

Głos Politechniki

GŁOS

PAŹDZIERNIK 2008
ROK XV NR 8 (134) • ISSN 1233-5444

PISMO POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ

Poznański Salon Maturzystów

PERSPEKTYWY 2008

16-17 września, Politechnika Poznańska

Tak jak w zeszłym roku, Poznański Salon Maturzystów cieszył się ogromnym zainteresowaniem wśród młodzieży i nauczycieli. Ponad 1000 osób wzięło udział w wykładzie inauguracyjnym dyrektora OKE w Poznaniu Zofii Hryhorowicz. Tłumy młodzieży przyciągnęły prezentacje, seminaria i warsztaty skierowane do maturzystów z Poznania oraz Wielkopolski. W spotkaniu z dyrektorami szkół ponadgimnazjalnych wzięło udział wiceminister edukacji narodowej Krzysztof Stanowski. Ogółem Poznański Salon Maturzystów odwiedziło blisko 20 tys. młodych ludzi.

spis treści

SŁOWO OD REKTORA	2
SENAT	3-6
KRASP	7
WIEŚCI Z WYDZIAŁÓW	7-11
PRZEKAZANIE OBOWIĄZKÓW NOWYM WŁADZOM	12
DZIEKANI PP KADENCJA 2008 - 2012	13-28
BIBLIOTEKA INFORMUJE	30-31
STUDIUM JĘZYKÓW OBCYCH	32
II KONGRES MECHANIKI POLSKIEJ	33-35
NOC NAUKOWCÓW - RELACJA	36-39
SYMPOZJUM IW'2008	40
KOSZYKÓWKA W POLITECHNICIE: II LIGA	41-42
PBG BASKET POZNAŃ	43
KAWAŁEK ŚWIATA	44-45
KĄCIK KULTURALNY	46-47
NEWSLETTER	48-49
PRASÓWKA – MEDIA O NAS	50-52
NOWOŚCI WYDAWNICZE	54

REDAKCJA

Iwona Kawiak – redaktor wydania
Jolanta Szajbe – redaktor naczelna
Wojciech Jasiecki – sekretarz redakcji

ADRES REDAKCJI

Politechnika Poznańska,
pl. Marii Skłodowskiej-Curie 5,
pok. 208A, 60-965 Poznań,
tel. 665 3610, faks 665 3699
glos.politechniki@put.poznan.pl

WYDAWCA

Politechnika Poznańska, pl. Marii Skłodowskiej-Curie 5, 60-965 Poznań

DRUK

Drukarnia ARTPRINT, ul. Wielka 27/29,
61-775 Poznań
NAKLAD: 1500 egz.

WSPÓŁPRACOWNICY

Wydział Architektury

mgr inż. Anna Sygulska

Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

dr hab. inż. Janusz Wojtkowiak,
prof. nadzw.

Wydział Budowy Maszyn i Zarządzania

dr Marek Maik
inż. Tomasz Nazdrowicz

Wydział Elektryczny

mgr inż. Jolanta Jurga

Wydział Fizyki Technicznej

dr Arkadiusz Ptak
mgr Lidia Kruszewska

Wydział Informatyki i Zarządzania

mgr inż. Katarzyna Małkowska
Magdalena Miklaszewska

Wydział Maszyn Roboczych i Transportu

mgr inż. Katarzyna Wojciechowska

Wydział Technologii Chemicznej

mgr Maciej Raciborski

Studium Języków Obcych

Urszula Mińska-Marciniak

Studium Wychowania Fizycznego i Sportu

mgr Wojciech Weiss

Centrum Praktyk i Karier

Maria Repczyńska

Radio AFERA

mgr Piotr Graczyk
mgr Bartłomiej Nowak

Uczelniane Centrum Kultury

mgr Marzenna Biegala-Howorska

Centrum Zarządzania Siecią Komputerową

mgr inż. Tomasz Kokowski

Przedstawiciele samorządu i innych organizacji studenckich

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania, redagowania otrzymanych materiałów i zmian tytułów. Teksty przyjmujemy wyłącznie w formie elektronicznej (dyskietka, e-mail).

Opinie zawarte w publikacjach są sprawą autorów i nie muszą odzwierciedlać stanowiska redakcji GP i władz uczelni.

Szanowni Państwo!

Rozpoczynamy rok akademicki 2008/2009. Jako spadkobiercy Państwowej Wyższej Szkoły Budowy Maszyn powstałej w roku 1919, jesteśmy w przededniu obchodów 90 rocznicy wyższego szkolnictwa technicznego w Poznaniu i w Wielkopolsce.

Dzisiaj należymy do czołówki polskich uczelni technicznych. Kształcimy ponad 18 000 studentów na 23 kierunkach studiów, spełniających wszystkie światowe wymogi i standardy. Odnosimy znaczące sukcesy dydaktyczne czego przykładem są m.in. nasi studenci wygrywający liczne konkursy międzynarodowe w prestiżowych dyscyplinach takich jak informatyka, automatyka i robotyka, architektura oraz w wielu innych.

W naszym gronie pracują wybitni, o międzynarodowej sławie, specjaliści z różnych dziedzin nauki, którzy reprezentują naszą społeczność w licznych gremiach naukowych krajowych i międzynarodowych umacniając prestiż Politechniki Poznańskiej. Mamy 18 uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora w 15 dyscyplinach oraz 12 uprawnień stopnia naukowego doktora habilitowanego w 11 dyscyplinach. Spełniamy zatem z nadmiarem wszystkie wymagania jakie powinien wypełniać Uniwersytet Techniczny, ale jesteśmy też wierni naszej tradycji i pełni szacunku dla nazwy Politechnika, która to nazwa jest swego rodzaju symbolem uczelni wyższych kształcących świetnych inżynierów.

Cieszymy się uznaniem i renomą w naszym Mieście Poznaniu, w naszym Regionie Wielkopolsce, którym zresztą mamy wiele do zaoferowania: kształcenie na poziomie akademickim, współpracę z przemysłem, nowoczesną myśl technologiczną oraz innowacyjne pomysły.

Przed nami kolejne wyzwania, którym musimy sprostać aby nie utracić osiągniętej pozycji, aby poradzić sobie z problemami pojawiającymi się każdego dnia. Chcemy jeszcze lepiej kształcić fachowców potrzebnych gospodarce i społeczeństwu, prowadzić badania naukowe tworzące nowe możliwości zaspokojenia potrzeb i oczekiwań człowieka, zwiększające szanse wyjaśnienia przez niego otaczającego go świata. Chcemy to robić w środowisku odpowiadającym standardom przyjętym i utrwalonym w krajach uznawanych za rozwinięte. Dlatego musimy zakończyć modernizację budynków i otoczenia w naszym podstawowym Kampusie na Piotrowie, kontynuować budowę Biblioteki Technicznej z Centrum Nauk Informatycznych oraz zrealizować Centrum Mechatroniki, Biomechaniki i Nanoinżynierii. W perspektywie roku 2020 Politechnika Poznańska – lub co równoważne Uniwersytet Techniczny – powinna mieć jedną siedzibę, Kampus Warta,

z nowymi budynkami w pasie nadwarciańskim, mogącymi pomieścić wszystkie wydziały Uczelni.

Wiem, że osiągnięcie tak ambitnych celów nie będzie łatwe, jestem jednak głęboko przekonany, że przy wsparciu społeczności akademickiej naszej wyjątkowej Uczelni, zakończy się sukcesem.

Inaugurując nowy rok akademicki życzę wszystkim Studentom i Doktorantom Politechniki Poznańskiej sukcesów w nauce, czasu na rozrywkę i kulturę oraz wspaniałych, sprawiedliwych a także życzliwych i wyrozumiałych nauczycieli, a Pracownikom satysfakcji z wykonywanej pracy, poczucia dobrze spełnionego obowiązku, sukcesów zawodowych i osobistych oraz wiary w to, że wspólnymi siłami możemy osiągnąć jeszcze więcej.

W zastępstwie nieobecnego rektora obrady otworzył prof. dr hab. inż. Tomasz Łodygowski – prorektor ds. kształcenia. Serdecznie powitał przybyłego po raz pierwszy na posiedzenie Senatu nowego kanclerza Politechniki Poznańskiej dr. inż. Janusza Napierałę.

Przewodniczący Uczelnianej Komisji Wyborczej, prof. Stefan Kowalski wręczył prorektorom-elektom akty wyboru na kadencję 2008-2012 (na stanowiska prorektorów zostali wybrani: dr hab. inż. Stefan Trzcieliński, prof. nadzw. PP – prorektor ds. kształcenia; dr hab. inż. Aleksandra Rakowska, prof. nadzw. PP – prorektor ds. nauki oraz prof. dr hab. inż. Karol Nadolny – prorektor ds. ogólnych).

Prorektor T. Łodygowski wręczył nominacje na stanowisko profesora nadzwyczajnego na okres kolejnych pięciu lat dr. hab. inż. Tadeuszowi Wegnerowi oraz na stanowisko profesora nadzwyczajnego na okres pierwszych pięciu lat dr. hab. inż. Jerzemu Stefanowskiemu.

Poinformował również, że dr hab. inż. Hanna Majcherek z Instytutu Inżynierii Środowiska otrzymała tytuł profesora nauk technicznych, a prof. dr hab. inż. Adam Hamrol – rektor Politechniki Poznańskiej – został wybrany na wiceprzewodniczącego Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich.

Sprawy osobowe

Senat pozytywnie zaopiniował następujące wnioski:

- o mianowanie dr. hab. inż. Stefana Trzcielińskiego, na stanowisko profesora nadzwyczajnego na okres kolejnych pięciu lat;
- o mianowanie dr. hab. inż. Stefana Grocholewskiego, dr. hab. inż. Marty Kasprzak, doc. dr. hab. Stanisława Popławskiego, dr. hab. inż. Krzysztofa Siodły - na stanowiska profesora nadzwyczajnego na okres pierwszych pięciu lat.

Uchwalenie planu rzeczowo-finansowego na rok 2008

B. Dopierała, Kwestor PP, przedstawiła plan rzeczowo-finansowy Politechniki Poznańskiej na rok 2008. Szczególną uwagę zwróciła uwagę m.in. na: planowane przychody i koszty działalności operacyjnej; planowaną wysokość i wykorzystanie funduszy (m.in. funduszu pomocy materialnej dla studentów i doktorantów, zakładowy fundusz świadczeń socjalnych); zatrudnienie i wynagrodzenia w Uczelni.

Prof. dr hab. inż. A. Voelkel, Przewodniczący Senackiej Komisji ds. Budżetu i Finansów przedstawił pozytywną opinię Komisji na temat planu rzeczowo-finansowego na rok 2008. Następnie zaprezentował komentarz do opinii zawierający uwagi i sugestie dotyczące usprawnienia gospodarki finansowej Uczelni.

Senat zatwierdził plan rzeczowo-finansowy, co stanowi treść Uchwały Nr 139.

Sprawozdanie z działalności Komisji Senackich

Prof. J. Węglarz, Przewodniczący Senackiej Komisji ds. Nauki przedstawił sprawozdanie z działalności Komisji. Zwrócił szczególną uwagę na: zagadnienia, którymi zajmowała się Komisja (między innymi: reforma finansowania nauki i szkolnictwa wyższego, sprawy awansowe pracowników nauki), zasady działania Komisji.

Prorektor T. Łodygowski poinformował, iż dwoje przewodniczących: prof. Danuta Bauman – Przewodnicząca Senackiej Komisji ds. Kształcenia i prof. Edward Szczechowiak – Przewodniczący Senackiej Komisji ds. Ustaw, Statutu i Regulaminów, nie mogąc uczestniczyć w posiedzeniu, przekazali swoje sprawozdania pisemnie.

Senat

Posiedzenie Senatu Akademickiego Politechniki Poznańskiej z dnia 18 czerwca 2008 r.

Prof. A. Voelkel – Przewodniczący Senackiej Komisji ds. Budżetu i Finansów – zaprezentował działania podjęte w minionym roku akademickim przez Komisję, a należały do nich m. in.: przygotowanie poprawek do Regulaminu Gospodarki Finansowej PP; opinie na temat: planu kosztów ogólnouczelnianych, sprawozdania z działalności finansowej Uczelni, planu rzeczowo-finansowego.

Prof. A. Dobrogowski, Przewodniczący Senackiej Komisji ds. Awansów Nauczycieli Akademickich, przypomniał, iż do najważniejszych zadań Komisji należało opiniowanie wniosków awansowych (również jako Wydziałowa Komisja do Przeprowadzania Konkursów na Stanowiska Profesorskie). Komisja zgłaszała również konstruktywne propozycje zmian do procedur awansowych obowiązujących w Uczelni.

Senat przyjął sprawozdanie z działalności Senackich Komisji w mijającym roku akademickim.

Informacja na temat realizacji uchwał Senatu

Prorektor T. Łodygowski przypomniał, iż Senatorowie przy zaproszeniu, otrzymali wykaz uchwał podjętych przez Senat w roku akademickim 2007/2008, a następnie zapytał o uwagi lub wątpliwości. Senat nie zgłosił żadnych uwag i przyjął informację na temat realizacji uchwał.

Działalność Biblioteki Głównej

H. Ganińska, Dyrektor Biblioteki Głównej, przedstawiła sprawozdanie z działalności Biblioteki Głównej Politechniki Poznańskiej. Zwróciła szczególną uwagę na: aktualny stan zatrudnienia; stan zasobów bibliotecznych (druki zwarte, zbiory specjalne, czasopisma i inne wydawnictwa ciągłe,

katalog online); udostępnianie zbiorów drukowanych; działalność Ośrodka Informacji Patentowej; wykorzystanie wirtualnej biblioteki; infrastrukturę BG (magazyny zbiorów). Senat przyjął sprawozdanie z działalności Biblioteki Głównej PP.

Informacja o pracy Samorządu Studenckiego

Student B. Manszewski przedstawił, sprawozdanie z działalności Samorządu Studenckiego Politechniki Poznańskiej. Zwrócił szczególną uwagę na: działalność kulturalną studentów (obozy integracyjne, festiwale, wydawnictwa okolicznościowe); działalność promocyjną (uczelnia, miasto, kraj); działalność bieżącą Samorządu (praca w komisjach, organizacja konferencji i zjazdów, poprawa procesu kształcenia); organizację absolutorium uczelnianych.

Senat przyjął sprawozdanie z działalności Samorządu Studentów Politechniki Poznańskiej.

Sprawy bieżące

Prorektor T. Łodygowski poinformował, że Wydział Elektroniki i Telekomunikacji otrzymał z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego uprawnienia do prowadzenia studiów na kierunku „Techniczne zastosowania Internetu”. Następnie w związku z dobiegającą kończą drugą kadencją pełnienia funkcji prorektora ds. kształcenia, podziękował wszystkim współpracownikom (m. in.: Komisjom Senackim, Zespołowi ds. Kształcenia), a także całemu Senatowi za lata trudnej, ale efektywnej pracy.

uroczystości pogrzebowe odbędą się 29 września 2008 r.

Przechodząc do realizacji ramowego programu obrad, rektor wręczył mianowania:

- na stanowisko profesora nadzwyczajnego na kolejne pięć lat dr hab. inż. Stefanowi Trzcieleńskiemu z Instytutu Inżynierii Zarządzania;

- na stanowisko profesora nadzwyczajnego na okres pierwszych pięciu lat dr hab. inż. Marcie Kasprzak i dr hab. inż. Stefanowi Grocholewskiemu z Instytutu Informatyki; dr hab. Stanisławowi Popławskiemu z Instytutu Inżynierii Zarządzania oraz dr hab. inż. Krzysztofowi Siodle z Instytutu Elektroenergetyki.

Następnie dokonał prezentacji członków Senatu. Rozpatrując punkt dotyczący spraw osobowych Senat pozytywnie zapiniował wnioski awansowe:

- na stanowisko profesora nadzwyczajnego na okres kolejnych pięciu lat: dr hab. inż. Aleksandry Rakowskiej z Instytutu Elektroenergetyki oraz dr hab. inż. Ryszarda Sygulskiego z Instytutu Konstrukcji Budowlanych;

- na stanowisko profesora nadzwyczajnego na okres pierwszych pięciu lat: dr hab. inż. Hanny Boguckiej z Katedry Radiokomunikacji; dr hab. Jana Jabłońskiego z Instytutu Inżynierii Zarządzania; dr hab. inż. Grażyny Jastrzębskiej z Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej oraz dr hab. inż. Andrzeja Jaskiewicza z Instytutu Informatyki.

Po omówieniu przez rektora i zgłoszeniu przez Senatorów kilku korekt, Senat zatwierdził sprawozdanie z działalności Uczelni w roku akademickim 2007/2008.

Red.

Posiedzenie Senatu Akademickiego Politechniki Poznańskiej z dnia 24 września 2008 r.

Rektor prof. dr hab. inż. Adam Hamrol rozpoczął pierwsze w kadencji 2008-2012 posiedzenie Senatu Akademickiego Politechniki Poznańskiej od przekazania smutnej informacji. 20 września br. zmarł prof. dr hab. Jarosław Stefaniak – były rektor Politechniki Poznańskiej. Poinformował, iż

Następnie Senatorowie przyjęli ramowy program posiedzeń Senatu.

Realizując uprawnienia Statutowe Senat powołał członków swoich stałych komisji, a także dokonał wyboru przedstawicieli do:

- Rady Fundacji na rzecz Rozwoju Politech-

niki Poznańskiej – prof. dr hab. inż. Józef Jasiczak z Instytutu Konstrukcji Budowlanych, prof. dr hab. inż. Karol Nadolny – prorektor ds. ogólnych, prof. dr hab. inż. Ryszard Nawrowski z Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej, prof. dr hab. inż. Juliusz Pernak z Instytutu Technologii i Inżynierii Chemicznej i dr inż. Janusz Napierała – kanclerz;

- Rady Bibliotek Naukowych – prof. dr hab. Bogdan Maruszewski z Instytutu Mechaniki Stosowanej;

- Rady Użytkowników Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego – prof. dr hab. inż. Tomasz Łodygowski z Instytutu Konstrukcji Budowlanych oraz mgr inż. Tomasz Kokowski – kierownik Działu Informatyki.

Na wniosek prof. Jerzego Nawrockiego – dziekana Wydziału Informatyki i Zarządzania poparty przez członków Senatu, obrady nad zmianą uchwały w sprawie Uczelnianego Systemu Zapewnienia Jakości Kształcenia przeniesiono na październikowe posiedzenie Senatu.

Senatorowie wysłuchali informacji przedstawionej przez prof. Stefana Trzcieleńskiego, prorektora ds. Kształcenia, a dotyczącej oceny przebiegu rekrutacji w 2008 roku. W dyskusji poruszono niezwykle istotny problem określania limitów rekrutacyjnych i realnych możliwości ich wypełnienia.

W punkcie spraw bieżących Senat wyraził zgodę na przyjęcie na stan Instytutu Inżynierii Lądowej aparatury do badań właściwości reologicznych i funkcjonalnych lepiszczy asfaltowych i zaczynów asfaltowych ze środków przekazanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Rektor poinformował, że spotkanie przedstawicieli jednostek naukowo-dydaktycznych i dydaktycznych z pracownikami administracji centralnej odbędzie się 22 października br., w godzinach od 8.00 do 16.00 w Centrum Wykładowo-Konferencyjnym na Piotrowie.

W tej części posiedzenia poruszono także tematykę regulacji wynagrodzeń przeprowadzonej na naszej Uczelni. Prof. Aleksandra Rakowska poinformowała o kolejnej edycji imprezy pt. „Noc naukowców” i przeprosiła za ewentualne niedogodności z tym związane.

SENAT AKADEMICKI POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ KADENCJA 2008-2012

Przewodniczący

Rektor prof. dr hab. inż. Adam HAMROL

Prorektor ds. Kształcenia

dr hab. inż. Stefan TRZCIELIŃSKI, prof. nadzw. PP

Prorektor ds. Nauki

dr hab. inż. Aleksandra RAKOWSKA, prof. nadzw. PP

Prorektor ds. Ogólnych

prof. dr hab. inż. Karol NADOLNY

Dziekani

WA dr hab. inż. arch. Jerzy SUCHANEK
WBiłŚ dr hab. inż. Janusz WOJTKOWIAK, prof. nadzw. PP
WBMiZ prof. dr hab. inż. Jan ŻUREK
WEiT dr hab. inż. Paweł SZULAKIEWICZ, prof. nadzw. PP
WE dr hab. inż. Konrad SKOWRONEK, prof. nadzw. PP
WFT prof. dr hab. Mirosław DROZDOWSKI
WliZ dr hab. inż. Jerzy NAWROCKI, prof. nadzw. PP
WMRiT dr hab. inż. Marek IDZIOR, prof. nadzw. PP
WTCh dr hab. inż. Andrzej OLSZANOWSKI, prof. nadzw. PP

Przedstawiciele profesorów i doktorów habilitowanych

WA prof. dr hab. inż. arch. Wojciech BONENBERG
WBiłŚ prof. dr hab. inż. Józef JASICZAK
prof. dr hab. inż. Edward SZCZECZOWIAK
WBMiZ dr hab. inż. Maciej KUPCZYK, prof. nadzw. PP
prof. dr hab. inż. Krzysztof MAGNUCKI
WEiT prof. dr hab. inż. Marek DOMAŃSKI
WE dr hab. inż. Andrzej KASIŃSKI, prof. nadzw. PP
prof. dr hab. inż. Ryszard NAWROWSKI
WFT prof. dr hab. Danuta BAUMAN
WliZ prof. dr hab. inż. Krzysztof KOZŁOWSKI
prof. dr hab. inż. Leszek PACHOLSKI
prof. zw. dr hab. inż. Jan WĘGLARZ
WMRiT prof. dr hab. inż. Antoni ISKRA
dr hab. inż. Włodzimierz KĘSKA, prof. nadzw. PP
WTCh prof. dr hab. inż. Adam VOELKEL

Przedstawiciele pozostałych nauczycieli akademickich

WA + WEiT + WFT dr inż. arch. Anna JANUCHTA-SZOSTAK
WBiłŚ dr inż. Sławomir JANIŃSKI
WBMiZ dr inż. Henryk WOŹNIAK
WE dr inż. Paweł IDZIAK
WliZ dr inż. Wiesław GRZYBOWSKI
dr inż. Mariusz KACZMAREK
WMRiT dr inż. Adam KADZIŃSKI
WTCh dr inż. Andrzej SZYMAŃSKI
Jedn. organiz. nie należące do wydz. dr Liliana SZCZUKA-DORNA

Przedstawiciele Samorządu Doktorantów i Samorządu Studenckiego

mgr inż. Krzysztof WIŚNIEWSKI Sam. Doktorantów (WBMiZ)
Małgorzata POSPIECH WA
Bartosz BANACH WBiłŚ
Bartłomiej MANSZEWSKI WBMiZ
Jakub SOBCZAK WEiT
Maciej MALENDWA WE
Marcelina BIŃCZYK WFT
Michał POLETEK WliZ
Michał TARKOWSKI WMRiT
Monika MAĆKOWIAK WTCh

Przedstawiciele pracowników niebędących nauczycielami akademickimi

inż. Barbara LEWANDOWSKA
mgr Halina NADYBSKA
mgr inż. Danuta ŚWITALSKA

Stali uczestnicy posiedzeń Senatu

Kanclerz – dr inż. Janusz NAPIERAŁA
Kwestor – mgr Barbara DOPIERAŁA
Dyrektor Biblioteki Głównej – mgr Halina GANIŃSKA
Przedstawiciel RZ ZNP – dr inż. Jerzy STILLER
Przedstawiciel KZ NSZZ "S" – dr hab. Grażyna BIAŁEK-BYLKA, prof. nadzw. PP

RAMOWY PROGRAM POSIEDZEŃ SENATU AKADEMICKIEGO PP W ROKU AKAD. 2008/2009

lp.	Termin	Temat	Referujący
1.		1. Zatwierdzenie sprawozdania z działalności w roku ak. 2007/2008	JMR
		2. Zmiana uchwały w spr. Uczelnianego Systemu Zapewnienia Jakości	R ₁
		3. Propozycja ramowego programu posiedzeń Senatu	JMR
		4. Powołanie Komisji Senackich	JMR
		5. Wybór przedstawicieli do Rady Fundacji na rzecz Rozwoju PP, Rady Poznańskiej Fundacji Bibliotek Naukowych i do Rady Użytkowników Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego	JMR
		6. Ocena rekrutacji w 2008 roku	R ₁ , Dziekani
2.	29.10.2008 r.	1. Ramowe programy prac stałych komisji senackich	Przew. Kom. Sen.
		2. Ochrona własności intelektualnej	R ₂
3.	26.11.2008 r.	1. Zatwierdzenie strategii Uczelni na kadencję 2008-2012 oraz planu działań operacyjnych na rok 2009	JMR
		2. Zmiany w Regulaminie Gospodarki Finansowej	JMR, A ₁ , Przew. SK ds. BiF
		3. Zasady finansowania badań naukowych w roku 2009 (DS i BW)	R ₂
4.	17.12. 2008 r.	1. Analiza i ocena funkcjonowania Ucz. Systemu Zapewnienia Jakości	Pełnom. JMR
		2. Praktyki studenckie i studenckie programy międzynarodowe	R ₁ , Dziekani
		3. Funkcjonowanie współpracy międzynarodowej	R ₂
5.	28.01.2009 r.	1. Sprawozdanie z realizacji remontów w roku 2008 oraz plan remontów centralnych i inwestycji na rok 2009	KA, R ₃
6.	25.02.2009 r.	1. Informatyzacja Uczelni	Pełnom. JMR
		2. Zasady i tryb przyjmowania kandydatów na studia w roku akademickim 2010/2011	R ₁
		3. Wykorzystanie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w roku 2008	KA, Przew. Kom. Socjalnej
7.	25.03.2009 r.	1. Ustalenie rocznego wymiaru zajęć dydaktycznych i jego rozliczenia w PP w roku akademickim 2009/2010	R ₁
		2. Zatwierdzenie sprawozdania z działalności naukowo-badawczej w PP w roku 2008 oraz ocena efektywności badań naukowych	R ₂ , Przew. SK ds. Nauki
		3. Opiniowanie wniosków o nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego	R ₂
8.	29.04.2009 r.	1. Zatwierdzenie sprawozdania finansowego za rok 2008	A ₁ , Przew. SK ds. BiF
		2. Zatwierdzenie wysokości kosztów ogólnouczelnianych, kosztów studiów i jednostek wspomagających kształcenie oraz funduszy centralnych	JMR
9.	27.05.2009 r.	1. Uchwalenie planu rzeczowo-finansowego na rok 2009	A ₁ , Przew. SK ds. BiF
		2. Działalność Biblioteki Głównej	Dyr. BG
		3. Informacja o pracy Samorządu Doktorantów	Przew. Sam. Dok.
		4. Informacja o pracy Samorządu Studenckiego	Przew. Sam. St.
10.	24.06.2009 r.	1. Zatwierdzenie sprawozdania z działalności w roku akademickim 2008/2009	JMR
		2. Informacja nt. realizacji uchwał Senatu	JMR
		3. Sprawozdanie z działalności Komisji Senackich	Przew. Kom. Sen.

Co to jest KRASP?

Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP) powstała w czerwcu 1997 roku jako dobrowolne zrzeszenie (bez umocowania prawnego) rektorów 73 uczelni różnych typów: uniwersytetów, uczelni technicznych, rolniczych, pedagogicznych, ekonomicznych, medycznych i artystycznych, które mają uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora lub równorzędnych. W pierwszym okresie działania położyło szczególny nacisk na ukształtowanie struktury organizacyjnej i zasad funkcjonowania Konferencji. Powstał Regulamin KRASP, określono zadania i kierunki działań. Jako główny cel wskazano inspirowanie i koordynowanie współdziałania uczelni człon-

kowskich, a także reprezentowanie wspólnych interesów uczelni akademickich. Sytuacja formalno-prawna KRASP zmieniła się z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym. Dotychczasowy Regulamin KRASP został zastąpiony Statutem (uchwalonym we wrześniu 2005 r.), w którym zgodnie z ustawą KRASP jest Konferencją uczelni akademickich reprezentowanych przez rektorów. Nastąpiło umocnienie pozycji KRASP w Polsce i na forum międzynarodowym. Nie zmieniły się jednak zasadnicze cele. Konferencja zabiera głos nie tylko w istotnych kwestiach dla środowiska akademickiego, ale również w sprawach dotyczących życia publicznego. Prowadzi przede wszystkim działalność opiniotwórczą i opiniodawczą. Zgodnie bowiem z art. 55 ustawy Konferencja działając na rzecz rozwoju szkolnictwa wyższego, nauki i kultury wyraża opinie z własnej inicjatywy, ale również organy władzy publicznej są zobowiązane zasięgać jej opinii m.in. w takich sprawach jak: zasady działania i kierunki rozwoju szkolnictwa wyższego, system badań naukowych, kształcenie kadr i polityka naukowa, projekt budżetu państwa w części dotyczącej szkolnictwa wyższego, projekty aktów prawnych dotyczących szkolnictwa wyższego i promocji nauki polskiej za granicą.

Kadencja organów Konferencji jest zgodna z kadencją władz akademickich uczelni publicznych. Przewodniczącymi Konferencji byli kolejno: prof. dr hab. Aleksander Koj (Uniwersytet Jagielloński), prof. dr hab. inż. Jerzy Woźnicki (Politechnika Warszawska), prof. dr hab. Franciszek Ziejka (Uniwersytet Jagielloński), prof. dr hab. inż. Tadeusz Luty (Politechnika Wrocławska). Obecnie przewodniczącą KRASP jest prof. dr hab. Katarzyna Chałasińska-Macukow – rektor Uniwersytetu Warszawskiego.

Politechnika Poznańska należy do Konferencji od początku jej powstania. W kwietniu 2004 roku gościliśmy Prezydium KRASP, a jego obrady poświęcone były dwóm głównym tematom: niewłaściwym zachowaniom w środowisku akademickim: plagiaty, oszustwa egzaminacyjne, kupowanie i sprzedawanie prac dyplomowych oraz przeciwdziałaniu uzależnieniom w środowisku młodzieży akademickiej i zagrożeniom aktami terroryzmu na uczelniach. Możemy być dumni z faktu, że nasi rektorzy są wybierani do władz Konferencji: w latach 2002-2005 prof. dr hab. Jerzy Dembczyński był, a obecnie prof. dr hab. inż. Adam Hamrol jest wiceprzewodniczącym KRASP.

WYDZIAŁ INFORMATYKI I ZARZĄDZANIA

LAUREAT 1. KONKURSU W RAMACH PROGRAMU VENTURES

Fundacja na rzecz Nauki Polskiej właśnie rozstrzygnęła 1. konkurs w ramach programu VENTURES finansowanego z funduszy strukturalnych UE. Jest to program zorientowany na projekty badawcze o charakterze aplikacyjnym prowadzone przez młodych naukowców. Realizowany jest w ramach Działania 1.2 „Wzmocnienie potencjału kadrowego nauki” Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka. W pierwszej edycji programu VENTURES, w którym FNP finansuje projekty aplikacyjne mające zastosowanie w gospodarce realizowane przez studentów, absolwentów i doktoran-

tów, wyłonionych zostało 8 projektów.

Jednym z laureatów tego konkursu został mgr Mirosław Ochodek z Instytutu Informatyki Politechniki Poznańskiej. Na badania dotyczące szacowania rozmiaru oprogramowania we wstępnych fazach projektów informatycznych otrzymał do 106 tys. zł.

W konkursie wzięło udział 75 kandydatów. Po przeprowadzeniu pierwszego etapu oceny – recenzji wniosków (każdy wniosek oceniało 3 recenzentów), na rozmowy kwalifikacyjne zaproszonych zostało 19 au-

torów najlepszych projektów badawczych mających potencjał komercyjny. Interdyscyplinarny panel ekspertów ustalił w ich wyniku listę rankingową projektów, na podstawie której Fundacja wyłoniła laureatów. Łączna wartość wyłonionych w konkursie projektów wynosi do 986 231 złotych.

WYDZIAŁ ARCHITEKTURY

45 Światowy Kongres IFLA pod hasłem TRANSFORMING WITH WATER (30.06 – 03.07.2008) odbywający się w ramach Międzynarodowego Triennale Architektury Krajobrazu MEMORY & TRANSFORMATION w holenderskim Apeldoorn (11.06 – 28.09.2008) zgromadził prawie 500 uczestników (głównie architektów krajobrazu, architektów i urbanistów) reprezentujących różne kontynenty, regiony i miasta oraz różnorodne doświadczenia związane z kształtowaniem środowiska zurbanizowanego w koegzystencji z wodą. Wydział Architektury Politechniki Poznańskiej reprezentowały: dr inż. arch. Agata Bonenberg oraz dr inż. arch. Anna Januchta-Szostak.

na temat architektonicznych, hydrotechnicznych i ekologicznych sposobów kształtowania styku miasta i wody.

Problematyka konferencji podzielona była na trzy grupy tematyczne zatytułowane: „Życie z wodą”, „Styk lądu i wody” oraz „Przepływ wody”, obejmujące liczne sesje wykładowe, dyskusje i warsztaty projektowe.

Głównym prelegentem debaty „Życie z wodą” był Adrian Geuze, który zaprezentował ofensywne podejście do zagrożenia Holandii wzrastającym poziomem morza. Projekt The Blue Isles (Błękitne Wyspy), zakłada stawienie czoła morzu poprzez budowę pasma 5 wysp wzdłuż wybrzeża Belgii i Holandii, które mają być rodzajem falochronu dla zurbanizowanego pasma Delta Metropolis obejmującego dwie konurbacje: holenderskie Randstad i belgijskie Vlaamse Ruit. W ramach dwóch równoległych sesji omawiane były problemy kształtowania

miastach krajów rozwijających się (Bombaj, Beijing, Lagos), jak i w kurczących się metropoliach (shrinking cities: Detroit, Halle, Hannover).

Debata „Styk lądu i wody”, zainicjowana wystąpieniem Anne W. Spirn, dotyczyła dynamicznych, a niekiedy dramatycznych (zniszczenia miasta Kobe w Japonii, skutki huraganu Karina na Gulf Coast w USA, odbudowa Nowego Orleanu) przekształceń frontów wodnych w krajobrazie naturalnym i zurbanizowanym.

Trzeci temat „Przepływ wody” tylko z pozoru sprowadzał się wyłącznie do kwestii hydrologicznych. Strategiczny dla Holandii projekt Room for Rivers (Przestrzeń dla Rzek) zaprezentowany przez Dirk'a Sijmons'a wiązał się bezpośrednio z problematyką ekstremalnych przepływów rzecznych, którym musi sprostać holenderska gospodarka wodna. Wiele wystąpień nawiązywało do dewizy Heraklita

na przykładach swoich realizacji w Tanner Springs-Park (Portland, USA, 2004-2005), Potsdamer Platz (kooperacja z Renzo-Piano Building Workshop oraz Kohlbecker+Partner, Berlin 1997-1998), Solar City (Linz, Austria 2004-2006) oraz Bishan Park (Singapore 2007). Jako artysta Dreiseitl poszukuje piękna i życia w architekturze. Wprowadzając dynamiczne formy wodne i tworząc ekologiczne biotopy (z całym bogactwem fauny i flory) w kamiennych pustyniach miast, ożywia je wizualnie, biologicznie i społecznie. W projektach Maybach Center of Excellence (arch.: Kohlbecker Architekten & Ingenieure, Sindelfingen 2002) oraz Car Research Centre (arch.: Norman Foster and Partners, London 2002-2004) płaszczyzny i kaskady wodne służące gromadzeniu i podczyszczaniu wody deszczowej, stanowią integralny element kompozycji architektonicznej podnosząc nie tylko estetykę, ale też jakość środowiska przyrodniczego parków technologicznych.

W Holandii i Niemczech – krajach, które w największym stopniu wykorzystują zasoby wód opadowych i powierzchniowych, polityka przestrzenna jest tworzona w oparciu o zasady planowania zintegrowanego uwzględniającego wymogi gospodarki wodnej. Nowa jakość przestrzena jest postrzegana przez pryzmat trzech głównych składników: efektywności hydrologicznej, wzmocnienia struktury ekologicznej i walorów estetycznych. A celem wodnych transformacji krajobrazu, jak trafnie podsumował Dirk Sijmons, jest dążenie do wysmakowanej równowagi pomiędzy bezpieczeństwem a pięknem.

W trakcie kongresu uczestnicy mieli możliwość zapoznania się zarówno z teoretycznymi założeniami polityki przestrzennej Holandii (wystąpienia przedstawicieli Ministerstwa Transportu i Infrastruktury oraz Ministerstwa Robót Publicznych i Gospodarki Wodnej Holandii), jak i osiągnięciami holenderskiej inżynierii wodnej in situ, w trakcie fakultatywnych wycieczek: na Beemster Polder, do Schokland, Almere, tamy Oosterschelde w delcie Renu i Skaldy, terenów zalewowych Arnhem i śluzy w Driel na Dolnym Renie.

Z punktu widzenia architekta i urbanisty, który reprezentuje autorka artykułu, najbardziej interesująca była wizyta na transformowanych obszarach portowych Rotterdamu, poprzedzona prezentacjami przedstawicieli biura dS+V / Rotterdam. Miasto dynamicznie kreuje swój wizerunek

„Waterfronty” definiują tożsamość miast nadbrzeżnych i stanowią niewątpliwie ich wizytówkę, a przekształcenia tych obszarów są szczególnie widoczne, bo wyeksponowane szerokim przedpołem wody. O tym, że woda może być „silnikiem” napędzającym rozwój przestrzenny miasta świadczą liczne przykłady udanych transformacji „frontów wodnych” na całym świecie. Z drugiej strony destabilizacja warunków klimatycznych, będąca przyczyną katastrof naturalnych i konfliktów w różnych częściach naszego globu, narzuca konieczność zmiany sposobu myślenia o priorytetach kształtowania krajobrazu przyrodniczego i kulturowego zarówno w skali globalnej, jak i lokalnej. Ostatnie wydarzenia w Polsce – tornada, susze i powodzie, dowodzą, że nie jesteśmy na marginesie zmian klimatycznych, a sposób zagospodarowania naszych miast ma duży wpływ na gospodarkę wodną. Czas, aby ta zależność zaczęła być uwzględniana również w odwrotnym kierunku.

Anna Januchta-Szostak
Wydział Architektury
Politechniki Poznańskiej

Opis ilustracji:

1. 45 Światowy Kongres IFLA odbywał się w Centrum Kongresowym Orpheus w Apeldoorn. Na zdjęciu: Herbert Dreiseitl (po prawej) i Jandrik Hoestra (H+N+S) – prowadzący sesję 3 „Przepływ wody”.
2. Wizytówka Rotterdamu – widok na Koninginnehoofd, Wilhelminapier, Kop van Zuid, (proj.: Teun Koolhaas, 1987). Pomiędzy budynkami: Montevideo (F. Houben) i World Port Center (N. Foster) - Hotel New York, dawna siedziba linii Holland-Amerika (HAL), z lewej – ikona Rotterdamu – Erasmus Bridge (proj.: B. van Berkel, 1996).
3. Śluza w Driel na Dolnym Renie.
4. Przestrzeń mieszkalna dla miłośników wody: Borneo – Sporenburg (proj. urbanistyczny: Adrian Geuze, West 8). Tyły zabudowy wzdłuż Scheepstermanstraat dostępne dla wodnych środków transportu
5. Pythonbrug (A. Geuze, 2001) – jeden z dwóch bliźniaczych czerwonych mostów spinających Borneo i Sporenburg zyskał przydomek Python. Mosty otrzymały zostały w 2002 r. międzynarodową nagrodę Footbridge Award.
6. Rzeźbiarskie mosty stanowią krajobrazowe landmarki – Enneüs Heermabrug (N. Grimshaw, 2001) łączy dwie wodne dzielnice Amsterdamu Zeeburg i IJburg.

Autor zdjęć: Anna Januchta-Szostak

45 ŚWIATOWY KONGRES ARCHITEKTÓW KRAJOBRAZU W APELDOORN W HOLANDII TRANSFORMING WITH WATER

Refleksje uczestniczek

Holandia jest poligonem doświadczalnym „wodnej” urbanistyki i architektury, stanowiła zatem najlepsze miejsce dla spotkania poświęconego tej problematyce, tym bardziej, że ranga architektury krajobrazu, jako dziedziny łączącej współczesny design z projektowaniem urbanistycznym i regionalnym, jest w tym kraju bardzo wysoka. Zadania architektów krajobrazu obejmują zarówno kreację form przestrzennych, jak i ich interakcje ze środowiskiem przyrodniczym i kulturowym z uwzględnieniem zagadnień hydrologii, ekologii, socjologii i ekonomiki. Prezentacja najnowszych osiągnięć takich zespołów projektowych jak: West 8 (Adrian Geuze, NL), H+N+S (Dirk Sijmons, Jandrik Hoekstra, NL), Atelier Dreiseitl Waterscapes (Herbert Dreiseitl, DE) oraz badań Massachusetts Institute of Technology (Anne Whinston Spirn, US), Delft University of Technology (Eric Luiten, NL), Leibniz University Hannover (Antje Stockman), Wageningen University (Jusuck Koh, NL), Harvard czy Pekin University oraz wielu innych, wiodących ośrodków naukowych stanowiły źródło inspiracji i wiedzy

przestrzeni życiowej wobec braku lub nadmiaru wody, bądź jej zanieczyszczenia na przykładach radykalnie różnych środowisk: pustynnych (Gobi w Chinach, Alice Springs w Australii i Kansas City w USA), monsunowych (Chiny, Malezja) oraz na obszarach polderów (Holandia). Innowacyjne rozwiązania przedstawione przez Antje Stockman (Water Purificative Landscapes), polegające na tworzeniu roślinnych ekosystemów miejskich podczyszczających wodę, umożliwiają poprawę jakości przestrzeni miejskich oraz znaczne obniżenie kosztów budowy i utrzymania infrastruktury sanitarnej, co jest istotne zarówno w przeludnionych

- „pánta rhei”, oscylując wokół kulturowych aspektów przepływu wody: „płynnej percepcji” nabrzeży (Bangkok Liquid Perception, Brian McGrath, USA), związanej z wodą symboliki i filozofii (Sacralizing the Water's Edge, Amitabh Verma, USA) oraz oddziaływania wizualnego i psychologicznego wody w krajobrazie (The Drying Beijing, the Rethinking of Fengshui, Fu Fan i Zhao Caijun, Chiny i inne).

Bogactwo form i funkcji wody deszczowej jako tworzywa miejskich przestrzeni publicznych znakomicie zilustrował główny prelegent trzeciej debaty - Herbert Dreiseitl

MULTI COMFORT HOUSE

NASI STUDENCI NAJLEPSI!

Czteroosobowa drużyna studentów Politechniki Poznańskiej wygrała ogólnopolski konkurs MULTI COMFORT HOUSE – Domy Przyszłości. O tym, że warto brać udział w konkursach przekonują studenci z grypy SAMM, którzy zajęli I miejsce w I etapie konkursu. Na razie wygrali wyjazd do Las Vegas, ale przed nimi szansa na wygranie realizacji ich projektu nowoczesnego domu przyszłości. Poznajcie ich, oto oni:

Szymon Antczak: 25 lat, 4 rok inżynierii środowiska PP (specjalność: zaopatrzenie w ciepło, klimatyzacja i ochrona powietrza),
Marta Czarnecka: 24 lat, 4 rok inżynierii środowiska PP (specjalność: zaopatrzenie w ciepło, klimatyzacja i ochrona powietrza),
Anna Szóstak: 25 lat, 4 rok budownictwa PP (specjalność TOB-studia inżynierskie),
Maja Wylegała: 25 lat, 4 rok budownictwa PP (specjalność TOB-studia inżynierskie).

Skąd pomysł na udział konkursie?

Trójka z nas poznała się na studiach na UAM w Poznaniu, kiedy to na trzecim roku gospodarki przestrzennej postanowiliśmy zacząć drugi kierunek na Politechnice. Ania i Maja wybrały budownictwo, a Szymon inżynierię środowiska, gdzie poznał Martę.

Pomysł na start w konkursie zrodził się całkiem przypadkowo. Plakat promujący go wisiał na uczelni od marca i każdy z nas go widział. Dopiero jednak po miesiącu, podczas rozmowy na korytarzu, okazało się, że każdy z nas od początku zastanawiał się nad wzięciem udziału w konkursie. Decyzja zapadła więc od razu, ale wiedząc o tym, że zespół może być 4-osobowy, zapropowaliśmy wzięcie w nim udziału Marcie, naszej koleżance z roku.

MULTI COMFORT HOUSE. DOMY PRZYSZŁOŚCI* – temat konkursu dosyć jasny, a jednak laikowi kojarzy się bardziej z konkursem architektonicznym. Na czym polegał konkurs?

To prawda. My także myśleliśmy, że to konkurs raczej dla architektów, ale po gali

finałowej z udziałem głównie studentów budownictwa, przekonaliśmy się, że nie do końca. Konkurs rozpoczął się 10 marca 2008 roku. Mogły do niego przystąpić 2-4 osobowe grupy studentów polskich uczelni technicznych, które zarejestrowały się na stronie konkursowej www.multi-comfort-house.pl/konkurs. Konkurs MULTI-COMFORT HOUSE – domy przyszłości Docelowo konkurs składa się z dwóch etapów.

W pierwszym, który zakończył się 23 maja, musieliśmy odpowiedzieć poprawnie na serię 100 pytań dotyczących energooszczędności i nowoczesnych technologii izolacyjnych.

Na uroczystej gali w Gliwicach, która odbyła się 9.06.2008 r., otrzymaliśmy pamiątkowe dyplomy i puchar oraz zostaliśmy zaproszeni na study tour do Wiednia w listopadzie 2008 r. Wyjazd da nam możliwość zapoznania się z nowoczesną architekturą pasywną i spotkania się z jej autorami. W II etapie konkursu zawalczymy o wyjazd do Las Vegas oraz nagrodę główną - realizację naszego projektu kompleksowej modernizacji budynku siedziby ISOVER-a w Gliwicach. Projekt ma poprawić architekturę budynku oraz zmniejszyć zużycie energii do poziomu budynku efektywnego energetycznie.

Skąd się wzięła nazwa drużyny?

Powstała spontanicznie, podczas logowa-

nia się na stronę konkursową i składa się z pierwszych liter naszych imion.

Jak długo powstawał wasz projekt? Jak wyglądała praca w grupie nad tym projektem?

Nasz projekt dopiero powstanie. W pierwszym etapie konkursu nasza wspólna praca polegała przede wszystkim na zbieraniu materiałów i odpowiedzi na pytania dotyczące tematyki budownictwa pasywnego i energooszczędnego. Podzieliłiśmy się materiałami i pracowaliśmy indywidualnie. Gotowe odpowiedzi weryfikowaliśmy wspólnie podczas „burzy mózgów” przy kawie u Szymona. Dodatkowym zadaniem było wykonanie plakatu dotyczącego naszej wizji domu przyszłości. Nasza wspólna wizja powstała na ławce w holu BL-u, a nasza utalentowana Marta stworzyła jej multimedialną wersję. Plakat wraz z innymi prezentowany był na gali w Gliwicach.

Pokonałiście 78 drużyn z Polski, co dalej?

To było dla nas wielkim zaskoczeniem. Pierwsza o naszym zwycięstwie dowiedziała się Maja, która po otrzymaniu maila, postawiła wszystkich na nogi. Radość była wielka, ale nie do końca byliśmy świadomi, co czeka nas dalej. Dopiero w Gliwicach zrozumieliśmy jak dużym zainteresowaniem i rangą cieszył się konkurs. Gala, zorganizowana w ruinach Teatru Muzycznego w Gliwicach i prowadzona przez znanych z telewizji prezenterów, była zakończeniem uroczystego otwarcia nowej linii produkcyjnej wełny szklanej ISOVER. Statuetki wręczał sam Nicolas Suret dyrektor generalny Saint-Gobain Construction Products Polska. Jesteśmy świadomi, że prawdziwa rywalizacja zacznie się dla nas dopiero po uzyskaniu szczegółowych informacji od organizatorów odnośnie zakresu i formy graficznej finałowego projektu. Wiemy już, że konkurencji są zmotywowani i promowani przez swoje uczelnie, dlatego musimy zrobić wszystko co w naszej mocy, by dowieść zwycięstwo do końca. Jest to dla nas duża szansa i możliwość sprawdzenia się.

Jak powinna wyglądać świadomość nas, mieszkańców Poznania, jeśli chodzi o budowanie; czy wy przekonujecie swoje rodziny, ciocie, wujków do budowania w nowych technologiach?

Nie chcemy narzucać mieszkańcom Poznania i naszym rodzinom co, w jaki sposób i z zastosowaniem jakich materiałów powinni budować. Jesteśmy zwolennikami racjonalnego podejścia do budowania z zastosowaniem najnowszych technologii. To,

co najnowsze a nie sprawdzone w eksploatacji, nie musi okazać się technologicznym strzałem w 10-tkę. Nowoczesne technologie wiążą się zawsze z dużymi wydatkami. Dlatego, decyzja o wprowadzeniu ich zależy głównie od zasobności portfela inwestora.

Jak powinien wyglądać Wasz wymarzony dom przyszłości?

Nasz wymarzony dom poza dogodną lokalizacją powinien łączyć w sobie prostotę, trwałość, funkcjonalność i oczywiście komfort użytkowania przy niskich kosztach utrzymania. Ostatnia z cech jest w dzisiejszych czasach szczególnie poszukiwana, ze względu na rosnące ceny surowców energetycznych. Mówiąc o domu przyszłości mamy na myśli: niską materiałochłonność i energochłonność na etapie budowy i podczas eksploatacji, wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii (systemy solarne, energia wiatrowa, pompy ciepła, źródła geotermalne itp.), minimalizację strat ciepła (wykorzystanie wysokoefektywnych izolacji termicznych) i maksymalne wykorzystanie zysków ciepła w jego wnętrzu.

Czy Was, młodych ludzi, przekonuje idea budownictwa pasywnego?

Oczywiście, że tak. Mimo, że spotykamy się z różnymi opiniami, często bardzo skrajnymi, na ten temat to uważamy, że budownictwo pasywne, które na szeroką skalę zaistniało już na zachodzie i w Skandynawii, dotrze również do Polski. Już teraz bardzo wiele mówi się o energooszczędności w budownictwie, a stąd już niedaleka droga do budowania w standardzie pasywnym.

Co chcielibyście robić po studiach?

Swoją przyszłość wszyscy wiążemy z budownictwem. Projektowanie czy wykonawstwo – czas pokaże. Być może troje z nas umiejętnie połączy wiedzę i umiejętności zdobyte na obu uczelniach.

Dlaczego warto studiować budownictwo i inżynierię środowiska?

Bo warto.

http://www.muratorplus.pl/biznes/firmy--ludzie/multi-comfort-house_-czyli--domy-przyszlosci,22767_32692.htm

http://www.isover.pl/article.php?p=0&article_id=188

<http://www.multi-comforthouse.pl/konkurs/nagrody.html>

Iwona Kawiak

WODA RADOŚĆ MIASTO

Student architektury zwycięzca ogólnopolskiego konkursu

Stanisław Młyński jest studentem II roku architektury, a już zdobył I nagrodę w XI edycji ogólnopolskiego konkursu „Woda Radość Miasto” organizowanego przez miesięcznik „Architektura-murator”. Praca zwycięzcy konkursu przekształca zdegradowany niewykorzystany bunkier w obiekt, który staje się charakterystycznym wyznacznikiem przestrzennym w skali nie tylko osiedla, ale także całego miasta. Jury konkursu złożone z znanych polskich architektów wybrało tę pracę spośród 103 nadesłanych z całej Polski. W uzasadnieniu werdyktu jury wskazało, że praca studenta Politechniki Poznańskiej „[...] łączy piękno formy, zwraca jednocześnie uwagę, że efekty specjalne w postaci wodospadu czy zraszania powinny być wykorzystywane okazjonalnie zgodnie z obowiązującą zasadą poszanowania energii [...]”.

STANISŁAW MŁYŃSKI O SWOJEJ PRACY:

WATERFALLblok

Woda została wykorzystana w celu rewitalizacji opuszczonego po II wojnie światowej bunkru służącego jako radiostacja [od red. bunkier znajduje się na Os. Kosmonautów w Poznaniu]. Osiedle odwróciło się od tego ciekawego terenu, co doprowadziło do jego jeszcze większej degradacji. W moim założeniu obiekt ma ukazywać różnorodne wykorzystanie właściwości wody.

Całe założenie działa na zasadzie 3 faz. Pierwsza faza to monument, blok z którego ścian spokojnie spływa woda. W ciepłe dni dzieci mogą pluskać się w płytkim stawie. Kolejna „fall”: ściany wody opadają do zbiornika wodnego. Ostatnia faza polega na tłoczeniu wody pod bardzo dużym ciśnieniem przez małe otwory dzięki czemu uzyskujemy efekt wodnej mgły za którą znika obiekt.

Założenie podzielone jest na dwa poziomy. Górny przy zbiorniku wodnym, na którym znajdują się siedziska oraz dolny będący wielofunkcyjną salą, która prowadzi przez bunkier na taras widokowy znajdujący się na szczycie. W nocy dodatkową atrakcją stać się mogą luminacje świetlne.

Zadaniem obiektu jest integracja i przyciągnięcie okolicznej społeczności oraz zapi-

sanie się jako charakterystyczny symbol tej części miasta.

Ile czasu zajęło przygotowanie się do konkursu?

Konkurs był ogłoszony pod koniec roku 2007. Pomysł narodził się jednak 4 dni przed ostatecznym terminem, a niecałe 3 kolejne zajęło mi przygotowanie plansz. Idea narodziła się w wydziałowej czytelni.

Skąd zainteresowanie architekturą w Poznaniu?

Powiem szczerze, że przed złożeniem dokumentów na uczelnię nigdy nie byłem w Poznaniu, a fakt że studiuje w tym mieście wynika z tego, że studiuje tu również moja dziewczyna. Dzisiaj jednak nie żałuję, że wybrałem Poznań (dostałem się również do Gdańska).

Jesteś na II roku, to w sumie początek studiów, a już taka prestiżowa nagroda i taka zaawansowana praca. Czy studia na PP w jakimś stopniu pomogły ci osiągnąć obecny poziom?

Na pewno dzięki studiom zacząłem zupełnie inaczej odbierać otaczającą mnie przestrzeń, zauważać rzeczy, na które do tej pory nie zwracałem uwagi. Jeżeli zaś chodzi o przygotowanie typowo techniczne, to niestety musiałem liczyć na siebie, ponieważ nauka programów wspierających projektowanie rozpoczyna się dopiero na IV semestrze.

I teraz nagroda...

Kiedy zaczynałem studia postawiłem sobie za cel startowanie w konkursach studenckich. To był dobry pomysł. Drugi rok studiów i nagroda. Nie spodziewałem się tego. Bardzo się cieszę, to dla mnie ogromne wyróżnienie.

Czy po publikacji zwycięzców posypały się jakieś propozycje współpracy od firm architektonicznych? Od władz Poznania, rady osiedla Kosmonautów?

Nie ;). Nie było żadnych propozycji, jednak zacząłem rozglądać się za praktykami i wygrana jest istotnym argumentem podczas rozmów.

ik

PRZEKAZANIE OBOWIĄZKÓW NOWYM WŁADZOM REKTORSKIM

Podsumowanie minionej kadencji

Dnia 22.08.2008 r. nastąpiło przejęcie obowiązków przez nowe władze rektorskie PP od władz ustępujących. Odpowiednie dokumenty podpisali rektor nowej kadencji prof. dr hab. inż. Adam Hamrol oraz ustępujący prorektorzy: prof. dr hab. inż. Tomasz Łodygowski i przyjmujący obowiązki prorektorskie w nowej kadencji: dr hab. inż. Stefan Trzcieleński, prof. nadzw., dr hab. inż. Aleksandra Rakowska, prof. nadzw. i prof. dr hab. inż. Karol Nadolny.

PODZIĘKOWANIE

Po sześciu latach, mogę powiedzieć intensywnej działalności, kończę swą funkcję prorektora ds. kształcenia. W ciągu tych lat spotkałem wielu dobrych, mądrych, oddanych i pracowitych ludzi. Starłem się z problemami, które dotąd znane mi były wyłącznie z rozważań teoretycznych. Zrozumiałem, że prowadzenie niektórych spraw w sposób logiczny i spójny przy istniejących ograniczeniach jest częstokroć zadaniem optymalizacji przy sprzecznych ograniczeniach, a dobrnięcie do satysfakcjonującego końca – szczytem dyplomacji. Osiągnięcie zamierzonych dobrych i bezpiecznych celów dla dobra studentów i uczelni jest zawsze wynikiem współpracy zaangażowanych osób. Wszystkim moim współpracownikom składam serdeczne podziękowania. Gdybym teraz imiennie wymienił komu dziękuję, ta krótka z założenia wypowiedź mogłaby przekroczyć przyzwoitą objętość zamieszczaną w GP. Dziękuję więc dziekanom, a zwłaszcza prodziekanom ds. kształcenia i studentów za comiesięczne spotkania i nieocenioną pomoc i konsultacje aktów

prawnych dla studentów i doktorantów. Dziękuję przewodniczącym komisji senackich, a zwłaszcza komisji ds. kształcenia za pełne rozumienie i wsparcie. Dziękuję studiom języków obcych oraz wychowania fizycznego i sportu oraz ich kierownikom, jednostkom bezpośrednio mi podległym, za lata budowania siły fizycznej i lingwistycznej studentów. Dziękuję działom administracji centralnej, a szczególnie działowi ds. kształcenia i spraw studenckich za czuwanie nad formalno-prawną stroną przebiegu studiów i produkcję dziesiątków tysięcy papierów korespondencji z tysiącami studentów. Dziękuję paniom sekretarkom za cierpliwe wypełnianie powierzonych setek spraw. Dziękuję wszystkim osobom, które w duchu wierności uczelni podejmowały się i podejmują spontanicznie z poczucia obowiązku doraźne zadania. Last but not least, wyrażam szacunek i podziękowanie moim Koleżankom i Kolegom rektorom obu kadencji i kanclerzowi za stworzenie atmosfery jedności i współpracy która zaowocowała wieloma sukcesami.

Dziękuję i proszę, by podobna życzliwość Państwa otoczyła mego następcę, który ze względu na ogrom zadań przed nim stojących bardzo tej życzliwości i wsparcia potrzebuje.

Tomasz Łodygowski

DZIEKANI POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ KADENCJA 2008-2012

**dr hab. inż. rach.
Jerzy Suchanek**

dziekan Wydział Architektury

Urodziłem się w Poznaniu. Po ukończeniu IV Liceum Ogólnokształcącego w Poznaniu, rozpocząłem studia na Politechnice Poznańskiej, na Wydziale Budownictwa Lądowego – kierunek architektura. Dyplom magistra inżyniera architekta uzyskałem w 1986 roku, po odbyciu „długotrwałego

przeszkolenia wojskowego”. W 1986 roku rozpocząłem pracę na stanowisku asystenta projektanta w Ośrodku Rozwoju Przemysłu Drzewnego w Poznaniu. W 1990 r., po uzyskaniu uprawnień projektowych rozpocząłem pracę w Biurze Projektów Kolejowych na stanowisku projektanta, projektując obiekty techniczne obsługi ruchu kolejowego i modernizację małych stacji w Wielkopolsce. W tym samym roku rozpocząłem naukę na Studium Podyplomowym „Planowanie przestrzenne i projektowanie w krajobrazie dorzecza Warty” na Politechnice Poznańskiej. W 1992 roku rozpocząłem pracę w Instytucie Architektury i Planowania Przestrzennego PP, współpracując nadal z Biurem Projektów Kolejowych w Poznaniu oraz z biurem projektowym „Art-Product” w Poznaniu, gdzie projektowałem budynki użyteczności publicznej (m. in. II nagroda „Budowa roku” – 1997). W 1998 roku uzyskałem stopień doktora na Wydziale Architektury, Budownictwa i Inżynierii Środowiska PP pod kierunkiem prof. dr hab. inż. arch. Wojciecha Bonenberga. Od tego czasu pracuję na Wydziale Architektury Politechniki Poznańskiej na stanowisku adiunkta, prowadząc równocześnie autorską Pracownię Architektoniczną „Forma” sp. z o.o. w Poznaniu (projekty architektoniczne budynków

użyteczności publicznej oraz budynki przemysłowe, projekty wnętrz). Od 1998 roku współpracuję także z Międzynarodowym Studium Podyplomowym Planowania Przestrzennego (SP-109) na Wydziale Architektury Politechniki Poznańskiej, prowadząc wykłady o tematyce związanej z architekturą kolei. Od 2002 roku pełniłem funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Architektury i Planowania Przestrzennego na Wydziale Architektury PP. Stopień doktora habilitowanego otrzymałem w 2007 roku. Jestem członkiem Stowarzyszenia Architektów Polskich oraz Stowarzyszenia Pastelistów Polskich.

Moje działania naukowe i twórcze obejmują następujące dziedziny:

- projektowanie budynków użyteczności publicznej,
- projektowanie budynków przemysłowych ze szczególnym uwzględnieniem problemów związanych z wewnętrzną i zewnętrzną komunikacją kołową,
- projektowanie identyfikacji firm w zakresie architektury,
- projektowanie w krajobrazie stref podmiejskich (w tym układów liniowych),
- projektowanie wyposażenia, aranżacji wnętrz,

- zagadnienia wykorzystania urządzeń mechanicznych jako elementów wnętrza,
- obiekty małej architektury w krajobrazie.

W pracy naukowej zamierzam kontynuować tematykę związaną z adaptacją zabytkowych zespołów budynków kolejowych w Wielkopolsce dla celów kulturalnych. Efekt wzajemnego oddziaływania logistyki jako elementu szczególnego rodzaju funkcji i architektury jako dziedziny artystycznej jest dla mnie priorytetowym kierunkiem poszukiwań twórczych, szczególnie w zakresie architektury przemysłu.

dr hab. inż Janusz Wojtkowiak

prof. nadzw.,
dziekan Wydziału Budownictwa
i Inżynierii Środowiska

PYTANIA DO DZIEKANA

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Wydział Architektury musi wreszcie zaistnieć jako część uczelni, z możliwością korzystania ze wszystkich usług oferowanych przez obiekty, infrastrukturę i społeczność głównego jej kampusu (na Piotrowie).

Mój wydział jest dla mnie

Przed wszystkim zespołem ludzi, częścią większej społeczności akademickiej oraz miejscem realizacji zamierzeń twórczych (w zakresie naukowym i pedagogicznym).

Największy sukces i porażka

Nie mam w zwyczaju rozpamiętywać porażek, a sukces ciągle jest przede mną.

Poznań jest dla mnie

Miastem z wielkimi możliwościami (również dla rozwoju naszej uczelni), nadal nie wykorzystanymi.

Uczelnia jest

Częścią organizmu miejskiego, elementem generującym rozwój miasta, równocześnie korzystającym z niego dzięki różnorodności ofert czysto utylitarnych i kulturalnych.

Motto życiowe

Jest ich wiele, szczególnie w Nowym Te-stamencie.

Hobby, zainteresowania

Wycieczki piesze i rowerowe, historia, muzyka.

Jest członkiem PTE (Polskiego Towarzystwa Nukleonicznego), ENS (European Nuclear Society), Sekcji CKI ZW (Ciepłownictwa, Klimatyzacji i Zaopatrzenia w Wodę) KILiW (Komitetu Inżynierii Łądowej i Wodnej) PAN oraz Sekcji MP (Mechaniki Płynów) KM (Komitetu Mechaniki) PAN.

Otrzymał 9 nagród rektorskich za działalność naukową. Był głównym wykonawcą lub kierownikiem 10 centralnie finansowanych projektów badawczych.

Jest promotorem 2 zakończonych rozpraw doktorskich, opiekunem naukowym 2 kolejnych doktorantów, promotorem 37 prac magisterskich.

Jest autorem lub współautorem blisko 100 publikacji, w tym dwu książek i 14 artykułów w czasopismach z tzw. listy filadelfijskiej. Jego prace ukazują się w JFE (Journal of Fluids Engineering, ASME Trans., USA), HTI (Heat Transfer Engineering – An Int. Quarterly, USA), FDR (Fluid Dynamics Research – An Int. Journal, Japan), FMI (Flow Measurement and Instrumentation – Int. Journal, England), ICHMS (Int. Communications in Heat and Mass Transfer, USA), ETFS (Experimental Thermal and Fluid Science – An Int. Journal, USA).

PYTANIA DO DZIEKANA

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Wydział musi brać pod uwagę zmiany zachodzące w jego otoczeniu. Dotyczy to zwłaszcza rynku pracy i polityki naukowej państwa. Celem jest dostosowywanie się do tych zmian, które mają charakter obiektywny i wynikają np. z potrzeby osiągnięcia ogólnie obowiązujących światowych standardów. Działania przystosowawcze muszą być ewolucyjne i spokojne.

Wspólnym zadaniem kadry Wydziału jest wykształcenie specjalistów, którzy potrafią działać w warunkach globalnej konkurencji i w jak najkrótszym czasie doprowadzić naszą gospodarkę do poziomu gospodarek krajów wysoko rozwiniętych. Szczególnie wiele jest do zrobienia w zakresie budownictwa mieszkaniowego, budowy auto-

strad, dróg, ulic, lotnisk i mostów, unowocześnienia dróg żelaznych, zaopatrzenia w wodę i ciepło, ochrony wód, gleby i powietrza. Od wielu lat nasz Wydział stara się zapewnić swoim studentom możliwość zdobycia wszechstronnej i nowoczesnej wiedzy w wymienionym wyżej zakresie. O tym, że nasze działania przynoszą pozytywne efekty świadczą informacje przekazywane przez naszych absolwentów działających na krajowym i europejskim rynku pracy. Z tego samego źródła wiemy jednak, że są sprawy, które powinniśmy poprawić. Należy do nich np. wyniesiona ze studiów umiejętność pracy w zespole.

Kierunki studiów prowadzonych na Wydziale, a więc „budownictwo” i „inżynieria środowiska” cieszą się dużym zainteresowaniem absolwentów szkół średnich. Jest to nie tylko efekt dobrej koniunktury na rynku budowlanym, ale również skutek konsekwentnej działalności informacyjnej dotychczasowych władz Wydziału i wysiłku wszystkich jego pracowników. Aby ten dobry stan utrzymać musimy śledzić zachodzące zmiany i szybko na nie reagować.

Kierunki studiów „budownictwo” i „inżynieria środowiska” znalazły się w nowym programie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego jako tzw. kierunki zamawiane. W lipcu 2008 roku nasz Wydział przystąpił do konkursu ogłoszonego przez Ministerstwo i w sierpniu uzyskał dodatkowe finansowanie dla dwóch specjalności: „energooszczędne technologie w budownictwie” w ramach kierunku „budownictwo” i „techniczne wyposażenie budynków energooszczędnych” w ramach kierunku „inżynieria środowiska”. Jest to znaczny sukces i przykład nadążania za zachodzącymi zmianami.

Generalnie należy podkreślić, że problem ograniczenia zużycia energii w budownictwie staje się sprawą priorytetową. Oprócz wymienionych wcześniej tzw. kierunków zamawianych, warto w tym kontekście wymienić strategiczny projekt badawczy pt. „Zintegrowany System Zmniejszania Eksploatacyjnej Energochłonności Budynków”, którego realizacja została zlecona Narodowemu Centrum Badań i Rozwoju przez MNiSW w końcu sierpnia br.

W Polsce na budynki przypada ok. 40% całkowitego krajowego zużycia energii. Udział ten w najbliższych latach należy zdecydowanie zmniejszyć. Dla pracowników Wydziału oznacza to konieczność takiego

przeorientowania kształcenia studentów, aby dzięki bardziej zaawansowanemu projektowaniu z wykorzystaniem nowoczesnych technologii i metod symulacyjnych oraz optymalizacyjnych, jak również dzięki zastosowaniu nowych materiałów i technologii realizacyjnych, nowych technologii w zakresie techniki instalacyjnej i eksploatacji budynków byli w stanie, już jako projektanci i wykonawcy, doprowadzić do wzrostu jakości i efektywności istniejących i nowo wznoszonych obiektów budowlanych. Problem efektywności budownictwa nie ogranicza się tylko do tzw. budownictwa kubaturowego. Dotyczy on budownictwa jako całości. Wspomniana wyżej sytuacja wymaga nowego podejścia do kształcenia studentów, polegającego na zwiększeniu nacisku na działy integracyjne i myślenie systemowe.

Przechodząc do konkretów, sprawy ważne dla przyszłości Wydziału podzieliłbym na trzy grupy: sprawy związane z działalnością naukowo-badawczą, dydaktyczną i administracyjną.

W pierwszej grupie do priorytetowych zaliczam:

- utrzymanie pierwszej kategorii Wydziału na liście MNiSW,
- wzmocnienie pozytywnych zmian w finansach Wydziału przez zwiększenie przychodów z działalności naukowej, dydaktycznej i badawczo-usługowej,
- utrzymanie stanu ilościowego i poprawę jakości kadry naukowo-dydaktycznej w tym głównie zwiększenie liczby profesorów tytularnych,
- kontynuację prac remontowo-budowlanych i pozyskanie dodatkowych funduszy na poprawę wyposażenia laboratoriów,
- zintensyfikowanie współpracy z zagranicą w tym udział międzynarodowych programach badawczych,
- rozwój wzajemnie korzystnej współpracy z krajowymi firmami branży budowlanej i instalacyjnej.

W drugiej grupie spraw studenckich jako najistotniejsze uważam:

- utrzymanie liczby studentów na dotychczasowym poziomie,
- ścisłą partnerską współpracę z Samorządem Studenckim,
- wspieranie działalności studenckich kół naukowych,
- promowanie i wspieranie najlepszych studentów,
- przygotowanie możliwie szerokiej oferty kształcenia w języku angielskim,

- uatrakcyjnienie (urynkowanie) oferty studiów podyplomowych.

Wreszcie w trzeciej grupie spraw administracyjnych (dziekanatowych) widzę potrzebę przyspieszenia informatyzacji obsługi dydaktyki na Wydziale oraz, ze spraw bardziej szczegółowych, uruchomienie strony internetowej Wydziału w języku angielskim.

Jestem przekonany w realizacji wyżej wymienionych zadań nowe władze mogą liczyć na wsparcie wszystkich pracowników Wydziału.

Mój wydział jest dla mnie

Miejscem, w którym spotkałem życzliwych i wyjątkowych ludzi, miejscem, na którego rozwoju bardzo mi zależy.

Największy sukces i porażka

Jestem z natury optymistą. Widzę okazję w każdej trudności, a nawet porażce i to uważam za największy sukces.

Poznań jest dla mnie

Miastem, do którego zawsze chętnie wracam i które uważam za wyjątkowe, nie tylko w skali Polski.

Uczelnia jest

Dla mnie pierwszy i jedynym miejsce pracy, z którym się w pełni identyfikuję.

Motto życiowe

Problemy trzeba rozwiązywać, a nie stwarzać.

Hobby, zainteresowania

Sport, turystyka górską i kajakowa.

prof. dr hab. inż. Jan Żurek

dziekani Wydziału Budowy Maszyn
i Zarządzania

Prof. dr hab. inż. Jan Żurek (ur. 21.01.1947 r.) ukończył w 1965 r. Liceum Ogólnokształcące w Wolsztynie i od 15 kwietnia 1971 r., po studiach w latach 1965-1971 na Wydziale Mechanicznym Technologicznym PP, pracuje w Politechnice Poznańskiej. Tytuł profesora nauk technicznych uzyskał w 1999 r., na stanowisko profesora zwyczajnego w PP został mianowany w 2002r. Od 1999 r. kieruje Zakładem Projektowania Technologii, w latach 2002-2005 był dyrektorem Instytutu Technologii Mechanicznej, a od 1.09.2005 r. jest dziekanem Wydziału Budowy Maszyn i Zarządzania (obecnie druga kadencja, 2008-2012). Jego zasługi skupiają się głównie na pracy naukowo-dydaktycznej, organizacyjnej oraz współpracy naukowo-technicznej z przemysłem i jednostkami badawczo-rozwojowymi (JAFO Jarocin, OBR USN w Toruniu, COBR PEWB Metalplast w Poznaniu i inne).

W działalności naukowej zajmuje się problematyką dotyczącą technologiczności konstrukcji, technologii montażu oraz robotyzacji procesów technologicznych. W sumie opublikował ponad 200 prac, a po 1993 r. (st. profesora) około 150 prac, w tym 4 monografie krajowe, 4 skrypty, wiele artykułów oraz referatów krajowych i zagranicznych. Jest współautorem ponad 30 wdrożonych rozwiązań konstrukcyjno-technologicznych. Wypromował 3 doktorów, dwa przewody doktorskie są w fazie końcowej i kilka prac pod jego kierownictwem jest znacząco zaawansowanych. Re-

centrował 13 prac doktorskich, 5 prac habilitacyjnych, 2 wnioski do tytułu profesora nauk technicznych oraz 3 wnioski na stanowisko profesora nadzwyczajnego. Zorganizował laboratoria: „komputerowego wspomaganie technologii” oraz „technologii montażu i robotyzacji”. Odbił liczne staże zagraniczne (Niemcy, Szwajcaria, Francja, Szwecja). Rozwija współpracę z jednostkami za granicą, m.in. Słowacją, Czechami, Węgrami, Rumunią, Bułgarią, Rosją, Niemcami i Finlandią. Od 1999 r. był z wyboru członkiem rady naukowej COBR PEWB Metalplast w Poznaniu, od 1992 r. najpierw wiceprzewodniczącym, a od 3 kadencji przewodniczącym rady naukowej OBRUSN w Toruniu (od 2008 mianowanym przez Ministra Gospodarki). Jest także członkiem komitetu redakcyjnego Archiwum Technologii Maszyn i Automatykacji, członkiem Komitetu Redakcyjnego zeszytów PTPN oraz członkiem rady programowej kwartalnika naukowo-technicznego „Technologia i Automatykacja Montażu”. W 1998 r. został wybrany przez środowisko inżynierów mechaników na członka zwyczajnego Akademii Inżynierskiej w Polsce. Od 1998r. jest członkiem Komisji Budowy Maszyn PAN oddział w Poznaniu, a od 18 stycznia 2007 jej przewodniczącym. Od 1990 r. jest przewodniczącym Zespołu Technologii Komitetu Redakcyjnego Zeszytów Naukowych w Poznańskim Towarzystwie Przyjaciół Nauk, a od 2005 r. członkiem Wydziału V Nauk Technicznych PTPN w Poznaniu. W latach 1992-1995 kierował Katedrą Obrabiarek i Urządzeń Przemysłowych Wydziału Technologii Drewna AR w Poznaniu, a w latach 1995-1999 był prezesem zarządu i dyrektorem generalnym Jarocińskiej Fabryki Obrabiarek, którą restrukturyzował i w której wdrożył szereg nowych rozwiązań konstrukcji obrabiarek. W latach 2002-2005 był członkiem Państwowej Komisji Akredytacyjnej, pracując w Zespole Nauk Technicznych, a obecnie jest jej ekspertem. Od kilkunastu lat uczestniczy w pracach sędziów konkursowych Międzynarodowych Targów Poznańskich.

Skupienie się profesora na złożonej dziedzinie montażu automatycznego i znaczące publikacje z tego zakresu spowodowały, że zyskał on duży autorytet w kraju i zagranicą. Profesor stworzył zespół (szkołę) zajmujący się problematyką modelowania technologii i systemów montażowych, z którego pochodzi większość prac naukowych publikowanych w Polsce. W zakresie doskonalenia dydaktyki opracował koncepcje oraz nadzorował realizację stanowisk

laboratoryjnych z technologii montażu i robotyzacji procesów technologicznych. Brał także udział w opracowywaniu i doskonaleniu programów studiów na kierunkach Mechanika i Budowa Maszyn, Zarządzanie i Inżynieria Produkcji oraz Mechatronika. Profesor J. Żurek należy do grona osób, które wnoszą bezinteresownie wiele pomysłów oraz działają dla rozwoju środowiska naukowego i inżynierskiego oraz, co należy podkreślić, polskiego przemysłu. Był wielokrotnie nagradzany i odznaczany, między innymi Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

PYTANIA DO DZIEKANA

Plany i strategia zarządzania wydziałem:

Z kadencji 2005-2008 wynika, że ważniejszymi czynnikami warunkującymi funkcjonowanie WBMiZ, wydziału o prawie czterdziestoletniej tradycji (1919-2009) będą m.in.: konkurencja (ciągle rosnąca) na krajowym i europejskim rynku edukacyjnym, obowiązujący system finansowania szkolnictwa wyższego w Polsce (oraz przewidywane jego zmiany), perspektywa pogłębiającego się niżu demograficznego, stopień samodzielności, wynikający ze struktury organizacyjnej i przyjętego systemu zarządzania w Politechnice Poznańskiej, zapewnienie dobrego, stabilnego finansowania dydaktyki i badań, minima kadrowe dla każdego z 4 kierunków studiów (5 tzw. „samodzielnymi pracownikami nauki” na kierunku magisterskim oraz dodatkowa obsada studiów zamiejscowych – Kalisz), oraz zapowiadana reforma systemu szkolnictwa wyższego i reforma systemu nauki (wyzwania związane z 1. reformą systemu szkolnictwa wyższego: zarządzanie szkołami wyższymi, model kariery akademickiej, finansowanie szkolnictwa wyższego, dydaktyka – uczenie na odległość, uczenie przez całe życie (Lifelong Learning Programme); 2. reformą systemu nauki: zmiany w zarządzaniu i organizacji nauki, zmiany w zasadach finansowania nauki, zmiany w zarządzaniu kapitałem ludzkim, zmiany proinnowacyjne, reforma Polskiej Akademii Nauk).

Cele, do których będę dążyć to: 1. bardzo dobre, atrakcyjne kierunki, profile i specjalności studiów oraz warunki studiowania

(mechanika i budowa maszyn, zarządzanie i inżynieria produkcji, inżynieria materiałowa, mechatronika oraz inżynieria biomedyczna - nowy kierunek), 2. nowoczesna baza dydaktyczna – badawcza (baza lokalowa, laboratoria i ich wyposażenie, zajęcia projektowe - nowoczesne oprogramowanie; ciągle modernizacja), 3. bardzo dobra kadra naukowo – dydaktyczna (doktoraty, habilitacje, profesury; nowe formy awansu), 4. silna pozycja finansowa WBMiZ, 5. przodująca pozycja WBMiZ w Politechnice Poznańskiej oraz w kraju (i w Europie – współpraca zagraniczna).

Poniżej przedstawiam ważniejsze, moim zdaniem, działania w zakresie dydaktyki, badań naukowych i rozwoju kadry, finansów oraz współpracy z przemysłem.

DYDAKTYKA

Działania moje w zakresie dydaktyki, przy udziale Samorządu Studenckiego, będą obejmowały przede wszystkim następujące zadania: 1. dalszy rozwój kształcenia zgodnie z Deklaracją Bolońską: kształcenie na studiach I-go stopnia (inżynierskie), II-go stopnia (magisterskie) i III-go stopnia (doktoranckich), 2. ciągle doskonalenie planów i programów studiów; kreowanie atrakcyjnych profili i specjalności na prowadzonych kierunkach studiów (korelacja treści poszczególnych przedmiotów i stabilizacja struktury programowej), 3. modernizację i dokapitalizowanie laboratoriów oraz sal dydaktycznych, projektowych i wykładowych (Hala 20, Hala 15, Budynek A1, Łącznik między A1 i A2, Wilda, Centrum Mechatroniki, Biomechaniki i Nanoinżynierii itd.), 4. doskonalenie procedur wyboru przez studentów profili, specjalności i tematów prac dyplomowych (prace inżynierskie i magisterskie wynikające z potrzeb przemysłu).

Za bardzo ważne uznają także:

- dopracowanie się stabilnego systemu zawodowych i dyplomowych praktyk studenckich (dobre zakłady produkcyjne),
- wprowadzenie niektórych zajęć dydaktycznych w językach obcych (obieralnych, np. w języku angielskim, niemieckim),
- wspomaganie, z poziomu Wydziału, wydawnictw i materiałów dydaktycznych,
- dalszy rozwój systemu wewnętrznej oceny i doskonalenia jakości kształcenia (hospitacje zajęć, ankiety studentów studiujących, kończących studia i absolwentów),
- poszerzenie oferty (rozwój) studiów podyplomowych, kursów i szkoleń dla

przemysłu, szeroko pojętego nauczania wspomaganego komputerowo e-learning – kształcenia na odległość,

- uruchomienie kształcenia anglojęzycznego, w tym dla obcokrajowców (mechatronika – mechatronics, mechanika komputerowa – computational mechanics),
- intensyfikację kształcenia studentów w ramach programów SOCTRATES – ERA-ZMUS, CEEPUS, LEONARDO Da VINCI, SOCRATES MUNDUS, MOST TECH itp., oraz uruchomienie na WBMiZ nowego kierunku studiów: inżynieria biomedyczna.

BADANIA NAUKOWE I ROZWÓJ KADRY

Badania naukowe, rozwój kadry i dydaktyka są ze sobą związane. Wiek XXI ma cechować szczególnie rozwój inżynierii materiałowej, nowoczesnych technologii i informatyki. Wydział BMiZ musi zatem, w swoich priorytetach, uwzględnić prace badawcze dotyczące: nowoczesnych materiałów, nowych technologii ich przetwarzania, nowych technologii mechanicznych (systemy obróbkowe i pomiarowe, automatyzacja i robotyzacja), nowych rozwiązań organizacyjnych oraz zastosowań informatycznych. Pamiętając o aktualnych zasobach kadrowych Wydziału będę starał się:

- przyspieszać rozwój młodej kadry naukowej (zdobywanie stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego),
- dbać o naukowe oraz przemysłowe staże krajowe i zagraniczne pracowników dydaktycznych,
- dbać o właściwe awansowanie i uposażenie kadry,
- intensyfikować i wspierać działania zmierzające do ubiegania się pracowników naukowych nie tylko o granty naukowe (własne) i promotorskie, czy projekty rozwojowe i celowe, ale także o granty europejskie,
- poprawić znacząco warunki badań, poprzez dalszą modernizację istniejącej bazy laboratoryjnej (granty inwestycyjne, aparaturowe, zlecenia z przemysłu, granty europejskie) oraz rozwój współpracy z przemysłem, akademickimi ośrodkami krajowymi i europejskimi.

Za ważne i celowe uważam działania, wspólnie z Samorządem Studenckim, intensyfikujące działalność studenckich kół naukowych oraz dalsze systematyczne podnoszenie kwalifikacji (szkolenia) pracowników inżynierskich, technicznych oraz administracyjno-ekonomicznych (dla sprawniejszego funkcjonowania laboratoriów i zapewnienia ciągłości pracy instytu-

tów i Wydziału).

Aby sprostać wyzwaniom, za zgodą Rady Wydziału, powołałem stanowisko prodziekana ds. rozwoju i promocji WBMiZ, powierzając mu współpracę z przemysłem, Samorządem Terytorialnym i agendami UE; w zakres obowiązków osoby zajmującej to stanowisko wchodzi też praktyki studenckie i prace dyplomowe wykonywane dla potrzeb przemysłu krajowego oraz we współpracy z firmami i uczelniami zagranicznymi.

Zamierzam także, z poziomu Wydziału, w miarę możliwości, wspomagać finansowo realizację prac doktorskich oraz habilitacyjnych, a także nagradzać osoby, których wyniki badań naukowych kończą się znaczącymi publikacjami (np. z tzw. „listy filadelfijskiej”), wdrożeniami i patentami.

FINANSE

Niezwykle ważnym (chyba najważniejszym) obszarem zadań i obowiązków dziekana są finanse, które określają m.in.: Ustawa z dnia 27 lipca 2005r. Prawo o Szkolnictwie Wyższym, Ustawa z dnia 8 października 2004 r. o zasadach finansowania nauki (z późniejszymi zmianami), Ustawa z dnia 14 marca 2003r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki, Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej uczelni publicznych (22 grudnia 2006 r.), Statut Uczelni, Uchwały Senatu PP, Regulamin Gospodarki Finansowej PP (XII.2007).

W zakresie finansowania:

- jestem zwolennikiem jasnych, przejrzystych i akceptowanych przez wszystkie jednostki organizacyjne (Wydziały, Instytuty, Zakłady) procedur obowiązujących w Uczelni,
- opowiadał się za możliwie największą decentralizacją zarządzania finansami w Uczelni na Wydziale, przy ciągłym doskonaleniu Regulaminu Gospodarki Finansowej Politechniki Poznańskiej (ostatni z grudnia 2007 r.),
- wydzielone przez JM Rektora środki na potrzeby Wydziału jak najszybciej kierować bezpośrednio do Instytutów; uważam, że na tym szczeblu najlepiej można te środki efektywnie wydatkować,
- zamierzam wspierać ze środków FUNDUSZU ROZWOJU UCZELNI (zgromadzonych na koncie WBMiZ) dalszą

modernizację oraz budowę nowej bazy laboratoryjnej (Centrum Mechatroniki, Biomechaniki i Nanoinżynierii) dydaktycznej i badawczej,

- wypracować strategię rozwoju poszczególnych jednostek Wydziału (Instytutów), w tym szukać dodatkowych źródeł finansowania we współpracy z przemysłem, Samorządem Terytorialnym i agendami UE (zlecenia z przemysłu i granty europejskie)

WSPÓŁPRACA Z PRZEMYSŁEM

Niezwykle ważnym elementem kształcenia przyszłych inżynierów jest jego powiązanie z przemysłem – praktyką przemysłową.

- Będę zabiegał o rozwój współpracę z zakładami przemysłowymi, która obejmować będzie nie tylko wspólne projekty celowe, ale także obustronne kształcenie w formie praktyk studenckich (zawodowych i dyplomowych), staży przemysłowych studentów i młodych pracowników, kursy, szkolenia, studia podyplomowe i doktoranckie dla pracowników przemysłu.
- Współpraca taka powinna być, w miarę możliwości, formalizowana organizacyjnie, tzn. bazować nie tylko na deklaracjach, ale na dobrze przygotowanych umowach, podpisanych przez obie strony.

Ponadto chciałbym:

- wzmocnić pozycję Konkursu dziekana WBMiZ na wyróżniające się prace dyplomowe (np. poprzez zwiększenie puli nagród),
- przy współdziałaniu Samorządu Studenckiego wprowadzić do kalendarza „Dzień WBMiZ” w formie festynu rekreacyjno-sportowego dla studentów i pracowników oraz ich rodzin,
- patronować niektórym imprezom i wydarzeniom sportowym studentów (np. turniejowi POLIBUDA – CUP w piłce nożnej i innym),
- mobilizować studentów do bardzo dobrego studiowania oraz zgłaszania wniosków o stypendia ministra za osiągnięcia w nauce,
- mobilizować dyplomantów do uczestnictwa w krajowych konkursach na najlepsze prace dyplomowe,
- mobilizować studentów do aktywniejszego uczestnictwa w pracach naukowo-badawczych (referaty i artykuły).

Mój wydział jest dla mnie

Mój wydział dla mnie jest drugim domem. Martwię się i przeżywam kłopoty, cieszę się z osiągnięć, myślę o nim.

Największy sukces i porażka

Sukces – robię to, co naprawdę lubię i podążam za radami. Porażka – nie miałem większych, poza jedną. Dwadzieścia lat nie miałem w rękach skrzypiec, a obiecywałem sobie, że po habilitacji raz w tygodniu godzinę pogram. Nie dotrzymałem słowa.

Poznań jest dla mnie

Poznań jest dla mnie miastem, które 40 lat temu pokochałem. W Poznaniu studiowałem, tutaj spełniają się moje marzenia, poznałem ludzi, którzy stali się moimi przyjaciółmi. W Poznaniu mam wnuczkę Michasię, która jest dla mnie najważniejsza, a dzięki niej wiele miejsc w naszym mieście stało się bardziej przyjaznych i bliskich.

Studenci są dla uczelni

Wielkim kapitałem, w który warto inwestować, dla dobra wydziału, uczelni, kraju, Europy i świata.

Motto życiowe

Mam dwa: jedno, które ze Samuelem Johnsonem powtarzam studentom: „Pracowitością i biegłością można osiągnąć prawie wszystko... Wielkie dzieła nie rodzą się z siły, ale z wytrwałości”, a drugie, słowa Alfonso Ortiza: „Jakikolwiek wyzwania postawi przed tobą życie, pamiętaj, aby zawsze mieć wzrok utkwiony w sam szczyt góry, gdyż czyniąc tak, patrzysz na to, co wielkie. Pamiętaj o tym i nie pozwól, aby jakiś problem lub jakaś sprawa – jakkolwiek wielka by się wydawała – zniechęciła cię, ani by twoją uwagę rozpraszało coś mniejszego do szczytu góry.

Hobby, zainteresowania

Hobby – brydż, filatelistyka. Zainteresowania – muzyka poważna, sport.

dr hab. inż. Paweł Szulakiewicz

prof. nadzw.,
dziekan Wydziału Elektroniki
i Telekomunikacji

Po ukończeniu Wydziału Elektrycznego PP w 1970 roku podjąłem pracę w charakterze asystenta w instytucie Automatyki i później w Instytucie Elektroniki i Telekomunikacji. Stopień doktora i doktora habilitowanego w dyscyplinie „Telekomunikacja” uzyskałem odpowiednio w latach 1978 i 1991.

Od chwili utworzenia na Wydziale Elektrycznym kierunku studiów Elektronika i Telekomunikacja wszystkie moje zajęcia dydaktyczne związane były z tym kierunkiem studiów.

Moja praca naukowa wiązała się zawsze i nadal wiąże wyłącznie z telekomunikacją, a w szczególności z teorią telekomunikacji, kodowaniem kanałowym, teorią sygnałów, sygnałami z ciągłą fazą. W swojej rozprawie habilitacyjnej zaproponowałem nowy rodzaj kodów tzw. kody multi-T. Obecnie zajmuję się sieciami bezprzewodowymi (WLAN) i metodami nadawania i odbioru umożliwiającymi osiąganie dużych szybkości transmisji (do 10 bit/s/Hz). Jestem promotorem trzech doktoratów w dyscyplinie „telekomunikacja”. Obecnie opiekuję się jednym doktorantem, który pracuje nad doktoratem w dziedzinie Bit-Interleaved Space Time Coded Modulation with Iterative Detection (BI-STCM-ID).

Przez dwa lata akademickie 1989/90 i 1990/1991 pracowałem w Polytechnic University w Nowym Jorku w charakterze „associate professor”. Prowadziłem tam

zajęcia dydaktyczne z systemów telekomunikacyjnych i mikroprocesorów.

W latach 90-tych na Wydziale Elektrycznym byłem koordynatorem czterech projektów TEMPUS. Później kierowałem 3-letnim projektem INVOCOM w programie Leonardo da Vinci. Obecnie na wydziale EiT koordynuję dwa projekty w tym samym programie, mianowicie Train2Cert i InCert (patrz WWW.incert.eu i WWW.train2cert.eu). W wymienionych projektach Wydział EiT współpracuje m.in. z uniwersytetami europejskimi w Tampere (TUT), ENST-Bretagne, w Paryżu (INT-Evry), Kaiserslautern (KU) i szeregiem firm telekomunikacyjnych w całej EU.

Przez jedną kadencję byłem członkiem senatu PP, przez dwie kadencje byłem prodziekanem Wydziału Elektrycznego, przez kilka lat byłem wicedyrektorem Instytutu Elektroniki i Telekomunikacji, a ostatnio przez dwa lata prodziekanem Wydziału Elektroniki i Telekomunikacji.

Teraz zostałem wybrany dziekanem WEiT.

PYTANIA DO DZIEKANA

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Planem jest wszechstronny rozwój Wydziału EiT.

Chcemy zwiększenia liczby profesorów, doktorów habilitowanych oraz doktorów. Będziemy rozwijać uczestnictwo w międzynarodowych programach naukowych i współpracę z przemysłem, bo właśnie taka współpraca dostarczy środków finansowych i pozwoli publikować wyniki o odpowiedniej randze.

Jesteśmy pewni, że wysoka ranga Wydziału, osiągnięcia naukowe, współpraca międzynarodowa w zakresie nauki oraz dydaktyki, a także wdrożenia wynikające z współpracy z przemysłem pozwolą na zwiększenie liczby studentów kierunku EiT poprzez nabór najlepszych absolwentów szkół średnich. Będziemy doskonalili plany studiów.

Strategią realizacji planu jest znajdowanie najlepszych dla Wydziału rozwiązań przez zgodne współdziałanie Rady Wydziału i dziekanów.

Mój wydział i uczelnia są

miejszem pracy, którą lubię i która daje satysfakcję. Praca w zakresie telekomunikacji (moja dyscyplina naukowa) umożliwi uczestniczenie w jednym z głównych nurtów rozwoju dzisiejszej cywilizacji. Bardzo cenię sobie stały kontakt z młodymi ludźmi, który pozwala zachować optymizm.

Największy sukces i porażka

Dumny jestem z tego, że w składzie grupy pracowników mojego macierzystego Wydziału Elektrycznego przyczyniałem się od wielu lat do rozwoju kierunku studiów Elektronika i Telekomunikacja, co doprowadziło niedawno do powstania najmłodszego wydziału Politechniki Poznańskiej, czyli Wydziału Elektroniki i Telekomunikacji. Wydział EiT posiada prawa do doktoryzowania i habilitowania w dyscyplinie Telekomunikacja, jest wydziałem I kategorii oraz uzyskał pozytywną opinię wizytującej go Państwowej Komisji Akredytacyjnej.

Poznań jest dla mnie

miastem, w którym się urodziłem, chodziłem do szkoły, studiowałem, pracuję, założyłem rodzinę. Jestem dumny z poznańskiego i wielkopolskiego zamilowania do rzetelnej pracy i porządku. Cieszę się z tego, że miasto szybko się rozwija i że moja praca na Politechnice pomaga w tym rozwoju.

Hobby, zainteresowania

Od czasów studenckich nie wyobrażam sobie zimy bez krótkiego wypadu na narty. Kiedyś była to wizyta w Szklarskiej Porębie, Bierutowicach lub Szczyrku. Teraz jeżdżę także w Alpy. Latem preferuję zwiedzanie egzotycznych miejsc. Kocham Egipt, gdzie byłem kilka razy. Oprócz wspaniałych zażyćków moją ciekawość i emocje wzbudza możliwość obserwowania życia raf koralowych poprzez snorklowanie i nurkowanie. Lubię czytać książki oparte na faktach i uprawiać brzoskwinie w swoim ogrodzie.

dr hab. inż. Konrad Skowronek

prof. nadzw.,
dziekan Wydziału Elektrycznego

Urodziłem się 15 września 1950 r.

W 1968 r. ukończyłem naukę i uzyskałem maturę w I Liceum Ogólnokształcącym im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu. W latach 1968 – 1973 studiowałem na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej.

Bezpośrednio po uzyskaniu w 1973 r. dyplomu magistra inżyniera elektryka w zakresie elektrotechniki, dzięki otrzymaniu na ostatnich dwóch latach studiów stypendium naukowego, podjąłem pracę zawodową w dniu 1 listopada 1973 roku w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki Instytutu Elektrotechniki Przemysłowej na stanowisku asystenta stażysty. Z dniem 1 października 1974 r. zostałem awansowany na stanowisko asystenta.

W początkach mojej pracy naukowej zajęłem się problematyką optymalizacji zużycia energii i prowadzenia eksploatacji urządzeń elektrycznych i elektromechanicznych w rolnictwie.

Po ukończeniu wymaganego szkolenia pedagogicznego dnia 1 października 1976 r. zostałem awansowany na stanowisko starszego asystenta.

Równolegle rozpocząłem analizy i badania zagadnień związanych z elektrycznością statyczną w przemyśle. Między innymi odbyłem szkolenie w zakresie ochrony radiologicznej.

Zainteresowałem się też problematyką energoelektroniczną, między innymi prowadziłem badania nad własnościami zwojów tyrystorowych, w tym stosowanych w układach zapłonowych trygatronów. W szczególności zainteresowała mnie problematyka trwałości i niezawodności urządzeń energoelektronicznych, związana z ich odpornością na zakłócenia elektromagnetyczne.

W lipcu 1982 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej odbyła się publiczna obrona mojej rozprawy doktorskiej pt. „Zjawiska nieskutecznych komutacji w trójfazowych przekształtnikach zależnych z kondensatorami szeregowymi”.

Po nadaniu we wrześniu 1982 roku przez Radę Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej stopnia doktora nauk technicznych, zostałem zatrudniony z dniem 1 października 1982 roku na stanowisku adiunkta.

Moja działalność naukowo-badawcza w okresie od przełomu lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych do chwili obecnej dotyczy przede wszystkim analiz i badań zjawisk związanych z pracą urządzeń elektrycznych i elektronicznych z silnie nieliniowymi obwodami elektrycznymi oraz polami elektromagnetycznymi w warunkach zakłóceń elektromagnetycznych, (od połowy lat osiemdziesiątych stochastycznych).

Prowadzone prace dotyczyły w szczególności stochastycznego modelowania elementów, obwodów i pól elektromagnetycznych, oceny wpływu zmian parametrów schematów zastępczych na własności statyczne i dynamiczne układów energoelektronicznych, analizy losowych pól elektromagnetycznych, ograniczeń sterowania i obszarów stabilności powyższych układów w warunkach losowych, Udział w konferencjach międzynarodowych dotyczących zagadnień pól elektromagnetycznych i obwodów elektrycznych z rzeczywistymi, w tym losowymi, wymuszeniami umożliwił mi – oprócz zaprezentowania wyników własnych badań – przedyskutowanie zasad modelowania oraz metodologii analiz takich problemów. Szczególnie istotną konstatacją było stwierdzenie powszechnej świadomości badaczy co do konieczności uwzględniania losowego charakteru zjawisk elektromagnetycznych przy jednoczesnej tendencji do zajmowania się tylko trendami procesów elektromagnetycznych. Dlatego

szczególnie istotne były dla mnie wnioski z dyskusji na konferencjach, w których wziąłem udział, min. European Congress on Simulation, Prague w 1987 roku, International Conference Electrical Drives and Power Electronics, Slovakia, Košice, w latach 1990, 1992 i 1994 oraz 7-th International IGTE Symposium on Numerical Field Calculation in Electrical Engineering, Graz – Austria w 1996 roku.

Większość z 31 moich referatów zamieszczonych w wydawnictwach konferencji krajowych była recenzowana. Między innymi brałem i biorę udział w najważniejszych konferencjach z zakresu teoretycznej elektrotechniki, jakimi są: Sympozjum z Podstaw Elektrotechniki i Teorii Obwodów, organizowane od ćwierć wieku przez Politechnikę Śląską oraz Konferencję Naukowo-Technicznej Zastosowania Komputerów w Elektrotechnice, organizowane od prawie dziesięciu lat przez Politechnikę Poznańską. Wynikiem uznania mojej działalności naukowej w dziedzinie elektrotechniki teoretycznej jest zaproszenie mnie do prac w Komitetach Programowych obu konferencji. Jestem też wieloletnim recenzentem artykułów zgłaszanych na te konferencje.

Wyniki moich prac naukowo-badawczych pozwoliły mi na udział w realizacji (jako kierujący zespołem) zadania badawczego „Analiza cech funkcjonalnych układów elektronicznego sterowania wtryskiem paliwa” w ramach Centralnego Problemu Badawczo-Rozwojowego CPBR 6.3. pt.: „Szybkoobrotowe silniki wysokoprężne” w 1987 roku oraz zadania badawczego 1.4.2.2.: „System oprogramowania całkowitych metod analizy pól elektromagnetycznych” w ramach CPBP 02.18 w 1991 roku.

W ramach dwukrotnych pobytów na stacjach w firmie "Nessman GmbH & Co.KG - Energie- u. Verfahrenstechnik", w Düsseldorfie, w Niemczech w 1992 i 1995 roku, pracowałem nad mikroprocesorowymi układami sterowania urządzeń klimatyzacyjnych i grzewczych, komputerowym wspomaganiami obliczeń zapotrzebowania i zużycia energii oraz projektowaniem sieci rozdzielczych a także komputerowym rozwiązywaniem zagadnień ekonomicznych związanych z wytwarzaniem i przesyłem energii. Ponadto zajmowałem się wykorzystaniem logiki zbiorów rozmytych w realizacji sterowania, integracją koncepcji 2005 UE (programu gospodarowania energią) w istniejących urządzeniach, projektowaniem

układu odbierania energii słonecznej oraz analizą uwzględniającą aspekty ekologiczne w zakresie koncepcji układów regulacji.

W ramach badania oddziaływań elektromagnetycznych na ludzi i urządzenia zajmłem się problemami kompatybilności elektromagnetycznej w otoczeniu elektrycznie ogrzewanej podłogi. Wnioski z analizy zamieściłem między innymi w wydawnictwie zwanym firmą P.P.H. ELEKTRA. Ten wątek pracy naukowej stał się podstawą prac badawczych z dziedziny kompatybilności elektromagnetycznej, których rezultaty znajdują zastosowanie w przemyśle.

W większości z 30 opracowań niepublikowanych, zrealizowanych w okresie od uzyskania stopnia doktora do chwili wydania rozprawy habilitacyjnej, wykonanych na zlecenia jednostek zewnętrznych lub w ramach badań statutowych lub własnych, skupiałem się na szeroko pojętej problematyce oddziaływań elektromagnetycznych w warunkach rzeczywistych.

Rozwinięciem oraz – w pewnym stopniu – podsumowaniem tego etapu prac naukowo-badawczych była rozprawa habilitacyjna pt. „Wybrane procesy elektromagnetyczne układów przełączających w ujęciu losowym”.

Moim osiągnięciem naukowym jest również wytyczenie nowych kierunków dalszych prac w dziedzinie optymalizacji procesów przesyłania i przetwarzania energii w warunkach rzeczywistych z istniejących oraz przewidywanych źródeł, co obecnie jest wykorzystywane w badaniach prowadzonych przez członków kierowanego przeze mnie zespołu naukowego.

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego kontynuowałem analizy i badania zarówno w zakresie oddziaływań elektromagnetycznych na ludzi i urządzenia, jak i w dziedzinie teoretycznych analiz procesów elektromagnetycznych, charakteryzujących rzeczywiste pola elektromagnetyczne i obwody elektryczne.

Za szczególne moje osiągnięcie naukowe w tym okresie uważam wprowadzenie i określenie relacji między elementami teorii elektromagnetycznych w warunkach losowych. Prace związane z tą problematyką prowadziłem od połowy lat dziewięćdziesiątych, choć pierwsze publikacje z nią związane ogłosiłem dopiero w 1999 roku na konfe-

rencjach: X International Symposium of Theoretical Electrical Engineering w Magdeburgu (Niemcy), oraz na XXII Międzynarodowej Konferencji z Podstaw Elektrotechniki i Teorii Obwodów, Gliwice-Ustroń (współautor).

Powyższymi pracami rozpocząłem trzeci etap mojej działalności naukowo-badawczej, dotyczący identyfikacji (również identyfikacji w czasie rzeczywistym) elementów i urządzeń elektrycznych i elektromechanicznych oraz prognozowania ich stanu pracy, w czym pomocne okazały się dotychczasowe badania i analizy. Przykładowe badania dotyczą takich zagadnień jak: bieżąca ocena stanu pracy i prognozowanie czasu pracy do osiągnięcia parametrów krytycznych matryc fotoogniw, napięciowych źródeł prądu stałego i układów elektromechanicznych.

To „interesujące i nowe podejście” – jak stwierdził jeden z recenzentów publikacji w International Journal of Applied Electromagnetics and Mechanics 18 (2003) – do analizy własności złożonych układów elektromechanicznych i elektrycznych przy wykorzystaniu teorii informacji jest obecnie tematem prowadzonych prac naukowych w kierowanym przeze mnie zespole naukowym.

Bardzo ważnym dla zastosowań praktycznych fragmentem rozważań naukowych okazały się analizy dotyczące zagadnień mechatronicznych. W szczególności za mój dorobek uważam sformułowanie zaleceń dotyczących zagrożeń i zachowania właściwego poziomu bezpieczeństwa elektrycznego w mikroprocesorowo sterowanych napędach zamknięć otworów budowlanych (drzwi, bramy, żaluzje, itp.).

Wielokrotnie na spotkaniach naukowych i naukowo-technicznych powierzano mojej osobie przewodniczenie obradom sesji.

Dodatkowo byłem członkiem Komitetów programowych wielu naukowych i naukowo-technicznych konferencji.

W sumie podczas mojej pracy naukowej opublikowałem jako autor lub współautor ponad 120 prac, w tym 1 książkę, 3 monografie (2 jako współautor), 7 artykułów w czasopiśmie o światowym zasięgu, 20 artykułów w wydawnictwach konferencji międzynarodowych, 18 artykułów w czasopiśmie ogólnopolskim oraz branżowych o ogólnopolskim zasięgu, 63 artykuły w wydawnictwach konferencji krajowych,

1 artykuł w wydawnictwie uczelnianym.

Byłem autorem lub współautorem 46 opracowań niepublikowanych, wykonałem ponad 100 recenzji prac naukowych, w tym między innymi monografii habilitacyjnej i 7 rozpraw doktorskich, 6 rozdziałów monografii w języku angielskim, 1 projektu KBN i 10 artykułów do uczelnianych zeszytów naukowych oraz biuletynu PAN.

Wyrazem uznania dla mojej działalności naukowo-badawczej jest powołanie mnie do: •sekcji Teorii Elektrotechniki Komitetu Elektrotechniki PAN (członek), •do Komisji Nauk Elektrycznych O/Poznań (wiceprzewodniczący), •do Komisji Rewizyjnej PTETiS, Oddział w Poznaniu.

Ponadto wybrano mnie na wiceprzewodniczącego Rady Naukowej COBR Metalplast w Poznaniu oraz na członka Rady Certyfikacyjnej Instytutu Logistyki i Magazynowania w Poznaniu.

Pełniłem wiele funkcji, w tym prodziekana ds. Kształcenia na Wydziale Elektrycznym P.P. w latach 1999-2002, dyrektora Instytutu Elektrotechniki Przemysłowej (w latach 2002 – 2008). Od 2008 pełnię funkcję Dziekana Wydziału Elektrycznego PP.

Byłem promotorem zakończonego 1 przewodu doktorskiego. Aktualnie jestem promotorem 1 rozprawy doktorskiej.

W ramach przydzielanych mi obowiązków dydaktycznych prowadziłem wykłady, ćwiczenia audytoryjne, laboratoryjne i projektowe z kilkudziesięciu przedmiotów na Wydziałach: Elektrycznym, Budowy Maszyn i Maszyn Roboczych i Transportu zarówno na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych.

Byłem opiekunem specjalności na kierunku Elektrotechnika. Współorganizowałem laboratoria dydaktyczne.

W 1997 roku zostałem powołany przez opiekuna specjalności „Mechatronika” na Wydziale Maszyn Roboczych i Transportu P.P. na koordynatora grupy przedmiotów elektrycznych i elektronicznych.

Wielokrotnie byłem opiekunem studenckich praktyk zawodowych i przeddyplomowych oraz opiekunem grup studenckich i roczników na studiach dziennych i wieczorowych Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej.

Kilkadziesiąt razy byłem przewodniczącym egzaminów dyplomowych magisterskich i inżynierskich.

Byłem promotorem ponad 70 prac dyplomowych, dodatkowo kilkadziesiąt razy byłem recenzentem prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich.

Wielokrotnie współorganizowałem studenckie wyjazdy dydaktyczno-poznawcze i naukowe i brałem w nich udział w wyjazdach do między innymi takich firm jak: Zakładów Volkswagena w Wolfsburgu (Niemcy), zakładów Volkswagena w Gorzowie Wlkp., Fabryk Samochodów Małolitrażowych w Bielsku-Białej i Tychach, Fabryki Samochodów Ciężarowych w Lublinie, Fabryki Samochodów Ferrari (Włochy), Fabryki Samochodów Skoda (Czechy), Fabryki Samochodów BMW (Niemcy) oraz w kilkunastu jednodniowych wyjazdach i wyjazdach do innych przedsiębiorstw.

Inne moje osiągnięcia dydaktyczne to:

- uzyskanie przez dyplomanta Marka Jędraszaka w 2004 roku II miejsca za pracę dyplomową magisterską w wielkopolskim konkursie na najlepszą pracę dyplomową studentów polskich uczelni wyższych o profilu technicznym w dziedzinie elektrotechniki SEP, oddz. w Poznaniu oraz również II miejsca w ogólnopolskim konkursie na najlepszą pracę dyplomową studentów polskich uczelni wyższych o profilu technicznym w dziedzinie elektrotechniki SEP,
- kilkukrotne uzyskanie nagród Rektora P.P. za pracę dydaktyczną.

Zostałem odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Zostałem wyróżniony tytułem i odznaczony Medalem Wybitnie zasłużony dla rozwoju technicznej ochrony mienia w Polsce w latach 1980-2000. oraz Srebrną Odznaką Honorową SEP.

Jestem żonaty, syn, po ukończeniu studiów na kierunku Elektronika i Telekomunikacja PP, pracuje w jednej z firm w „Dolinie Krzemowej” w USA.

Moje zainteresowania w czasie wolnym związane są z muzyką poważną, operą, myślistwem i wędkarstwem.

PYTANIA DO DZIEKANA

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Po kadencji prodziekana w latach 1999-2002 oraz dwóch kadencjach dyrektora instytutu w latach 2002-2008 uzyskałem dość szeroki obraz działania wydziału i uczelni, pozwalający na ocenę, przewidywanie i konstruowanie zamierzeń w odniesieniu do zarządzania między innymi uczelnią i wydziałem.

Wydziały Politechniki Poznańskiej powinny być zarządzane pod kątem realizacji zarówno strategicznych zamierzeń dotyczących uczelni, jak i – będących wyłącznie w gestii wydziałów – planów rozwoju kadry, dydaktyki oraz gospodarowania pomieszczeniami. Jednocześnie wydziały stanowią podstawową część uczelni państwowej, pełniąc określone funkcje naukowe i dydaktyczne, realizowane przede wszystkim z dotacji ministerstwa. Dystrybucja kwoty dotacji na wydziały powinna więc zależeć przede wszystkim od wieloletniego planu rozwoju wydziałów, gdyż to na nie nakłada się obowiązki realizacji badań naukowych i zadań dydaktycznych. To w instytutach i katedrach reguluje się sprawy związane na przykład z zatrudnieniem, z rozwojem kierunków studiów, to na wydziale istnieją silne sprzężenia zwrotne między studentami i samorządem studenckim a kadrą uczelni. Dlatego uważam, że potrzebna jest nowa koncepcja zrównoważonego rozwoju uczelni ze szczególną rolą wydziałów.

Zadania stojące przed kierownictwem wydziału powinny uwzględniać ich uwarunkowania czyli:

- zewnętrzne uwarunkowania sytuacji uczelni w zakresie prawnym i finansowym,
- wzrastającą konkurencję na rynku usług edukacyjnych i rynku pracy.

W obszarze nauki należy postawić na intensywny rozwój kadr i powiększenie naszego udziału w krajowych i zagranicznych gremiach decydenckich. W obszarze dydaktyki powinno się dbać o dalsze doskonalenie zajęć dydaktycznych, rozszerzenie i uatrakcyjnienie oferty edukacyjnej wydziału w zakresie wszystkich form trójstopniowego kształcenia oraz w zakresie szkoleń, kursów, studiów podyplomowych

i uzupełniających, w tym również dokształcania w technologii internetowej, a także o rozwijanie nauczania w języku angielskim oraz niemieckim (ze względu na wagę partnerstwa w Unii Europejskiej). W obszarze infrastruktury i organizacji wydziału istotna będzie dalsza poprawa warunków pracy pracowników i studentów przez modernizację i remonty, a także ulepszanie organizacji pracy jednostek i zespołów.

Realizacja powyższych zadań będzie wymagała określonych środków finansowych oraz ich racjonalnego rozdziału i wykorzystania.

Mój wydział jest dla mnie

Drugim domem, miejscem, którym spędzam dużą część mojego życia, w którym – dzięki różnorodnym inspiracjom – w znacznym stopniu mogę realizować swoje plany.

Największy sukces i porażka

Największym sukcesem jest brak takich porażek, które przekreślałyby sens mojego działania.

Poznań jest dla mnie

Wspaniałym, średniej wielkości (i oby tak zostało) dostatecznie zazielenionym miastem akademickim, ze wszystkim, czego potrzeba do życia, pracy, itd.

Uczelnia jest

Miejscem pracy, wizytówką, powodem do dumy.

Motto życiowe

„Chcącego losy prowadzą, niechającego – ciągną” (Kleantes, III wiek p.n.e.).

Hobby, zainteresowania

Muzyka poważna, malarstwo, myślistwo, wędkarstwo.

prof. dr hab. Mirosław Drozdowski

dziekana Wydziału Fizyki Technicznej

Miejsce pracy, stanowisko :

Katedra Spektroskopii Optycznej
Wydział Fizyki Technicznej PP
profesor zwyczajny
Dziekana Wydziału Fizyki Technicznej
od 01.09.2005 r.

Data i miejsce urodzenia:

17 czerwca 1943 r., Gołuchów

Ukończone studia:

czerwiec 1966 r., Wydział Mat. Fiz. Chem.,
Uniwersytet im. A. Mickiewicza w Poznaniu - fizyka doświadczalna .

Doktorat:

czerwiec 1973 r., Wydział Mat. Fiz. Chem.,
Uniwersytet im. A. Mickiewicza w Poznaniu, fizyka doświadczalna.

Habilitacja:

5 czerwca 1991r., Wydział Mat. Fiz. Chem.,
Uniwersytet M. Kopernika w Toruniu
fizyka, spektroskopia ciała stałego.

Tytuł profesora

12 lipca 1999 r.

Dyscyplina naukowa:

fizyka - spektroskopia ciała stałego

Specjalność:

spektroskopia Brillouina

Działalność naukowa

Kieruję pracami Zespołu Brillouinowskiego rozpraszania światła w Katedrze Spektroskopii Optycznej.

W Zespole tym prowadzone są badania właściwości fizycznych różnych materiałów metodą Brillouinowskiego rozpraszania światła. Badania te dotyczą w większości nowych materiałów, (ferroelektryki, ferroelastyki, półprzewodniki krystaliczne i cienkowarstwowe, kryształy molekularne, kryształy nadprzewodników wysokotemperaturowych, związki monomerowe), mających duże możliwości aplikacyjne w takich gałęziach przemysłu jak mikroelektronika i optoelektronika. Prowadzone badania mają na celu charakteryzując podstawowych właściwości fizycznych materiałów (sprężystych, elastooptycznych, strukturalnych, optycznych) w zależności od warunków ich wytwarzania. Pozwala to na określenie wpływu warunków technologicznych w jakich są one wytwarzane na wspomniane wyżej właściwości. Badania te prowadzone są we współpracy z wieloma ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą.

Mój łączny dorobek naukowy obejmuje ponad 120 pozycji, w tym wiele prac opublikowanych w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym, ponad 60 artykułów konferencyjnych opublikowanych w materiałach konferencji międzynarodowych i krajowych.

Byłem również recenzentem artykułów naukowych w Acta Physica Polonica, Phase Transitions, Journal of Molecular Structure, SPIE – The International Society for Optical Engineering, a także projektów badawczych KBN – obecnie MNiSW.

Aktywnie uczestniczyłem w organizacji wielu konferencji naukowych i dydaktycznych.

Długoterminowe staże naukowe:

Department of Physics, University of Windsor, Kanada 1978 1981, 1982 oraz 1985 1986 – gdzie prowadziłem badania kryształów ferroelektrycznych i ferroelastycznych metodą spektroskopii Brillouina.

Działalność dydaktyczna

Prowadzę lub prowadziłem wykłady, ćwiczenia rachunkowe oraz zajęcia laboratoryjne z fizyki dla studentów różnych kierunków studiów (jestem autorem programów nauczania z fizyki dla tych kierunków studiów). Uczestniczyłem w organizacji pracowników studenckich z fizyki.

Dla studentów kierunku Fizyka techniczna prowadziłem seminarium przeddyplomowe oraz seminarium dyplomowe. Dla studentów tego kierunku prowadzę wykład specjalistyczny z spektroskopii ciała stałego. Jestem redaktorem oraz współautorem

podręcznika pt. „Spektroskopia ciała stałego” dla studentów tego kierunku. Wznowienie tego skryptu – poprawione i uzupełnione – ukazało się w 2001 roku. Prowadzę również ogólnowydziałowe seminarium naukowe na Wydziale Fizyki Technicznej.

Kształcenie kadry

Byłem promotorem w 3 zakończonych przewodach doktorskich: dr P. Ziobrowskiego (Wydział Fizyki Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu – czerwiec 1998 r.), dr D. Kasprovicz (Wydział Fizyki Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu – grudzień 1999 r. oraz dra K. Łapsy (Wydział Fizyki Technicznej Politechniki Poznańskiej – lipiec 2001 r.).

Członkostwo w towarzystwach naukowych:

- Polskie Towarzystwo Fizyczne – od 1966 r. – do 2001r. – przewodniczący Komisji Rewizyjnej przy Zarządzie Głównym PTF, od 2003 r. – V-ce przewodniczący Komisji Rewizyjnej przy Zarządzie Głównym PTF, - Polskie Towarzystwo Wzrostu Kryształów - od 1995 r.

Wyróżnienia i odznaczenia :

Nagroda indywidualna MNSzWiT III stopnia – 1974 r. Odznaka Honorowa Miasta Poznania – 1985 r. Złoty Krzyż Zasługi – 1988 r. Medal Komisji Edukacji Narodowej – 1999 r. Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski – 2003 r. Wielokrotnie nagradzany za działalność naukową nagrodą JM Rektora PP.

PYTANIA DO DZIEKANA

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Kompetencje dziekana określają: postanowienia ustawy o szkolnictwie wyższym, szczególnie jej art. 52, przepisy wykonawcze do ustawy, przepisy ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz stopniach i tytułach w zakresie sztuki, statut oraz regulamin studiów Politechniki Poznańskiej.

Zakres kompetencji dziekana rozciąga się głównie w 2 sferach działalności: działalności wewnętrznej i zewnętrznej.

W ramach tych sfer postrzegam dla dziekana

na Wydziale Fizyki Technicznej następujące priorytety w jego działalności:

Działalność wewnętrzna:

- wzrost liczby studentów na kierunku Fizyka techniczna,
- pozyskiwanie środków pozabudżetowych na działalność naukową i dydaktyczną,
- rola fizyki w kształceniu inżynierów,
- utrzymanie przyjaznego fizyce środowiska w Politechnice Poznańskiej,
- uzyskanie praw habilitowania przez Wydział Fizyki Technicznej.

Działalność zewnętrzna:

- promocja Wydziału w środowisku fizyków i inżynierów w kraju i za granicą (współpracą z liczącymi się ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą),
- promocja fizyki wśród młodzieży,
- promocja Wydziału oraz kierunku kształcenia wśród uczniów szkół średnich mającą na celu pozyskanie kandydatów na kierunek Fizyka techniczna,
- krajowe i zagraniczne praktyki studentów. Wiążę się z tym pozyskiwanie rynku zatrudnienia dla przyszłych absolwentów naszego kierunku.

Mój Wydział jest dla mnie...

Mój Wydział (wcześniej Katedra Fizyki i Międzywydziałowy Instytut Fizyki) jest dla mnie pierwszym i jedynym od 1966 roku, tj. od ukończenia studiów, miejscem pracy. Związałem się z nim na dobre i na złe. Myślę, że to ostatnie nigdy nie nastąpi.

Największy sukces i porażka

Cieszę się z sukcesów moich Pracowników, z którymi mam przyjemność współpracować. Cieszę się z sukcesów Wydziału oraz Politechniki Poznańskiej. Nie postrzegam świata i życia przez pryzmat porażek. Staram się mieć do życia pozytywne nastawienie.

Poznań jest dla mnie...

kolebką polskiej kultury i nauki. Jednak w obecnych czasach Poznań jako miasto został zdominowany przez studentów oraz targi krajowe i międzynarodowe. W moim przekonaniu to właśnie studenci i targi tworzą i wpływają na nasz wizerunek w kraju i na świecie.

Studenci są dla Uczelni ...

gwarantem nie tylko bytu, ale i rozwoju. Nie zapominajmy, że to Studenci w niedalekiej przyszłości zajmą nasze miejsca. Taka nasza przyszłość i dobrobyt, jakie studentów kształcenie.

Motto życiowe...

Człowiek jest wart tyle, ile daje drugiemu człowiekowi.

Hobby, zainteresowania ...

Lubię sport i dobrą książkę. No i pracę naukową. Czyż może być coś bardziej fascynującego niż odkrywanie i poznawanie otaczającego nas świata i rządzących nim praw?

dr hab. inż. Jerzy Nawrocki

prof. nadzw.,
dziekan Wydziału Informatyki i Zarządzania

Jerzy Nawrocki ukończył studia informatyczne na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej w roku 1980 i tamże uzyskał stopnie doktora (1984) i doktora habilitowanego (1994). Pracował na Uniwersytecie w Nijmegen w Holandii (1986/87 i 1993) i w Dublin City University w Irlandii (1996). Jego zainteresowania badawcze ewoluowały od języków programowania i budowy kompilatorów, poprzez systemu czasu rzeczywistego, aż do problematyki inżynierii oprogramowania, którą zajmuje się od 1996 roku. Jest promotorem 4 zakończonych pomyślnie przewodów doktorskich. Współorganizował szereg konferencji, w tym sponsorowane przez CEPIS Software Engineering Education Symposium SEES'98 (jako współprzewodniczący Komitetu Programowego), IEEE Workshop on Real-Time Systems Education (1998), IV Krajową Konferencję Inżynierii Oprogramowania KKIO'04 (przewodniczący Komitetu Programowego), 2nd IFIP TC2 Central and East-European Conference on Software Engineering Techniques CEE-SET'07

(współprzewodniczący Komitetu Programowego), Software Engineering in Eastern and South Europe SEESE'08 (w ramach 30th ACM/IEEE International Conference on Software Engineering; współprzewodniczący Komitetu Programowego).

Jerzego Nawrockiego zawsze żywo interesowały sprawy studenckie i dydaktyczne. W 1993 roku zainicjował powstanie Koła Naukowego Studentów Informatyki „Bo-boo” i był jego pierwszym opiekunem. W 1994 roku brał aktywny udział w pracach na tworzeniem jednego z pierwszych w Polsce programów studiów 2-stopniowych na kierunku Informatyka. W roku 1996 zorganizował wraz ze studentami I Ogólnopolskie Zawody w Programowaniu Zespołowym, które później zostały przemianowane na Mistrzostwa Polski w Programowaniu Zespołowym. Dwa lata później powołał specjalność magisterską Software Engineering na kierunku Informatyka (była to pierwsza anglojęzyczna specjalność prowadzona w Politechnice Poznańskiej). W ramach tej specjalności funkcjonuje Software Development Studio, gdzie studenci V roku mają szansę – poprzez uczestniczenie w rzeczywistych projektach – sprawdzenia się w roli analityków, architektów oprogramowania i kierowników projektów (programistami są o rok młodszy studenci, realizujący w ramach Studia swoją pracę inżynierską). W roku 2005 Jerzy Nawrocki był jednym z ekspertów MENiS współtworzących standard kształcenia dla kierunku Informatyka. W latach 2005-2008 pełnił funkcję prodziekana ds. kształcenia na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Poznańskiej, a także był członkiem Komitetu Głównego Olimpiady Informatycznej.

Jerzy Nawrocki nie stroni od współpracy z instytucjami rządowymi i przemysłem. Pełnił funkcję konsultanta i prowadził szkolenia dla Departamentu Informatyzacji w Ministerstwie Finansów. Współtworzył stowarzyszenie „Konsorcjum XPrince” związane z poznańskimi firmami informatycznymi (w latach 2005-2007 był jego prezesem). Stowarzyszenie stawia sobie za cel rozwój i propagowanie metodyki XPrince, której głównym autorem jest Jerzy Nawrocki (jest to metodyka oparta na równoważeniu dyscypliny i zwinności w projektach informatycznych i stara się łączyć zalety dwóch znanych metod: PRINCE2 oraz XP, czyli Extreme Programming). W latach 2005-2007 Jerzy Nawrocki kierował projektem InMoST wspierającym

transfer technologii między Politechniką Poznańską a poznańskimi firmami informatycznymi. Wspomagał powstawanie IBM Eclipse Support Center na Politechnice Poznańskiej w 2007 roku. Jest też przewodniczącym Rady Akademickiej Microsoft.

Jerzy Nawrocki został wybrany do szeregu organizacji naukowo-zawodowych. Od 1984 roku jest członkiem Polskiego Towarzystwa Informatycznego, gdzie pełnił funkcję Przewodniczącego Koła w Poznaniu (m.in. jego staraniem koło przeliczyło się w Oddział Wielkopolski) oraz członka Zarządu Głównego PTI. Od 1996 roku jest członkiem Komitetu Informatyki PAN, gdzie zainicjował powstanie Sekcji Inżynierii Oprogramowania, która współpracuje z PTI takie konferencje, jak KKIO. W 1996 roku został wybrany na członka międzynarodowej grupy roboczej IFIP WG 2.4 (System Implementation Languages). Od 2005 roku jest członkiem komitetu IFIP TC2 (Software: Theory and Practice), gdzie reprezentuje Polskę. Od 15 lat jest także członkiem towarzystw ACM i IEEE Computer Society.

PYTANIA DO DZIEKANA

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Jestem pełen uznania dla efektów, które udało się osiągnąć na naszym wydziale w minionych kadencjach. Ale nie możemy spocząć na laurach. Musimy być ambitni, skoncentrowani na wspólnej wizji i skuteczni – w przeciwnym razie zaprzepaścimy wszystko to, co do tej pory udało się wypracować. Strategia działania wydziału na tę kadencję jest właśnie przedmiotem dyskusji na wydziale i na powinna być gotowa za 2-3 tygodnie. Jeśli chodzi o moją strategię zarządzania wydziałem, to sprawa się ona do czterech P:

- Partnerski styl zarządzania (w tym także dbałość o tzw. czynnik ludzki, czyli o kadre i o studentów),
- Perspektywa średniookresowa jako punkt odniesienia przy planowaniu (ograniczenie się do perspektywy roku byłoby zbyt niebezpieczne, a perspektywa 15-20 lat jest zbyt niepewna, by można było przyjmując ją jako podstawę planowania),
- Podejście procesowe i systemowe (po-

dejście procesowe wprowadza porządek, ale samo z siebie nie jest źródłem przewagi konkurencyjnej; podejście systemowe polega na „globalnym” spojrzeniu na organizację i pozwala zauważyć rozwiązania o charakterze wieloaspektowym, które mogą mieć istotny wpływ na skuteczność danej organizacji),

- Permanentne doskonalenie i ewolucyjne wprowadzanie zmian.

Mój wydział jest dla mnie ...

dużym wyzwaniem. Pracują na nim osoby, które od wielu lat są dla mnie autorytetami i niedoścignionymi wzorami. Są też młodzi bardzo zdolni ludzie, posiadający autentyczne talenty badawcze i dydaktyczne. Jak zauważyłem, nasz wydział jest największy nie tylko pod względem ilości studentów, ale ma także najwięcej tzw. samodzielnych pracowników naukowych (doktorów habilitowanych i profesorów) i w związku z tym jego rada jest największą radą na uczelni. Budżet wydziału jest rzędu kilkudziesięciu milionów złotych. Teraz przyszło mi tym wydziałem kierować. Mam nadzieję, że sprostam temu wyzwaniu.

Największy sukces i porażka

Zacznę od porażki. W badaniach naukowych o charakterze technicznym ideałem jest uzyskanie istotnego wyniku naukowego o dużym znaczeniu praktycznym. Inaczej mówiąc, dobry naukowiec musi dbać o PCW, czyli o:

- Publikacje w czasopiśmie z listy filadelfijskiej i prezentacje na najlepszych konferencjach (jeśli są ciekawe wyniki, to czemu ich nie pokazać światu?),
- Cytowania międzynarodowe,
- Wdrożenia uzyskanych wyników (jeśli wyniki badań mają istotne znaczenie praktyczne, to powinien znaleźć się ktoś, kto zechce z nich skorzystać).

Niestety, zdarzyło się kiedyś, że miałem całkiem ciekawy pomysł i razem z kolegą przeprowadziliśmy dość zaawansowane badania, a jednak nie udało się uzyskać publikacji filadelfijskiej ani wdrożyć wyników tych badań. Częściowo wynikało to z pośpiechu (chcieliśmy rozliczyć grant i posłać pracę do anglojęzycznego czasopiśma wydawanego w Polsce, które jednak na świecie jest mało znane), a częściowo z braku wiary w wartość otrzymanych wyników. Wkrótce potem ktoś opublikował w jednym z czasopism amerykańskich pracę prezentującą podobny pomysł do

naszego, jednak mniej zaawansowaną merytorycznie, ale wspartą praktyczną implementacją, której my nie mieliśmy. Nasza praca nie była tam cytowana, bo pewnie autor nawet nie wiedział o istnieniu czasopiśma, w którym opublikowaliśmy nasze wyniki. Oczywiście, tak nie można działać i tę historię jestem skłonny zaliczyć do moich największych porażek.

Jeśli chodzi o mój największy sukces zawodowy, to jest nim chyba powołanie anglojęzycznej specjalności Software Engineering. Specjalność ta przyciągnęła bardzo zdolnych studentów, z których część zdecydowała się zostać na uczelni. Prowadzą oni badania dostrzegane na świecie, o czym świadczą publikacje i cytowania. Tym młodym ludziom zależy również, by ich badania miały znaczenie praktyczne i dlatego dbają o dobre relacje z firmami informatycznymi. Gdy powstawała specjalność Software Engineering rozdziła się również Krajowa Konferencja Inżynierii Oprogramowania, z której wyłoniła się później międzynarodowa konferencja Central and East-European Conference on Software Engineering Techniques (CEE-SET), współorganizowana przez towarzystwa informatyczne z 6 państw (w zeszłym roku jej materiały zostały wydane przez Springera w renomowanej serii Lecture Notes in Computer Science). Cieszy mnie, że absolwenci tej specjalności nie tylko wielokrotnie prezentowali wyniki swoich prac na tych konferencjach, ale także zdobywali wyróżnienia oraz brali udział w recenzowaniu i w pracach komitetów programowych obu konferencji. Ponadto współredaktorem zeszłorocznych materiałów CEE-SET wydanych przez Springera jest były absolwent specjalności Software Engineering, dr Bartosz Walter.

Poznań jest dla mnie ...

synonimem gospodarności i dobrej organizacji. I chciałbym, aby to przekonanie mnie nie opuściło.

Uczelnia jest ...

w trudnym okresie. Przed nami takie zagrożenia, jak ekspansja uczelni zagranicznych, czy zapowiadana przez Ministerstwo koncepcja uczelni flagowych (istnieje całkiem realna groźba, że nie będziemy uczelnią flagową, a wtedy nasze warunki finansowe mogą ulec pogorszeniu). Jeśli nie potrafimy tym zagrożeniom skutecznie przeciwdziałać, to zostaniemy sprowadzeni do roli wyższej szkoły zawodowej.

Motto życiowe

Nie mam, ale gdybym musiał mieć, to mogłaby nim być następująca fraszka Jana Sztudyngera:

*Dawno świat by diabli wzięli,
Gdyby brakło marzycieli.*

Hobby, zainteresowania

Muzyka (gitara, harmonijka ustna) i taniec towarzyski.

dr hab. inż. Marek Idzior

prof. nadzw.,
Dziekan Wydziału Maszyn Roboczych i Transportu

Dr hab. inż. Marek Idzior urodził się w 1946 roku i od tego czasu zamieszkuje w Poznaniu, gdzie ukończył szkołę podstawową (1960 r.) i Liceum Ogólnokształcące nr 1 im. Karola Marcinkowskiego (1964 r.). Studia wyższe odbył w Politechnice Poznańskiej (1964-1970) na Wydziale Budowy Maszyn.

1 marca 1970 roku podjął, z zamiłowaniem i w konsekwencji pobieranego od III roku stypendium naukowego, pracę jako asystent stażysta w Politechnice Poznańskiej w Katedrze Silników Spalinowych, później – w wyniku zmian organizacyjnych – w Zakładzie Silników Spalinowych w Instytucie Wysokoprężnych Silników Okrętowych i Kolejowych dalej przemianowanym na Instytut Techniki Ciepłej i Silników Spalinowych i Instytut Silników Spalinowych i Transportu. 01.10.1971 r. został powołany

na stanowisko asystenta, a od 01.10.1973 r. na stanowisko starszego asystenta.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał 30.06.1978 r. na Wydziale Maszyn Roboczych i Pojazdów Politechniki Poznańskiej. Od 1.10.1978 r. do dzisiaj pracuje w Zakładzie Silników Spalinowych Instytutu Silników Spalinowych i Transportu. Stopień naukowy doktora habilitowanego Rada Wydziału Maszyn Roboczych i Transportu Politechniki Poznańskiej nadała mu w dniu 26 października 2004 roku.

Posiada w swoim dorobku 120 publikacji, jest autorem lub współautorem 124 prac badawczych dla przemysłu i nauki, z których większość została wdrożona, był kierownikiem lub głównym wykonawcą 5 grantów badawczych KBN, był promotorem 132 prac dyplomowych, na studiach dziennych, zaocznych i wcześniej wieczorowych. Uczestniczył w 145 konferencjach naukowych krajowych i zagranicznych.

W ramach działalności dydaktycznej prowadził lub prowadził wykłady m.in. z przedmiotów: silniki spalinowe, technologia budowy silników, spalinowych, technologia budowy i napraw silników spalinowych, eksploatacja silników spalinowych, wytwarzanie pojazdów samochodowych, proekologiczne technologie wytwarzania silników spalinowych, na wszystkich rodzajach studiów.

Jego działalność naukowo-badawcza związana jest z budową i eksploatacją silników spalinowych, problematyką aparatury wtryskowej do silników o zapłonie samoczynnym, dodatkowo w pewnym zakresie zagadnieniach technologii budowy i napraw silników.

Działalność organizacyjna w Politechnice Poznańskiej obejmowała opiekę nad latami studiów, studenckimi kołami naukowymi, pracami związanymi z organizacją procesu dydaktycznego na wydziale, długoletnie przewodniczenie wydziałowej komisji likwidacyjnej itd. W latach 1994 - 2001 pełnił funkcję kierownika i opiekuna naukowego Laboratorium Silników Spalinowych. Miarą uznania działalności na Wydziale było powołanie go w 2002 roku na stanowisko Prodziekana Wydziału ds. Studiów Zaocznych i Zamiejscowych, a w roku 2005 na stanowisko Dziekana.

Osobną działalnością jest długoletnia aktywna praca w związkach zawodowych, najpierw w Związku Nauczycielstwa Polskiego, później w NSZZ „Solidarność”,

gdzie przez szereg lat pełnił funkcję przewodniczącego Koła przy Wydziale Maszyn Roboczych i Transportu.

Jest członkiem: Polskiego Instytutu Spalania, Polskiego Towarzystwa Naukowego Motoryzacji, Polskiego Towarzystwa Naukowego Silników Spalinowych – członek założyciel, Stowarzyszenia Inżynierów i Mechaników Polskich w Poznaniu – prezes Sekcji Silników Spalinowych Oddziału Wojewódzkiego, Automobilklubu Wielkopolskiego oraz Stowarzyszenia Rzecznawców Techniki Samochodowej i Ruchu Drogowego – członek Prezydium Rady Naczelnej w Warszawie.

Za swoją pracę był wielokrotnie nagradzany m.in.: nagrodami Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki – czterokrotnie, w tym zespołową stopnia pierwszego, za osiągnięcia w dziedzinie autorstwa wyróżniających się podręczników, nagrodą specjalną Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego za prace konstrukcyjno-badawcze, Złotym Krzyżem Zasługi, Honorową Odznaką Miasta Poznania i Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Jest żonaty. Żona Barbara jest doktorem inżynierem, byłym pracownikiem Politechniki Poznańskiej, obecnie na emeryturze. Ma dwoje dzieci – syna Macieja, lekarza medycyny i córkę Małgorzatę – lekarza stomatologii. Jego zainteresowania pozanaukowe to turystyka i podróże, historia Poznania i Wielkopolski oraz sport.

PYTANIA DO DZIEKANA

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Jestem po pierwszej kadencji pełnienia funkcji dziekana, bogatszy o doświadczenie trzech lat zarządzania wydziałem. Zatem moje spojrzenie na następną kadencję jest chyba dojrzsze, aniżeli to z przed tych lat. Aczkolwiek muszę powiedzieć, że te cele, które stawiałem sobie na pierwszą kadencję są nadal aktualne.

Z PP jestem związany przez całe moje doświadczenie życia, od czasu rozpoczęcia studiów w 1964 roku. Uczelni tej zawdzięczam moją wiedzę i umiejętności profesjonalne, które wykorzystuję w działalności dydaktycznej

i naukowo-badawczej.

Pozycja Wydziału Maszyn Roboczych i Transportu, zwłaszcza na arenie krajowej i międzynarodowej zobowiązuje przede wszystkim do kontynuowania tej skutecznej, od wielu lat prowadzonej przez poprzednie władze wydziału, strategii. Zamierzam więc nadal korzystać z dużego doświadczenia starszych kolegów Profesorów, licząc na ich pomoc, także korzystać z inicjatyw wszystkich pracowników Wydziału z najmłodszyimi i studentami łącznie. Uszanuję każdy konstruktywny głos dla dobra Wydziału – będzie on zawsze przyjęty z najwyższym zrozumieniem i powagą. Ponadto w sytuacji wyboru nowych władz uczelni przewiduję adaptowanie obranej przez nie strategii zarządzania uczelnią z uwzględnieniem specyfiki i tradycji Wydziału.

W zakresie kształcenia uważam, że nadchodzący niż demograficzny powinien wymuszać tworzenie nowych atrakcyjnych specjalności i nowych form kształcenia, podejmowanie przedsięwzięć dla unikania dysproporcji obciążeń dydaktycznych, uruchamianie nowych form kształcenia, w tym również szkoleń i kursów dla środowiska inżynierów, popieranie form pracy z najzdolniejszymi studentami z perspektywami realnego zatrudnienia w kraju i za granicą.

Zamierzam podjąć wszelkie działania dla utrzymania stanu kadrowego Wydziału, z intensyfikacją rozwoju naukowego pracowników, zwłaszcza w sytuacji przewidywanych odejść zasłużonych Profesorów, którzy poświęcili Wydziałowi wiele lat życia i z których wiedzy oraz doświadczenia chciałbym korzystać. Przewiduję przyjęcie perspektywicznej polityki w zakresie organizacji studiów doktoranckich w celu intensyfikowania optymalnych form kształcenia, tworzenie określonych preferencji dla realizacji prac habilitacyjnych, podejmowanie ważnych, zwłaszcza dla Wydziału, decyzji w oparciu o szeroką dyskusję, Odnośnie polityki finansowej Wydziału chcę prowadzić otwartą i czytelną gospodarkę finansami przez cele proponowane i akceptowane przez całą Radę Wydziału, wzmóc poszukiwania dodatkowych środków pieniężnych, popieranie wszelkich inicjatyw dla ich pozyskiwania, Celem moim jest tworzenie przyjaznej atmosfery wokół Wydziału w ramach uczelni i poza nią, opracowanie i wprowadzenie skutecznej i nowoczesnej promocji. Wykorzystanie pełnego potencjału intelektualnego oraz istniejących możliwości badawczych które jest możliwe, zwłaszcza przy ograni-

czonych ostatnio środkach finansowych, przy jak największej integracji, której na pewno nie osiąga się środkami administracyjnymi, lecz przez rzeczywistą wspólnotę interesów, przy realizacji wspólnych zadań dydaktycznych i badawczych, co zamierzam na Wydziale szczególnie preferować. Będę się starał dotrzeć do wszystkich pracowników Wydziału, by wszyscy inicjowali formy rozwoju i uwzględnić każdą inicjatywę w tym zakresie. Mam zamiar stworzyć na Wydziale rodzaj Rady Pedagogicznej, która będzie stymulowała działalność dydaktyczną Wydziału z szeroką analizą tej problematyki. Zatem wyobrażam sobie, że warunkami sukcesu Wydziału są:

- jedność całej jego społeczności,
- jawność i czytelność celów, kierunków rozwoju oraz form działań na wszystkich stanowiskach pracy,
- konsekwencja i systematyczność w realizacji wszelkich działań,
- wprowadzanie jakiegokolwiek udoskonalania działalności wydziału tylko na drodze ewolucyjnej,
- kreowanie postaw utożsamiania się z Wydziałem i Uczelnią.

Tak chciałbym pełnić godną i szaczną funkcję dziekana Wydziału.

Mój wydział jest dla mnie

miejsce pracy spełniającym moje marzenia zawodowe, pełnym niezmiernie życzliwych i ważnych dla mnie ludzi, wydziałem, którego istnienia w tej postaci jestem świadkiem od początku tworzenia, wydziałem któremu poświęciłem na pewno znaczącą część mojego życia i który mi zaufał powierzając szaczną funkcję dziekana.

Największy sukces i porażka

Sukcesem moim jest z pewnością przywołany już wielokrotnie wybór mojej osoby na dziekana wydziału na drugą kadencję, ponadto chyba w jakimś widocznym stopniu pełnienie tej funkcji w sposób spełniający oczekiwania wydziału. Pewną porażką jest ciągle mało zadowalający rozwój naukowy pracowników wydziału, zwłaszcza w zakresie habilitacji.

Poznań jest dla mnie

jedynym miejscem na świecie, w którym wyobrażam sobie moje życie. Tutaj je całe spędziłem, mam w nim przeogromną liczbę życzliwych mi przyjaciół, tutaj każdy niemal fragment miasta przywołuje mi wiele miłych wspomnień, tu z najwyższą radością przeżywam jego przemiany i z troską wszelkie niedostatki. Miarą zainteresowania moim miastem jest zbieranie wszelkich

poznaniań – posiadam niezwykle pokazny ich zbiór, samej tylko oryginalnej literatury, z przewodnikami, wspomnieniami, pozycjami zbeletryzowanymi, albumami i mapami od pozycji dziewiętnastowiecznych mam, mówiąc żartem, kilka metrów.

Studenci są dla uczelni

podmiotem jej istnienia, dla nich po prostu jesteśmy. Uważam zatem, że zasadniczym priorytetem w działalności uczelni winno być kształcenie studentów. W tym celu uważam za najważniejsze następujące działania:

- rozwijanie kontaktów z innymi ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą w celu wymiany studentów,
- poszukiwanie nowych i interesujących możliwości praktyk studenckich,
- dostosowywanie programów nauczania do bieżących wymagań ekonomiczno-społecznych kraju i UE,
- zwiększanie roli samorządu studenckiego przez aktywizowanie studentów w Radzie Wydziału, Senacie oraz różnych komisjach i zespołach,
- wspieranie kół naukowych, uwzględnianie ich dorobku i oczekiwań np. w ramach studiów doktoranckich, rozwijanie zdrowej rywalizacji przez inicjowanie różnorodnych konkursów itp.,
- promowanie kultury studenckiej wszystkimi dostępnymi środkami oraz aktywizowanie ich w tej działalności.

Motto życiowe

jako Wielkopolaninowi i Poznaniakowi, bliska jest mi praca organiczna – rzetelna, systematyczna i skuteczna, bez fajerwerków i zbędnego blachru.

Hobby, zainteresowania

Moje zainteresowania pozanaukowe to turystyka i podróże, historia Poznania i Wielkopolski oraz sport. Lubię też dobrą książkę. Są też inne sfery ciekawych dla mnie dziedzin jak zarzucona kiedyś, z braku czasu, fotografia. Trudno jednak dzisiaj, w tak zagonionym życiu, przy podejmowaniu ciągłych wyzwań, znaleźć czas na realizację tych zainteresowań.

dr hab. Andrzej Olszanowski

prof. nadzw.,
Dziekan Wydziału Technologii Chemicznej

Andrzej Olszanowski urodził się 2 stycznia 1947 r. w Rzeszowie. Liceum Ogólnokształcące im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu ukończył w 1964 r. W latach 1964-69 studiował chemię na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu. Pracę magisterską, którą wykonywał w Instytucie Chemii UAM, obronił w 1969 r. otrzymując tytuł magistra chemii.

Po zakończeniu studiów odbył roczny staż asystencki w Instytucie Chemii UAM, a od września 1970 r. podjął pracę na Wydziale Chemii Politechniki Poznańskiej, w Zakładzie Chemii Organicznej. W 1976 r. obronił pracę doktorską na Wydziale Chemicznym Politechniki Poznańskiej. Promotorem pracy był prof. dr hab. inż. Stefan Goszczyński. Za pracę doktorską otrzymał w 1977 r. nagrodę indywidualną trzeciego stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Rada Wydziału Chemicznego Politechniki Gdańskiej nadała mu stopień doktora habilitowanego nauk technicznych z zakresu technologii chemicznej 21 kwietnia 1993 r.

Jego zainteresowania naukowe koncentrują się wokół zagadnień związanych z syntezą wybranych związków organicznych i ich właściwościami fizykochemicznymi oraz ekstrakcyjnymi w stosunku do jonów miedzi i innych metali oksymów pochodnych 2-hydroksy-5-alkilbenzofenonu i a-hydroksyketonów alifatycznych, a także pochodnych kwasów pirydynokarboksylo-

wych. Drugim nurtem zainteresowań badawczych są zagadnienia biotechnologiczne związane z wykorzystaniem wybranych mikroorganizmów (bakterii i drożdży) do biodegradacji określonych związków organicznych, zwłaszcza węglowodorów.

Systematycznie, od dziesięciu lat, przygotowuje indywidualne plany i programy studiów dla wybranych studentów Wydziału Technologii Chemicznej, którzy mają, obok zajęć na macierzystym wydziale, także zajęcia dydaktyczne na uniwersytecie, Akademii Rolniczej i Akademii Medycznej. Przygotowane przez nich prace magisterskie były wyróżniane nagrodami, między innymi nagrodą ministra ochrony środowiska. W latach 1996-1999 pełnił funkcję prorektora PP ds. organizacji i rozwoju. Był jednym z współautorów przyjętej przez Senat PP w 1996 r. uchwały nr 10 w sprawie decentralizacji zarządzania i finansowania, która wprowadziła z dniem 1 stycznia 1997 r. zasady wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, decentralizację zarządzania oraz uprawnień w zakresie gospodarowania środkami finansowymi i przez całą kadencję był odpowiedzialny za jej wprowadzenie i realizację.

Od grudnia 2004 r. do 31 lipca 2005 r. był zastępcą dyrektora Instytutu Technologii i Inżynierii Chemicznej. Był dziekanem Wydziału Technologii Chemicznej w kadencji 2005-2008.

W czasie studiów działał w Zrzeszeniu Studentów Polskich, a obecnie w Akademickim Klubie Seniora. Klub ten jest gronem wielu przyjaciół, który poznali się w czasie działalności studenckiej i mimo upływu lat potrafią się znakomicie bawić, a także pomagać innym.

Jest żonaty. Żona jest sędzią Naczelnego Sądu Administracyjnego. Ma dwoje dorosłych dzieci, które po ukończeniu studiów podjęły pracę zawodową. Próbuje utrzymać dobre samopoczucie, uprawiając rekreacyjnie żeglarstwo, narciarstwo i jazdę na rowerze, a także grę w piłkę.

PYTANIA DO DZIEKANA

Plany i strategia zarządzania wydziałem?

Jednym z podstawowych zadań szkoły wyższej, o której mówiła ustawa o szkolnictwie wyższym (obowiązująca do 31.08.2005 r.), jest podejmowanie starań, aby w środowisku akademickim panował kult prawdy i sumiennej pracy oraz atmosfera wzajemnej życzliwości. Władze wydziału muszą stwarzać warunki pozwalające na realizację tego zadania. Należy stworzyć taką atmosferę, aby osoby, pracujące na Wydziale, czuły się współodpowiedzialne za jego rozwój dydaktyczny i naukowy i doceniały to miejsce pracy. Dalszy rozwój wydziału będzie możliwy wtedy, gdy wzrośnie liczba studiujących, a co najmniej utrzyma się liczba studentów na dotychczasowym poziomie (studia dzienne, zaoczne, doktoranckie, podyplomowe). To jest najważniejsze zadanie dla wszystkich pracowników wydziału; należy przygotować i realizować taką ofertę dydaktyczną, aby Wydział Technologii Chemicznej PP był atrakcyjny dla studentów. Wymaga to, obok oferty programowej i wielu zabiegów promocyjnych, które z powodzeniem były realizowane w ostatniej kadencji. Bardzo ważnym elementem rozwoju Wydziału jest utrzymanie się Wydziału w grupie najwyższej ocenianych jednostek naukowych, według kategoryzacji. Niesłuchanie ważne jest, aby w tej kadencji znaczna grupa naszych adiunktów uzyskała stopień doktora habilitowanego. Konieczne jest zintensyfikowanie starań o poprawę sytuacji lokalowej wydziału, która należy do najgorszych w Uczelni. Jednym z najważniejszych celów czteroletniej kadencji jest doprowadzenie do budowy gmachu dla Wydziału Technologii Chemicznej na terenie kampusu Piotrowo. Konieczny jest wzmożony wysiłek kadry całego Wydziału skierowany na zdobywanie większych, niż dotychczas, środków finansowych na badania (granty europejskie i krajowe, udział w programach międzynarodowych, współpraca z jednostkami gospodarczymi, itp.). Pozwoli to na rozwój Wydziału, poprawę warunków badawczych i dydaktycznych i stabilną sytuację finansową Wydziału.

Mój wydział jest dla mnie?

Jedynym miejscem pracy, które bardzo sobie

cenię i staram się o jego rozwój i dobre imię.

Największe moje sukcesy?

To wszystko, co osiągnąłem.

Największe moje porażki?

To wszystko, czego nie osiągnąłem, ale czas zweryfikuje, co było sukcesem, a co porażką.

Studenci są dla uczelni?

Najważniejsi, o nich trzeba zabiegać, przedstawiać im atrakcyjne oferty edukacyjne, bowiem zmniejszenie liczby studentów spowoduje w konsekwencji regres szkoły.

Poznań jest dla mnie?

Miastem bliskim mojemu sercu, gdzie przeżyłem wiele wspaniałych lat, ale obecnie nie wykorzystuje możliwości rozwojowych, m. innymi potencjału środowiska akademickiego – studenci są najliczniejszą (liczącą kilkadziesiąt tysięcy osób) grupą „zawodową” w mieście.

Motto życiowe?

Uśmiechnij się i ciesz się życiem. Śmieję się często, bowiem poczucie humoru jest lekarstwem na prawie wszystkie nieszczęścia.

Hobby, zainteresowania?

Lubię czytać, oglądać dobre widowiska sportowe. Las i woda to najlepsze miejsce do wypoczynku.

JESTEŚ TU NOWY?
SZUKASZ ALTERNATYWY?

ALTERNATYWA W ETERZE

BIBLIOTEKA GŁÓWNA INFORMUJE

INFORMACJA BIZNESOWA:

nauka – biznes: profesjonalne narzędzia informatyczne informacji biznesowych

Biblioteka Główna oferuje dostęp czasowy do baz biznesowych:

- Kompass (do 15.07. 2009 r.)
- Dun & Bradstreet (od 20.10. 2008 do 26.10.2008 r.)

oraz 3 darmowe wykłady – szkolenia prowadzone przez przedstawicieli firmy Kompass, w roku akademickim 2008/2009.

Oferta:

1. Zasoby informacyjne – Kompass

Kompass Poland jest oddziałem międzynarodowej grupy Kompass International Neuschwander założonej w 1944 roku w Szwajcarii. Kompass obecny jest w 68 krajach świata, gdzie reprezentowany jest przez krajowych wydawców. Działając na rynku europejskim od ponad 60 lat Kompass oferuje produkty i usługi związane z szerokorozumianą informacją gospodarczą Business to Business. Kompass to: unikalna baza danych 2,3 mln firm z 70 krajów świata, 26 języków wyszukiwania, 4,2 mln nazwisk osób z managementu, 1,4 mln adresów e-mail, unikalne kryteria selekcji, kompletność informacji.

Podstawowym celem firmy jest pomoc w nawiązaniu kontaktów handlowych między sprzedającymi i kupującymi. Dzięki zasobom Kompas można odnaleźć potrzebne produkty i usługi oraz określić docelową grupę klientów, co pomaga w podejmowaniu ważnych decyzji dotyczących codziennej działalności firmy.

Serwisy bazy Kompass zbudowane w oparciu o dane są wykorzystywane do:

- znalezienia potencjalnych odbiorców,
 - pozyskiwania nowych kontaktów biznesowych,
 - poszukiwania alternatywnych źródeł zaopatrzenia w produkty i usługi,
 - analizy branży i konkurencji,
 - prowadzenia kampanii informacyjnych i marketingowych,
- Użytkownik może korzystać z danych na dwa sposoby:

1.1 Internetowa Baza Danych

www.kompass.com to międzynarodowa baza firm (2.3 mln) z 70 krajów świata w 26 językach (również polskim).

Dane ujęte w bazie:

- dane teledresowe i kontaktowe (np. 1,4 mln adresów e-mail),
- dane rejestrowe (np. NIP, Regon, KRS),
- oferta firmy (sklasyfikowana w 57 tys. usług),
- kierownictwo (ponad 4,6 mln nazwisk osób z kadry zarządzającej),
- wielkość firmy (obrot, zatrudnienie, kapitał),
- rozróżnienie w ofercie firm na: producent / dystrybutor / usługodawca oraz eksporter / importer,
- certyfikaty jakości.

W serwisie możliwe jest wyszukiwanie proste, bądź zaawansowane po zalogowaniu się na hasło udostępnione przez bibliotekarza OIN BG.

1.2. Firmy w Polsce 2008 r. [CD-ROM]

Dane ujęte w bazie:

- ponad 90 000 aktywnie działających firm,
- 57 000 produktów i usług oraz klasyfikacja EKD,
- ponad 200 000 nazwisk osób z kadry kierowniczej,
- ponad 72 000 stron www i ponad 75 000 adresów e-mail,
- ponad 150 000 numerów telefonów,
- 5 języków wyszukiwania.

Dostęp do CD-ROM w Oddziale Informacji Naukowej Biblioteki Głównej PP (pl. M. Skłodowskiej-Curie 5 piętro IV, pok. 404).

2. Zasoby informacyjne Dun & Bradstreet

D&B www.dnb.com.pl czołowa wywiadownia gospodarcza, która już od ponad 160 lat dostarcza usługi i wiedzę niezbędne do podejmowania pewnych i bezpiecznych decyzji biznesowych. Autorski proces D&B DUNSRight™ dostarcza klientom informacje wysokiej jakości, dostępne online 24 godziny na dobę. Solidność informacji jest podstawą rozwiązań D&B, na których polegają klienci firmy. Rozwiązania D&B w zakresie zarządzania ryzykiem wykorzystywane są w celu zwiększania rentowności oraz minimalizowania ryzyka w obrocie gospodarczym. Rozwiązania D&B w zakresie sprzedaży i marketingu umożliwiają zwiększanie przychodów poprzez wyszukiwanie potencjalnych partnerów handlowych i nawiązywanie współpracy z nowymi kontrahentami. Rozwiązania D&B z zakresu zarządzania zaopatrzeniem służą do oceny efektywności przyjętej strategii zaopatrzenia.

Produkty i usługi D&B oparte są na największej na świecie bazie danych tego typu, zawierającej informacje o ponad 133 milionach firm z ponad 200 państw i 95 stref językowych. W celu zapewnienia dokładności i kompletności informacji, stosowane są zaawansowane narzędzia zbierania danych i aktualizacja bazy danych prawie milion razy dziennie. Dane gromadzone są z wielu źródeł, co umożliwia uzyskanie szerokiego zakresu i obiektywności informacji. Źródła z jakich korzysta D&B to przede wszystkim sądy gospodarcze, rejestry działalności gospodarczej, publikatory rządowe, sprawozdania finansowe spółek, prasa biznesowa. Dostęp w Oddziale Informacji Naukowej Biblioteki Głównej PP (pl. M. Skłodowskiej-Curie 5, piętro IV, pok. 404).

Komentarz:

Wiadomo, że misją biblioteki akademickiej jest sprostanie rosnącemu zapotrzebowaniu na informację i wiedzę wszystkich kategorii jej użytkowników. Celem głównym jest wspomaganie nauki i dydaktyki poprzez gromadzenie, przetwarzanie i udostępnianie pierwotnych i wtórnych źródeł informacji niezbędnych dla dwóch podstawowych grup odbiorców, tj. pracowników naukowo-dydaktycznych oraz studentów. Biblioteka służy także środowisku naukowemu i gospodarczemu regionu na zasadach określonych regulaminem biblioteki zgodnie z misją i strategią uczelni.

Informacja naukowa (zakres jej działalności i narzędzia informatyczne do jej pozyskiwania) jest na uczelni znana (choćby

poprzez kursy z zakresu edukacji komunikacyjno-informacyjnej http://www.ml.put.poznan.pl/pl/2_9.html).

Edukacja komunikacyjno-informacyjna na naszej uczelni jeszcze nie obejmuje informacji biznesowej czy gospodarczej (faktograficznej), a narzędzia informatyczne do jej pozyskiwania są mało znane. Studentom i pracownikom uczelni brakuje informacji o polityce gospodarczej państwa, informacji o rynku, producentach, importerach i dystrybutorach, o konkurentach i partnerach gospodarczych czy o możliwościach wdrażania rozwiązań innowacyjnych, a także o obowiązujących w kraju przepisach prawnych w zakresie działalności gospodarczej.

Przeglądając strony www bibliotek wyższych uczelni w Polsce, można zauważyć, że informacja o narzędziach informatycznych informacji biznesowych na w/w jest słabo opracowana i najczęściej nieuporządkowana. Dlatego też rozpoczęliśmy przygotowywanie wysoce przetworzonych i wyselekcjonowanych specjalistycznych informacji z dostępnych źródeł internetowych, które wspierają zadania uczelni w zakresie informacji biznesowej i dają okazję zapoznawania się z możliwościami ich pozyskiwania.

mgr Hanna Nowicka, kustosz
Oddział Informacji Naukowej BG PP

PATLIB 2008

PATLIB (PATent LIBrary) jest nazwą sieci, którą tworzą: Europejski Urząd Patentowy (EPO), krajowe urzędy patentowe oraz regionalne ośrodki informacji patentowej w państwach członkowskich Europejskiej Organizacji Patentowej. Ośrodki te wspierają innowacje w regionach, służą radą w zakresie ochrony własności przemysłowej. Przydatne są szczególnie dla uczelni, jednostek naukowo-badawczych oraz małych i średnich przedsiębiorstw. <http://www.epo.org/>

Spotkania użytkowników i producentów informacji patentowej z całego świata współorganizowane przez Europejski Urząd Patentowy odbywają się co roku w innym kraju. Tym razem zaszczyt organizatora i gospodarza przypadł Polsce. Organizatorem był Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej; PATLIB miał miejsce w Warszawie, w dniach 28–30 maja 2008 roku. Patronat objął Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Tegoroczne hasło konferencji PATLIB 2008 brzmiało „Sieć PATLIB na miarę przyszłości” (PATLIB – a network fit for the future). Miała ona na celu wymianę doświadczeń na forum międzynarodowym oraz sformułowanie odpowiedzi na pytanie, jak jeszcze bardziej ułatwić dostęp do informacji o patentach i jak usunąć bariery w wymianie takich informacji.

Uczestnicy spotkania skoncentrowali się na czterech głównych obszarach tematycznych: tworzeniu sieci na wzór Europejskiej Sieci Patentowej poza strukturami PATLIB; podnoszeniu kwalifikacji pracowników regionalnych ośrodków informacji patentowej (OIP) i zopatrzeniu ich w nowe narzędzia; strategiach finansowania ośrodków z uwzględnieniem korzystania ze środków Unii Europejskiej oraz

usługach konsultingowych świadczonych w ramach sieci PATLIB.

Konferencji towarzyszyły prezentacje podczas sesji plenarnych oraz warsztaty i mikroseminaria, które przedstawiały projekty, osiągnięcia i zamierzenia w zakresie ochrony własności przemysłowej w danym kraju, a także stoiska urzędów patentowych krajów należących do PATLIB.

Na dzień dzisiejszy działa w Europie 320 ośrodków sieci PATLIB, w tym 27 w Polsce, które świadczą usługi z zakresu ochrony własności przemysłowej dla różnorodnych odbiorców wykorzystujących biblioteczne bazy informacji patentowej.

Urząd Patentowy RP współpracuje z polskimi ośrodkami, w tym z Ośrodkiem Informacji Patentowej działającym w strukturze organizacyjnej Biblioteki Głównej Politechniki Poznańskiej. Przed naszymi i innymi ośrodkami stają nowe wyzwania, polegające m.in. na rozszerzeniu zakresu usług i docelowo przekształceniu się w centra wspierania innowacji i transferu technologii.

Nasza Uczelnia przystąpiła do grupy regionalnych ośrodków informacji patentowej 14 lutego 2005 roku, na mocy Umowy zawartej z Urzędem Patentowy RP.

W Ośrodku Informacji Patentowej, podległym od 1 czerwca 2008 roku dyrektorowi Biblioteki Głównej PP, można korzystać z usług rzeczownika patentowego oraz informacji patentowej.

Rzecznik patentowy świadczy:

- pomoc w sporządzaniu dokumentacji zgłoszeniowej dotyczącej przedmiotów własności przemysłowej, wnoszonej do Urzędu Patentowego w celu uzyskania patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego, prawa z rejestracji oraz dowodu pierwszeństwa;
- pomoc w przeprowadzaniu rozpoznania stanu prawno-rejestrowego zgłoszonych i chronionych wynalazków, wzorów użytkowych i przemysłowych oraz znaków towarowych;
- prowadzi badania stanu techniki podmiotowo, przedmiotowo i wg Międzynarodowej Klasyfikacji Patentowej.

Natomiast w ramach informacji patentowej ośrodek zapewnia:

- dostęp do zbiorów dokumentacji patentowej, tj. opisów patentowych polskich na nośniku papierowym, baz danych na CD ROM i DVD oraz baz danych online europejskich i Stanów Zjednoczonych (w tym Ei Patents),
- literaturę fachową dotyczącą własności przemysłowej i intelektualnej, a także inne materiały pomocnicze i informacyjne z zakresu własności przemysłowej i własności intelektualnej,
- usługi informacyjne w oparciu o dostępne zasoby dokumentacji patentowej drukowane i online.

Ośrodek prowadzi także szkolenia dla zainteresowanych w zakresie umiejętności korzystania ze zbiorów dokumentacji patentowej do prowadzenia badań stanu techniki.

Joanna Matkowska-Peszko
przy współpracy Barbary Urbańskiej-Luczak
e-mail: patenty@ml.put.poznan.pl
<http://www.ml.put.poznan.pl/pl/oip.html>
Biblioteka Główna PP
Ośrodek Informacji Patentowej

STUDIUM JĘZYKÓW OBCYCH
POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ

ZAPRASZA PRACOWNIKÓW I ICH RODZINY NA KURSY JĘZYKÓW OBCYCH

angielskiego
niemieckiego
francuskiego
rosyjskiego
hiszpańskiego

Nasi lektorzy przygotują program dostosowany do Państwa zainteresowań i poziomu.

Proponujemy kursy językowe dla przyszłych maturzystów, dla młodzieży, dla osób chcących poszerzyć swoją wiedzę w zakresie języka specjalistycznego, konwersatoria.

Dodatkowym plusem są lekcje w małych grupach (8-10 osób), zajęcia w mediotece, wykorzystanie filmów video i DVD oraz miejsce spotkań: ul. Piotrowo 3a. Na życzenie kursantów lektor może prowadzić zajęcia na ul. Strzeleckiej lub na Wildzie.

Cena kursu uzależniona jest od liczby słuchaczy w grupie, ilości godzin i rodzaju kursu. Przykładowa cena: grupa 8-10 osób, 50 godz. w sem. 2 x w tyg. 2 lekcje (1,5h): koszt kursu dla jednej osoby wynosi 500 zł.

DLA PRACOWNIKÓW PP I STUDENTÓW ZNIŻKA 10%.

Informacji udziela i dokonuje zapisów: inż. Henryk Szymański, pok. 320 bud. WE III p. tel. 66 52 596.

ZAPRASZAMY!

W dniach 28-31 września 2007 r. odbył się w Warszawie I Kongres Mechaniki Polskiej. Organizatorami Kongresu była Politechnika Warszawska, Instytut Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk oraz Polskie Towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej, Oddział Warszawski. Było to pierwsze spotkanie polskich mechaników, umożliwiające kompleksową ocenę aktualnego stanu tej znaczącej dyscypliny nauki.

Tradycje polskiej mechaniki sięgają średniowiecza. Teoria heliocentryczna Kopernika powstała na podstawie badania kinematyki „ciał niebieskich” (planet) w ruchu dookoła słońca. Pierwsze szkoły na poziomie wyższym powstały na Uniwersytecie Warszawskim w okresie Księstwa Warszawskiego, pierwsza książka akademicka z mechaniki w języku polskim została wydana przez Rafała Skolimowskiego w 1824 r. Po upadku Powstania Listopadowego polscy mechanicy zdobyli światową renomę. Wystarczy tu wymienić takie nazwiska, jak Ignacy Domeyko w Chile, Ernest Malinowski i Edward Habich w Peru, Kazimierz Gzowski w Kanadzie, Rudolf Modrzejewski (Ralph Modjeski) w USA, Stanisław Kierbedź i Feliks Jasiński w Rosji, Jan Franke, Władysław Natanson, Stanisław Zaremba i Kazimierz Żurawski w Galicji Austro-Węgierskiej. W roku 1904 Maksymilian Tytus Huber (1872-1950) sformułował hipotezę wytrzymałościową opartą o energię odkształcenia postaciowego. Niezależnie hipotezę opartą na tych samych podstawach teoretycznych opracowali Richard von Mises (1913) i Hendrich Hencky (1924). Jako ciekawostkę można potraktować fakt, że von Mises urodził się w 1883 r. we Lwowie. Hipoteza energii odkształcenia postaciowego została w pierwotnej wersji sformułowana przez Jamesa Maxwella w 1865 r. i w literaturze znana jest najczęściej jako hipoteza Misesa-Hencky'go – Huber swoją pracę opublikował we Lwowie w języku polskim. Hipotezami wytrzymałościowymi zajmował się również urodzony w Przemysłu Włodzimierz Burzyński (1900 – 1970). Znaczące osiągnięcia polskiej mechaniki były kontynuowane po II Wojnie Światowej. Wybitne osiągnięcia i uznanie w skali światowej związane są z takimi nazwiskami jak Sylwester Kaliski (1925-1978), Witold Nowacki (1911-1986), Waclaw Olszak (1902-1980), Antoni Szawczuk (1927-1984), Jan Szmietler (1920-1978), Witold Wierzbicki (1890-1965), Kazimierz Zarankiewicz (1902-1959), Stefan Ziemia (1907-1994)

oraz Michał Życzkowski (1930-2006). Ich osiągnięcia są kontynuowane przez aktywnych zawodowo mechaników, twórczo pracujących zarówno w kraju, jak i poza jego granicami.

Prace polskich mechaników były i nadal są wydawane w formie monografii w najważniejszych światowych wydawnictwach oraz publikowane w wiodących czasopiśmie. Ich dorobek prezentowany był na wszystkich liczących się kongresach i konferencjach światowych. Młodzi adepci nauk mechanicznych mają możliwość nabycia doświadczeń na licznych konferencjach krajowych i zagranicznych. Coraz częściej światowe kongresy odbywają się w Polsce. II World Congress on Structural and Multidisciplinary Optimization (WCSMO-2) odbył się w Zakopanym w 1997 r., Third International Conference on Thin-walled Structures w Krakowie w 2001 r. Najważniejszą organizacją zrzeszającą mechaników jest IUTAM (International Union of Theoretical and Applied Mechanics) której 21st International Congress of Theoretical and Applied Mechanics, odbył się w Warszawie w 2004 r. Organizacją promującą osiągnięcia w dziedzinie matematyki i mechaniki jest Gesellschaft für Angewandte Mathematik und Mechanik (GAMM), której coroczna konferencja odbędzie się w 2009 r. w Gdańsku (założycielem GAMM był m. in. wspomniany wcześniej Richard von Mises).

Na terenie naszego kraju od 1958 r. działa Polskie Towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej (PTMTS), zrzeszające około 1000 członków ze wszystkich ośro-

ków naukowych i badawczych, działających w dziedzinie szeroko pojętej mechaniki. Towarzystwo działa poprzez oddziały terenowe, umożliwiające szybkie przekazywanie informacji oraz prawie natychmiastowe dotarcie do zainteresowanych grupy członków.

Celem statutowym PTMTS jest krzewienie i popieranie rozwoju mechaniki teoretycznej i stosowanej oraz współdziałanie w jej szerzeniu i rozpowszechnianiu. Cele swoje Towarzystwo realizuje głównie poprzez organizowanie konferencji, zebrań, seminariów i kursów oraz wydawanie kwartalnika naukowego Journal of Theoretical and Applied Mechanics. PTMTS organizuje lub współorganizuje cieszące się niezmiernie dużą popularnością konferencje naukowe (przeciętnie 4-5 w roku) w cyklach 1- lub 2-letnich. W konferencjach tych rocznie bierze udział ponad 3000 osób. Powszechną regułą jest wydawanie materiałów pokonferencyjnych zawierających wygłoszone referaty. Są to bardzo cenione publikacje, często cytowane w literaturze światowej. Niewątpliwie największym osiągnięciem PTMTS jest wydawanie nieprzerwanie od 1963 roku kwartalnika naukowego „Mechanika Teoretyczna i Stosowana”. Od 1992 roku czasopismo zaczęło się ukazywać w języku angielskim pod dwujęzycznym tytułem Mechanika Teoretyczna i Stosowana – Journal of Theoretical and Applied Mechanics. Od roku 1998 czasopismo ukazuje się tylko pod tytułem angielskim. Od maja 2008 r. kwartalnik ten znajduje się na tzw. liście filadelfijskiej. W każdym zeszytku ukazuje się Biuletyn Informacyjny PTMTS, w którym zamieszczamy najważniejsze in-

II KONGRES MECHANIKI POLSKIEJ POZNAŃ 2011

Zbiorowe zdjęcie uczestników Nadzwyczajnego Jubileuszowego Zjazdu PTMTS, Rogów 6-7 czerwca 2008 r.

formacje z życia Towarzystwa.

W tej sytuacji zrodzona w PTMTS inicjatywa zorganizowania pierwszej konferencji poświęconej osiągnięciom polskiej mechaniki została przyjęta ze zrozumieniem i życzliwością przez całe środowisko. Pojawiały się wręcz opinie i pytania, dlaczego przy tak znaczącej światowej roli polskiej mechaniki nie udało się do tej pory takiej konferencji zorganizować. Inicjatywa znalazła również zrozumienie i poparcie Ministerstwa Nauki Szkolnictwa Wyższego, które imprezę objęło swoim patronatem.

Cel i tematyka Kongresu zostały określone następująco:

- przedstawienie aktualnego stanu badań w dziedzinie szeroko rozumianej mechaniki,
- dokonanie przeglądu problematyki związanej z kształceniem mechaników,
- poddanie analizie relacji między środowiskiem naukowym a gospodarką i skorelowanie z tym zagadnień transferu technologii w zakresie mechaniki i dyscyplin związanych z mechaniką.

Kongres poświęcony był badaniom eksperymentalnym, numerycznym i teoretycznym z szeroko rozumianej współczesnej mechaniki. Kongres rozpoczął się sesją generalną. W trakcie Kongresu odbyły się dwie sesje plenarne oraz 52 sesje sekcyjne. Zrealizowano również dyskusję panelową poświęconą problemowi kształcenia

w zakresie mechaniki. Część zgłoszonych referatów zaprezentowano w ramach sesji plakatowych. Kongres pracował w ramach sesji 13 sekcji. W Kongresie uczestniczyło 484 naukowców z ponad 70 instytucji – politechnik, uniwersytetów, instytutów PAN, naukowych instytutów przemysłowych i wojskowych, niepaństwowych uczelni publicznych oraz szeregu instytucji przemysłowych. Wygłoszono 417 referatów (252 wykłady oraz 145 prace plakatowe). Szczegółowe informacje na temat odbytego kongresu można znaleźć we wspomnianym już Biuletynie Informacyjnym PTMTS, zamieszczonym w Journal of Theoretical and Applied Mechanics, 45, 4, pp. 969-972, Warsaw 2007 (czasopismo to znajduje się w czytelni Biblioteki Głównej PP oraz w czytelni Biblioteki Wydziałowej WBMiZ na Piotrowie).

W roku 2008 Polskie towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej obchodzi jubileusz 50-lecia. Zebranie Członków Założycieli odbyło się w Warszawie w dniu 13 marca 1958 r. Jednym z pierwszych oddziałów terenowych PTMTS był Oddział Poznański, którego zebranie założycielskie odbyło się już w dniu 2 kwietnia 1958 r. z inicjatywy prof. dr Edmunda Karaśkiewicza. Na stronie obok przedstawiono kopię protokołu tego zebrania.

Obecnie Oddział Poznański PTMTS liczy około 80 członków z Politechniki Poznań-

skiej, Uniwersytetu Przyrodniczego oraz z uczelni w Bydgoszczy i w Zielonej Górze. Głównym obszarem działalności są seminaria naukowe, na których zarówno wybitni uczeni z kraju i zagranicy, jak również młodzi naukowcy stojący na progu kariery naukowej prezentują swoje naukowe osiągnięcia. Najbardziej znaną imprezą, jednoznacznie kojarzoną z ośrodkiem poznańskim, są odbywane w cyklu dwuletnim konferencje pt. „Drgania w układach fizycznych”. W roku bieżącym odbyło się już XXIII sympozjum. Pierwsze dwadzieścia konferencji odbywało się w Błażewku k/Kórniku. Konferencja ta posiada stałe grono wiernych uczestników, którzy nie wyobrażają sobie nie uczestniczenia w tym naukowym spotkaniu. Ze względów lokalowych, dwie ostatnie konferencje odbyły się w Będlewie k/ Stęszewa. Konferencja ta ma swoje stałe miejsce w polskiej mechanice. Materiały konferencyjne w języku angielskim są recenzowane i wydawane są w postaci cyklicznej pozycji o wysokim poziomie edytorskim.

Spośród członków Oddziału Poznańskiego trzy osoby uzyskały najwyższe wyróżnienie PTMTS, a mianowicie godność członka honorowego (prof. Jarosław Stefaniak i prof. Czesław Cempel z Politechniki Poznańskiej oraz prof. Henryk Mikołajczak z Uniwersytetu Przyrodniczego). Trzy osoby otrzymały Złote Odznaki PTMTS (prof. Ryszard Dzieciak, długoletni przewodniczący Zarządu

Oddziału Poznańskiego, prof. Andrzej Garstecki oraz dr Zdzisław Golec).

W 2007 r., w ramach przygotowań do obchodów 50-lecia PTMTS, odbył się w Nowogrodzie XXXII Zjazd PTMTS. Podsumowując stan przygotowań do I Kongresu Mechaniki Polskiej, Zarząd Główny postanowił, że w dniu zakończenia Kongresu zostanie zaprezentowany organizator następnego spotkania. Wezwanie to spotkało się z pozytywnym oddźwiękiem wszystkich delegatów środowiska poznańskiego i znalazło poparcie w Zarządzie Oddziału. Inicjatywa zorganizowania II Kongresu w Poznaniu znalazła również zdecydowane poparcie władz naszej uczelni. JM Rektor, prof. Adam Hamrol wystosował odpowiednie pismo popierające organizację konferencji, natomiast władze uczelni udostępniły materiały promocyjne o naszej Uczelni. W tej sytuacji na posiedzeniu Zarządu Głównego PTMTS w dniu 25 czerwca 2007 r. zapadła jednogłośnie decyzja o przyznaniu Poznaniowi organizacji tej ważnej i prestiżowej imprezy. Odpowiednia

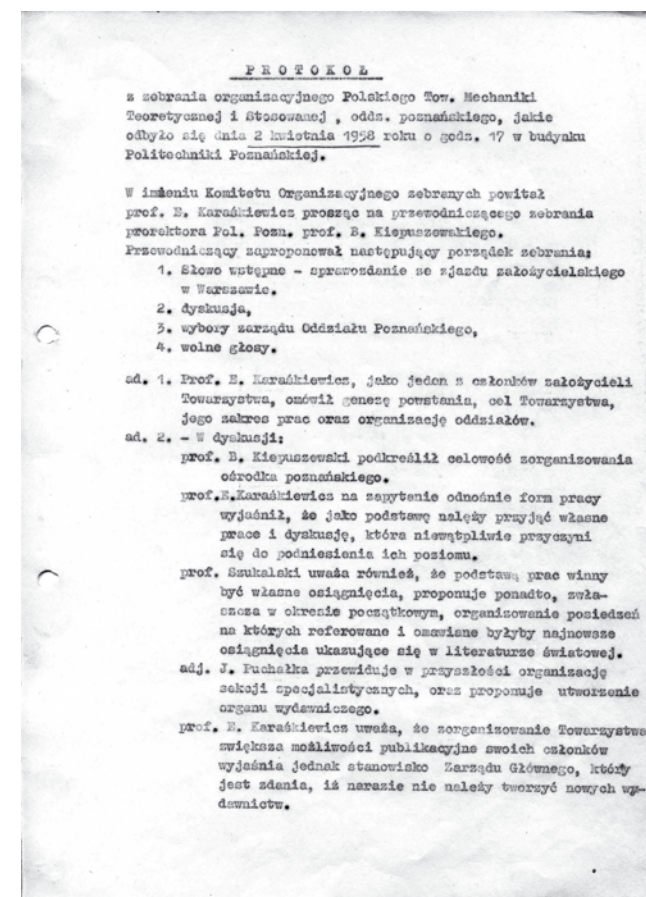
prezentacja naszego środowiska, ze szczególnym uwzględnieniem warunków lokalowych została przedstawiona przez prof. Mariana Ostwald, Przewodniczącego Zarządu Oddziału Poznańskiego PTMTS na sesji zamknięcia obrad I Kongresu Mechaniki Polskiej w Warszawie w dniu 31 sierpnia 2007 r. Fragment prezentacji przedstawia rysunek 2 (stan obiektów z 2006 r.). Trzeba przyznać, że widok naszego codziennego miejsca pracy z lotu ptaka pokazuje inną, bardzo interesującą perspektywę naszej Uczelni. Należy podkreślić, że takie pozytywne wrażenia odniosły również osoby, które prezentacje naszej Uczelni miały okazję obejrzeć.

Na zakończenie należy wspomnieć o odbytym w dniach 6-7 czerwca Nadzwyczajnym Zjeździe PTMTS z okazji 50-lecia. Zjazd ten stał się okazją do spotkania kilku pokoleń polskich mechaników i okazją do refleksji, jak również planowania przyszłych działań. W tym kontekście, II Kongres Mechaniki Polskiej w Poznaniu był wymieniany na pierwszym miejscu. Zdjęcie, przedstawia-

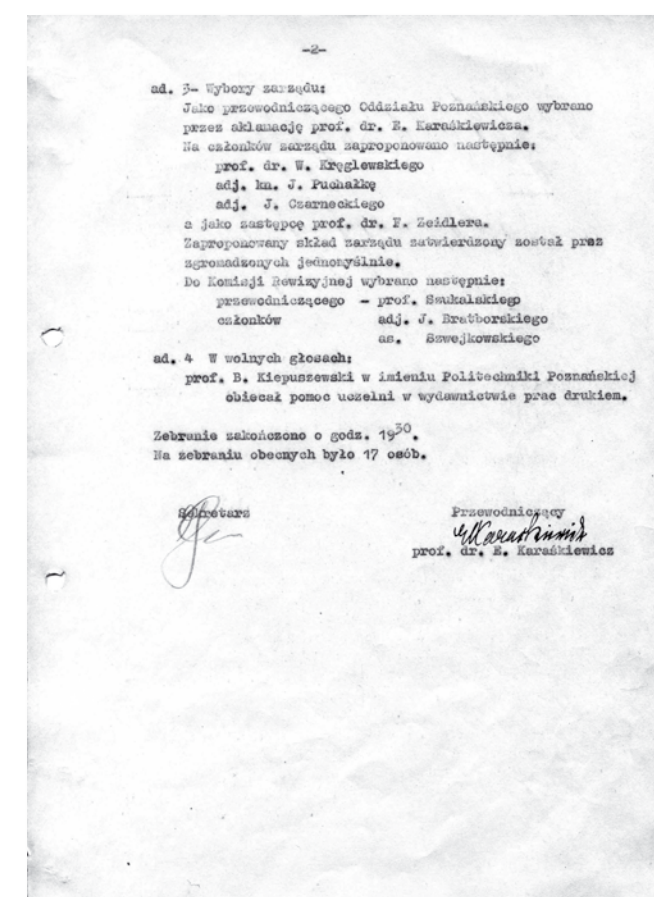
jące uczestników tego nadzwyczajnego Zjazdu już dzisiaj ma wartość historyczną, uzupełniając wydaną z okazji jubileuszu Księgę Jubileuszową.

Poznań będzie miejscem spotkania polskich mechaników w dniach od 31 sierpnia do 3 września 2011 roku. Przyznanie naszemu środowisku i naszej Uczelni organizacji ważnej i prestiżowej konferencji należy traktować nie tylko jako uznanie za dotychczasową działalność, ale przede wszystkim za wyzwanie i pokazanie tradycyjnej poznańskiej solidności i gościnności. Przy wsparciu władz Uczelni i zaangażowaniu wszystkich członków PTMTS, licząc na współpracę wszystkich naszych Koleżanek i Kolegów, jesteśmy w stanie podjąć temu wyzwaniu.

Prof. dr hab. inż. Marian Ostwald
Przewodniczący Zarządu Oddziału Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej

Protokół zebrania założycielskiego PTMTS, Oddział w Poznaniu

NOC NAUKOWCÓW I WSZYSTKO JASNE!

Po raz drugi na Politechnice

Zeszłoroczna Noc Naukowców zakończyła się spektakularnym sukcesem – PP odwiedziło ok. 10 tys. osób. O naszej uczelni było głośno w Poznaniu. Niezadowoleni byli tylko ci, którzy nie dostali się na imprezę. Dlatego przed organizatorami stało ogromne wyzwanie – podtrzymać dobrą markę zeszłorocznej Nocy Naukowców, zachęcić ponownie tych, którzy odwiedzili nas w zeszłym roku, a zwłaszcza przekonać tych, którzy jeszcze u nas nie byli. Trzeba było powtórzyć pokazy, które w zeszłym roku okazały się hitem, jednocześnie wprowadzić atrakcyjne nowości. Projekt zakładał naukę przez zabawę, zerwanie ze stereotypem naukowca i zachęcenie młodzieży do podejmowania kariery naukowej. Organizatorzy chcieli pokazać, że naukowcy PP to ludzie nie tylko realizujący z pasją swoje zainteresowania, ale także umiejący zajmując je pokazać. Naukowcy na tę jedną noc stali się magikami, pokazali, że bliżej im do szalonego Einsteina niż zrównoważonej Skłodowskiej-Curie. Politechnika tej nocy była prawdziwym centrum przystępnej nauki i mądrej rozrywki.

... i wszystko jasne

Każdy, który spróbował tej nocy poeksperymentować, przekonał się, że nauka jest fascynująca. Małe dzieci były zachwycone, rodzice powtarzali: „gdybym to ja miał takie zajęcia z chemii...” Organizatorzy obserwując przygotowania do pokazu Fizyka Show byli pełni podziwu dla klasy prowadzącego i prawdziwie przedwojennej kindersztuby panującej w zespole Adama Buczka. Nie wystarczy być fizykiem, żeby powstała Fizyka Show, prowadzący jest nie tylko świetnym pracownikiem naukowym, ale także po trosze aktorem, reżyserem, scenarzystą.

Chemiczne Bum Bum oraz Laboratorium Szalonego Chemika to pokazy i warsztaty przygotowane przez Ewę Kaczorek i zespół naukowców z Wydziału Technologii Chemicznej.

Publiczność była zachwycona, zarówno ta najmłodsza, biorąca udział w warsztatach, mieszająca żele i odczynniki, jak i ta starsza, oglądająca spektakularne wybuchy na tarasie za Centrum Wykładowym.

Niektórzy po pokazach chodzili z niesamowitymi formami plastycznymi przypominającymi buty, lody, przygotowane przez zespół dwóch naukowców pokazów Plastic Fantastic: Monikę Konieczną i Karola Bulę z Zakładu Tworzyw Sztucznych.

Tajemnicze Laboratorium Q – to nic innego jak nasz politechniczny James Bond – dr Mikołaj Sobczak i jego zespół ludzi pracujących w Laboratorium Systemów Mobilnych. Ci, którzy wychodzili z jego laboratoriów powtarzali: „Wow, nie wiedziałem, że na Polibudzie robią takie rzeczy”. A ich dokonania naukowe są od razu wykorzystywane w praktyce.

Niesamowitym rekordem „ilości hałasu w czasie” odbył się Konkurs Krzykaczy poprowadzony przez Wojciecha Łapkę. Podczas jednej godziny „przesłuchano” bowiem ponad 100 uczestników konkursu, następnie wspólnie pobito rekord Poznania wykrzykując ponad 131 decybeli.

Zwiedzić można było laboratorium Wysokich Napięć, gdzie wywoływano prawdziwe burze, warto było zajrzeć do wnętrza silnika w Laboratorium Silników Spalinowych, a także obejrzeć Laboratorium Elektrotechniki i Elektroniki Samochodowej. Poszukiwacze zaginionych wad – pod tą nazwą zespół pod kierunkiem profesora Mariana Jósko pokazywał jak wykrywać wady i uszkodzenia za pomocą urządzeń i metod badań nieniszczących – jednym słowem świetna zabawa w super detektywa.

Skanowanie twarzy w 3D to jedna z atrakcji Nocy Naukowców poprowadzona przez zespół studentów pod kierunkiem Michała Rychlika.

Jak zawsze popularne były warsztaty Zrób Robota oraz otwarte pokazy Mały Inżynier prowadzone przez studentów automatyki i robotyki. Nie zabrakło też pokazów studentów biorących w tym roku udział w światowym konkursie Imagine Cup pod kierunkiem mentorów Wojtka Światyła i Jacka Jelonka.

Artystycznego „smaczku” Nocy Naukowców nadawały warsztaty Technobizuteria prowadzone przez Hannę Michalak i studentki z Wydziału Architektury.

Wśród naszych naukowców znaleźli się prawdziwi bajkopisarze. Ich książeczki, a nawet małe przedstawienie, można było podziwiać na stoisku autorskim, można tam było porozmawiać z autorami Markiem Golińskim i Andrzejem Urbańskim.

Na koniec Nocy Naukowców na scenę Rock the Science weszli „psorowie od muzyki”: bracia Waglewscy, łódzki zespół L.Stadt, ale najbardziej rozkołysała publiczność muzyka płynąca z ust poznańskiego zespołu Audiofeels.

I niemożliwe staje się możliwe

Noc Naukowców jest sama w sobie ciekawym zjawiskiem. Pokazała jak ogromny potencjał kryje się w Politechnice Poznańskiej. Naukowcy biorący udział w tej imprezie na tę jedną noc stali się prawdziwymi gwiazdami. Podziwiani przez tłumy, rozrywani przez media z wdziękiem weszli w nową rolę. Tej nocy o Politechnice mówiło całe miasto. Ci, którzy dostali się na pokazy dyskutowali ze sobą o wyższości walki z żywiołami Davida Copperfielda nad Chemicznym Bum Bum, a ci, którzy nie dostali się na wybrane przez siebie imprezy szykują się już za rok. „W takich momentach żałuję, że zajmuję się organizacją tej imprezy i niestety nie mogę być jej odbiorcą” – mówi Iwona Kawiak z Działu Promocji.

Wszyscy kochają PP

Sądząc z tłumów, które odwiedziły uczelnię tej nocy jest to zdanie w stu procentach prawdziwe. Wstępne szacunki mówią, że pokazy, warsztaty, wykłady, koncerty obejrzało ponad 15 tysięcy osób. Skąd tak ogromne zainteresowanie nauką? „Myślę, że ludzi tak naprawdę fascynuje nauka, są bardzo ciekawi co dzieje się za zamkniętymi drzwiami laboratoriów. Noc Naukowców jest okazją, żeby tam zajrzeć, a nawet samemu „przymierzyć się” do zawodu

naukowca” – mówi Jolanta Szajbe z Działu Promocji PP – te zainteresowania musimy wykorzystać zarówno dla promowania nauki, naukowców jak i samej Politechniki”.

Potencjał Politechniki Poznańskiej to przede wszystkim jej pracownicy i studenci: zaangażowani, kreatywni, z doskonałymi pomysłami – i to przede wszystkim zdecydowało o sukcesie Nocy Naukowców.

Noc Naukowców po raz trzeci?

Konieczni! Na razie trudno powiedzieć kto włączy się w organizację i kim będą gwiazdy kolejnej Nocy Naukowców. Na pewno ta wrześniowa noc na stałe wpisała się nie tylko w historię, ale i w przyszłość Politechniki Poznańskiej.

Nocny Marek

ORGANIZATORZY NOCY NAUKOWCÓW DZIĘKUJĄ:

Pani prorektor Aleksandrze Rakowskiej – za to, że po raz kolejny stała się dobrym duchem Nocy Naukowców.
Kancelarzowi Januszowi Napierale – za pomoc w rozwiązywaniu nierozwiązywalnych problemów.
Adamowi Buczkowi – za to, że z wdziękiem nosi brzemień Davida Copperfielda Politechniki Poznańskiej.
Ewie Kaczorek – za stworzenie wizerunku naukowca – inteligentnej, otwartej kobiety z pasją podejmującej ryzykowne doświadczenia chemiczne.
Hannie Michalak – za stworzenie nowej jakości: profesjonalne zajęcia dla kobiet na męskiej uczelni.

towaniu Koncertu „Rock the Science”, wsparcie i zawsze dobre słowo okraszające nieprzeceniony profesjonalizm, a także niezawodnej ekipie „Stage Diving Club”, których umiejętności i zaangażowanie pozwoliły nam nocą nie tylko zobaczyć więcej, ale usłyszeć lepiej.

DZIĘKUJEMY RÓWNIEŻ FIRMOM:

- Ela Compil – partnerowi naukowemu
- Enea – Operator – sponsorowi
- Galmar – sponsorowi
- Hoppecke – sponsorowi
- Nasza Księgarnia – sponsorowi
- Hochland – sponsor Laboratorium Szalonego Chemika
- Księgaręka – Zosi Bednarek oraz Oli Gerlach

za wsparcie Nocy Naukowców.

Krzysztofowi Siodle – za stworzenie Festiwalu Wysokich Napięć bez niepotrzebnych napięć.
 Adamowi Nadolnemu – za pozytywną energię i za to, że pomógł nam uwierzyć, że stworzyliśmy świetną imprezę
 Mikołajowi Sobczakowi – za wyjątkowe wartości promocyjne dla PP zarówno osobiste, jak i zawodowe.
 Michałowi Bajerleinowi – za wytrwałość i możliwość zajrzenia w silniki.
 Markowi Kraftowi oraz studentom z koła naukowego CYBAIR – za niesamowite roboty.
 Wojciechowi Łapce – za możliwości sprawdzenia swoich decybeli.

Rafałowi Kowalskiemu – za w miarę możliwe udostępnienie Centrum. Radiu AFERA – za dobre brzmienie podczas Nocy Naukowców.
 Paniom z Kwestury – za tolerancję i zrozumienie, że księgowe procedury są dla nas wiedzą tajemną.
 Studentom (ze szczególnym uwzględnieniem Kasi Jaszczyszyn) – Kochani Studenci, pokazaliście prawdziwą klasę, bez Was ta impreza nie byłaby tak udana.
 I wszystkim innym, tutaj nie wymienionym, którzy sprawili, że Noc Naukowców stała się imprezą twórczą i niepowtarzalną.
 Robertowi „Licy” Friedrichowi za cenne wskazówki przy przygo-

Organizatorzy

Symposium IW'2008

sji plakatowej. Zaprezentowały się wszystkie polskie wyższe uczelnie techniczne kształcące studentów w specjalnościach związanych z techniką wysokich napięć: Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie, Politechniki: Białostocka, Gdańska, Łódzka, Opolska, Poznańska, Szczecińska, Warszawska i Wrocławska. W Symposium uczestniczyło łącznie 140 osób.

1. W dniach 9-11 czerwca 2008 roku odbyło się IX Ogólnopolskie Symposium pt. „Inżynieria Wysokich Napięć”, którego organizatorem był Zakład Wysokich Napięć i Materiałów Elektrotechnicznych Instytutu Elektroenergetyki Politechniki Poznańskiej. Symposium zorganizowano w Ośrodku Konferencyjnym Instytutu Matematycznego PAN w podpoznańskim Będlewie. Jego dużym atutem jest niewątpliwie urokliwe położenie w sąsiedztwie pięknych jezior i lasów. Na terenie Ośrodka znajdują się: pałac zbudowany w stylu neogotyku angielskiego z 1866 roku i odrestaurowane oficyny dworskie. Wszystkie obiekty położone są na terenie zabytkowego parku, w którym można podziwiać chroniony prawem drzewostan oraz urokliwą wyspę z grotą.

2. W przerwach między sesjami plenarnymi można było zwiedzać stoiska wystawowe, na których swoje produkty, urządzenia oraz technologie związane z przemysłem elektroenergetycznym prezentowały takie firmy jak: Mikronika, Galmar, Merazet oraz Haefely Service Consulting.

W sesjach plenarnych i w sesji plakatowej prezentowano zagadnienia związane z aktualnymi problemami i trendami w dziedzinie wysokich napięć, diagnostyką urządzeń elektroenergetycznych, kompatybilnością elektromagnetyczną, wysokonapięciowymi układami i technikami pomiarowymi, jak również nowymi materiałami stosowanymi w urządzeniach wysokonapięciowych, zastosowaniem systemów komputerowych w projektowaniu i wytwarzaniu urządzeń wysokiego napięcia, a także wpływem narażeń środowiskowych na poprawną pracę elementów systemu elektroenergetycznego.

Tradycją Symposium „Inżynieria Wysokich

Napięć” jest oddzielna Sesja Młodych Doktorantów, podczas której młodzi naukowcy prezentują wyniki swoich badań. W tym roku Jury reprezentowane przez Członków Komitetu Naukowego podkreśliło wysoki poziom naukowy referatów oraz aktualność poruszanych w nich zagadnień i problemów. Jury pod przewodnictwem prof. Janusza Fleszyńskiego przyznało 10 Nagród, zaś wszyscy uczestnicy Sesji Młodych Doktorantów otrzymali wartościowe nagrody rzeczowe, których fundatorami były ENEA S.A., Energetyka Wysokich i Najwyższych Napięć EWINN, Polskie Sieci Elektroenergetyczne-Zachód oraz Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej. Jury przyznało również 3 nagrody za najlepsze prezentacje w sesji plakatowej.

Pierwszego dnia Symposium w zabytkowych murach pałacu odbyła się uroczysta kolacja, którą swoją obecnością uświetnił Dziekan Wydziału Elektrycznego Politech-

3. niki Poznańskiej, prof. dr hab. inż. Ryszard Nawrowski.

Komitet organizacyjny pod przewodnictwem Pani Prorektor dr hab. inż. Aleksandry Rakowskiej i dr hab. inż. Krzysztofa Siodły, jak również zawsze czynnie wspierającego organizację kolejnych sympozjów „Inżynieria Wysokich Napięć” Pana Józefa Lorenca, dyrektora Instytutu Elektroenergetyki, zaprasza za dwa lata na kolejne Symposium IW'2010.

Wojciech Sikorski

1. Uczestnicy IX Symposium Inżynieria Wysokich Napięć IW'2008

2. Sesja plenarna pierwszego dnia Symposium IW'2008

3. Naukowa dyskusja podczas sesji plakatowej IW'2008

Koszykówka, od zawsze fascynowała studentów. Ta, prawdopodobnie najbardziej akademicka ze wszystkich gier zespołowych, była i jest bardzo chętnie uprawiana również przez studentów naszej uczelni.

Sekcja koszykówki Klubu Uczelnianego AZS PP, działająca od samego początku istnienia Klubu Uczelnianego AZS ma wprawdzie w swojej historii wiele bardzo znaczących sukcesów sportowych, ale te największe i najbardziej spektakularne przypadają na lata ostatnie i związane są z pracą trenera Waldemara Mendla.

Tak naprawdę poważne granie (wcześniej zespół grał w zasadzie tylko w studenckich rozgrywkach środowiskowych i co 2 lata w Mistrzostwach Polski Politechnik) zaczęło się w roku 1998, kiedy to z inicjatywy sympatyków studenckiego basketu, działających w Zarządzie Głównym AZS ruszyły rozgrywki koszykarskie, wzorowane na amerykańskiej lidze uniwersyteckiej NCAA. Zostały one nazwane Ligą Akademicką Koszykówki (w skrócie LAK). Animatorem i pomysłodawcą tego przedsięwzięcia był Janusz Holozubiec, przed laty sędzia koszykarski, który został Głównym Komisarzem LAK.

Do pierwszej edycji rozgrywek LAK przystąpiło 113 drużyn uczelnianych, w tym 33 drużyny z uczelni niepublicznych, rozegrano w sumie 449 spotkań. Mecze rozgrywane były systemem pucharowym, tzn. kluby uczelniane kojarzone były w pary, rozgrywały między sobą dwa spotkania i zwycięzca dwumeczu awansował dalej. Najpierw trzeba było wygrać etap regionalny, a następnie przechodziło się do etapu ogólnopolskiego, który rozgrywany był w taki sam sposób.

Etap regionalny (poznański) w sezonie inauguracyjnym ligi wygrał zespół AZS Politechniki Poznańskiej, który w finałowej fazie pokonał dwukrotnie lokalnego rywala Wyższą Szkołę Zarządzania i Bankowości, uchodzącego w Poznaniu za faworyta roz-

W związku z tym, że rozgrywki te znalazły uznanie we władzach Uczelni w całym kraju, a i sami zawodnicy dostrzegli w tych rozgrywkach możliwość kontynuowania swej sportowej przygody postanowiono kontynuować rozgrywki Ligi Akademickiej

KOSZYKARSKIE FASCYNACJE STUDENTÓW POLIBUDY

grywek akademickich. Była to duża sportowa niespodzianka, jeszcze raz okazało się, że w sporcie nie zawsze faworyci muszą być górą. Dalsza postawa drużyny Politechniki pokazała jednak, że zwycięstwo w regionie było dziełem nie tylko przypadku i szczęścia. W etapie ogólnopolskim koszykarze Politechniki dobrnęli aż do półfinałów i odpadli z dalszej części rozgrywek dopiero po porażce w dramatycznym dwumeczu z AZS Politechniką Częstochowa (w pierwszym meczu w Poznaniu nasz zespół zwyciężył różnicą 24 pkt., a w rewanżu w Częstochowie przegrał różnicą 26 pkt.). AZS Politechnika Częstochowa przeszła dalej i wygrała później w finale z AZS Politechniką Warszawa zdobywając historyczny (bo pierwszy) tytuł Mistrza Polski LAK.

Koszykówki. Zgodnie z wcześniejszym projektem nowy sezon sportowy (1999/2000) grany miał być już w systemie ligowym. Ligę utworzyło 10 najlepszych drużyn poprzedniego sezonu, a więc także AZS Politechnika Poznań.

Bardzo dobre występy na ogólnopolskich parkietach zostały zauważone do tego stopnia, że w sezonie 1999/2000, dzięki wydatnej pomocy absolwentów Politechniki R. Mudziejewskiego i Z. Małkowskiego zawiązana została współpraca sponsorska z firmą UNIMA i związku z tym zespół koszykarzy od sezonu 1999/2000 nazywał się AZS Politechnika „Unima” Poznań.

W kolejnych edycjach LAK-u nasz zespół spisywał się coraz lepiej, niemal corocz-

nie awansując do czołowej czwórki, by w końcu w piątym sezonie startów w tej lidze odnieść zwycięstwo.

W tym historycznym turnieju drużyna występowała w następującym składzie (wszyscy gracze oczywiście byli studentami PP):

Adam Kaczmarek – kapitan
Łukasz Szulc
Piotr Gacek – najwszechstronniejszy zawodnik turnieju finałowego
Piotr Paszkiewicz
Tomasz Maćkowski
Jakub Wołos – najlepszy obrońca i zawodnik PP
Filip Guilherme
Grzegorz Serówka
Piotr Janowicz
Krzysztof Adamczak
Paweł Stankiewicz
Trener drużyny: Waldemar Mendel

Rozgrywki Ligi Akademickiej Koszykówki toczyły się do sezonu 2005/2006 i następnie wskutek reorganizacji Mistrzostw Polski Szkół Wyższych zostały zlikwidowane.

Równolegle z rozgrywkami LAK-u odbywały się, w cyklach dwuletnich Mistrzostwa Polski Politechnik, na których nasi koszykarze także doskonale sobie radzili i kilkakrotnie przywozili z tych Mistrzostw medale.

W roku 2006 wprowadzono nowy system współzawodnictwa akademickiego, nie od razu zaakceptowany przez dużą grupę szkół wyższych w tym także przez Klub Uczelniany AZS PP, a mając niezły zespół koszykarski trzeba było zawodnikom „dać zajęcie”.

Zarząd Klubu Uczelnianego AZS Politechniki uznał, że nie można tak pozostawić drużyny, która jest zorganizowana i od ośmiu lat funkcjonuje w regularnych rozgrywkach ligowych. Uznano więc, że trzeba zgłosić drużynę do rozgrywek ligowych organizowanych przez Wielkopolski Związek Koszykówki.

Warunek był jeden... trzeba znaleźć sponsora, który tak, jak w przypadku gry w I LAK finansowo wspierałby drużynę.

I udało się. Właściciel firmy BIG-PLUS, zajmującej się sprzedażą materiałów eksploatacyjnych do drukarek, p. Zenon Rybarczyk zgodził się pomagać naszym koszykarzom

i wystartowaliśmy w rozgrywkach Wojewódzkiej Ligi Seniorów.

W tych rozgrywkach, nie było już wymogu, aby wszyscy zawodnicy byli studentami tej uczelni, ale przyjęliśmy zasadę, że tak jak niegdyś w LAK-u drużynę będą stanowić głównie studenci Politechniki, a udział studentów spoza uczelni będzie limitowany. Uznaliśmy, że pozostawimy maksymalnie trzy miejsca dla zawodników, nie będących studentami Politechniki.

Zespół grający już pod nazwą AZS Politechnika Big-Plus Poznań wystartował w Wielkopolskiej Lidze Seniorów i jak burza przeszedł po III ligo- wych parkietach, wywalczając już w pierwszym roku startów w WLS awans do II ligi.

Pierwszy II-ligowy sezon ekipa Polibudy zakończyła wprawdzie na 10 miejscu (na 14 zespołów), ale tak naprawdę w grze naszych studentów chodzi o zupełnie co innego niż tylko czysto statystyczne podsumowania.

Jesteśmy w zasadzie jedynym zespołem w lidze składającym się tylko i wyłącznie ze studentów, normalnie studiujących i planowo zaliczających kolejne lata nauki. Z tym wiąże się fakt, iż dość często następuje naturalna rotacja zawodników, gdyż jedni kończą studia, a inni je rozpoczynają i muszą mieć nieco czasu, aby wkomponować się w zespół. Nie mamy zawodników na tzw. kontraktach, a gracze otrzymują tylko uczelniane stypendia za wyniki w sporcie (oczywiście pod warunkiem terminowego wypełniania wszystkich obowiązków studenckich).

Głównym celem tej koszykarskiej przygody ligowej jest stworzenie naszym studentom możliwości realizacji swoich ambicji sportowej, bez konieczności rezygnowania ze zdobywania wykształcenia.

O tym, że można być dobrym sportowcem i całkiem niezłym studentem mogą świadczyć chociażby tegoroczne wyniki sportowe i „naukowe”.

Nasi zawodnicy niemal w komplecie pozytywnie zaliczali kolejne semestry, a na parkietach zdobyli wicemistrzostwo Polski Szkół Wyższych, złoty medal Mistrzostw Polski Politechnik i wywalczyli prawo startu w Akademickich Mistrzostwach Europy (Nowy Sad w Serbii).

Głównym i najpewniejszym sponsorem koszykarzy jest oczywiście Politechnika oraz firma BIG-PLUS.

Mecze ligowe rozgrywane są w Centrum Sportu Politechniki na Piotrowie i cieszą się dużym zainteresowaniem kibiców, wśród których bardzo częstymi gośćmi są JM Rektor prof. Adam Hamrol, prorektorzy, dziekani oraz absolwenci Politechniki w przeszłości związani z koszykówką na Polibudzie.

A oto skład zespołu w sezonie 2007/2008

GOŁDZIŃSKI Paweł – IV roku AWF i III roku UAM
GICZEWSKI Grzegorz – II rok PP
KOWALEWSKI Filip – II rok PP
KACZOR Paweł – V rok PP
STRÓŻYK Łukasz kpt - V rok PP
GACEK Piotr – Słuchacz Studiów podyplomowych PP
SZYDŁOWSKI Michał – III rok PP
SOBKOWIAK Marek – III rok PP
GŁOWACKI Tomasz – rok V PP
GUILHERME Filip – V rok PP
BUDNIKOWSKI Szymon – I rok PP
STANKIEWICZ Paweł – Słuchacz Studiów podyplomowych PP
Trener: Waldemar MENDEL

Więcej informacji o sekcji (aktualny skład zespołu, wyniki, ciekawostki) na stronie www.azs.put.poznan.pl

Wojciech Weiss

PGB BASKET POZNAŃ

Marzec 2006. Poznańska koszykówka mężczyzn od prawie dekady jest w letargu. Po okresie świetności, dwunastu tytułach mistrzowskich i ośmiu tytułach wicemistrzowskich zdobytych przez poznańską drużynę, klub ze stolicy Wielkopolski kolejny rok walczy o utrzymanie już nie w ekstraklasie, ale w niższej pierwszej lidze. Poznań, miasto, które było niegdyś stolicą męskiej koszykówki w Polsce, wydaje się stopniowo znikać ze sportowej z mapy. A trzeba wiedzieć, że historia męskiej koszykówki w Wielkopolsce sięga nawet do roku 1928, kiedy to zespół Czarnej 13 Poznań zdobył pierwszy tytuł mistrza naszego kraju. Taki był początek. Potem, wraz z upływem lat, zmieniały się nazwy zespołów, od KPW (Kolejowe Przystosobienie Wojskowe), przez KKS Poznań, ZZK Poznań, Kolejarcz Poznań, aż do znanego wszystkim poznańsiakom, cenionego Lecha Poznań. Koszykówka męska była znakiem rozpoznawczym Poznania

Wróćmy jednak do marca 2006 roku. Wtedy właśnie prof. Adam Hamrol, rektor Politechniki Poznańskiej, zgadza się na propozycję działaczy Pyry Poznań – stowarzyszenia, w ramach którego funkcjonowała drużyna – i podejmuje strategiczną decyzję o objęciu patronatem pierwszoligowego klubu koszykówki MKK Pyra Poznań. Zamierzenia przyświecające tej idei były następujące: klub miał łatwiej zdobywać sponsorów dzięki silnej i łatwo rozpoznawalnej marce Politechniki. Politechnika zaś, udzielając się na polu tak odmiennym od badań laboratoryjnych, pokazałaby swoją otwartość i nastawienie na poznańską i wielkopolską społeczność.

Początki i zadanie stojące przed nową drużyną o nazwie Klub Koszykówki Politechnika Poznańska nie były łatwe. Drużyna funkcjonowała na poziomie półprofesjonalnym, zawodnicy często pracowali na pełen etat i trenowali tylko wieczorami, brakowało infrastruktury czy sprzętu. Sponsorzy nie garnęli się do wspierania słabej sportowo

drużyny. Wiele firm było zainteresowanych przede wszystkim nawiązaniem współpracy z samą Politechniką.

Przełomowy moment nastąpił pod koniec sezonu 2006/2007. Drużyna grała kolejny raz o utrzymanie, przy czym tajemnicą poliszynela było, że jeśli spadnie do niższej ligi, to na długie lata zniknie z pola zainteresowania jakiegokolwiek poważnego partnera biznesowego. Wówczas dzięki osobistemu zaangażowaniu rektora Hamrola Klubem zainteresowała się firma PBG S.A., która stała się głównym sponsorem drużyny. Dzięki jej wsparciu kolejny sezon rozpoczął się pod hasłem „Powrót wielkiej koszykówki”. Klub po raz pierwszy od wielu lat miał stabilny budżet, strategię promocyjną i ambitne plany sportowe. Miejsce rozgrywania spotkań – małą halę przy Chwiałkowskiego zmieniono na symbol poznańskiej koszykówki – Arenę. Klub zaangażował do gry światowej klasy zawodnika – Joe McNaulla oraz zbudował zespół, który był połączeniem młodości zawodników Pyry Poznań, oraz doświadczenia, czyli zawodników mających na swoim koncie grę w ekstraklasie i europejskich pucharach. Niestety, po wyrównanym sezonie zasadniczym, zespół przegrał po bardzo zaciętym pojedynku walkę o awans do ekstraklasy z późniejszym zwycięzcą ligi – drużyną Znicza Jarostaw.

Działania i profesjonalizm organizacji Klubu został jednak doceniony przez władze Polskiej Ligi Koszykówki – spółki zarządzającej ekstraklasą koszykówki mężczyzn. Poznańska drużyna – jako jedna z trzech w Polsce (obok Łodzi i Krakowa) została zaproszona do udziału w rozgrywkach najwyższego szczebla.

W nadchodzącym sezonie drużyna z Poznania zagra zatem na parkietach ekstraklasy. Koszykarzy poprowadzi ikona poznańskiej koszykówki – Eugeniusz Kijewski. Złoty zespół jest bardzo znany w środowisku koszykarskim. Solidny pion sportowy to przede wszystkim byli zawodnicy Lecha Poznań. Oczywiście mowa tu nie tylko

o wspomnianym trenerze głównym Eugeniuszu Kijewskim, który w latach 1978-1990 grał w Lechu i z którym zdobył czterokrotnie tytuł Mistrza Polski, ale też o drugim trenerze Tomaszu Jankowskim i dyrektorze sportowym Bartłomieju Tomaszewskim – graczach Lecha, zdobywcach mistrzostw Polski i reprezentantach drużyny narodowej. Skład nowego zespołu został dokładnie przemyślany przez sztab trenerski. Poznańska drużyna w sezonie 2008/2009 składa się z bardzo dobrych zawodników, którzy z pewnością pokażą, że stać ich na wiele. Rozwaga i doświadczenie trenera Kijewskiego przy dobieraniu graczy sprawia, że zespół stanowiący połączenie zawodników z zeszłorocznego składu (Smorawiński, Flieger, Mowlík, Radwan) z nowymi graczami (Metelski, McLean, Davis, Bigus, Szawarski, Brennan i Jones) może sprawić miłą niespodziankę w nadchodzącym sezonie.

Piękna historia połączenia Politechniki z profesjonalną męską koszykówką w Poznaniu dobiegła końca na początku września bieżącego roku. Na pierwszej klubowej konferencji prasowej rektor Hamrol oficjalnie przekazał nazwę drużyny. Politechnika jako uczelnia publiczna nie może bowiem firmować w pełni profesjonalnego klubu funkcjonującego w ramach spółki akcyjnej. Koszykarze w rozgrywkach ekstraklasy w sezonie 2008/2009 wystartują zatem z nazwą głównego sponsora jako PGB Basket Poznań. Szczytny cel, który uczelnia postawiła sobie ponad dwa lata temu, czyli przyciągnięcie strategicznych partnerów biznesowych i przywrócenie najwyższego poziomu rozgrywek w koszykówce w Poznaniu – został osiągnięty. Nie oznacza to jednak, że Politechnika całkowicie rezygnuje ze współpracy z klubem. Aby się o tym przekonać – zapraszamy na mecze!

Kamila Augustyńska
Rzecznik Prasowy
PGB Basket Poznań

KAWALEK ŚWIATA CEEPUS

Wstępnie

Wykłady, ćwiczenia, laboratoria – praca, praca i jeszcze raz praca. Dla jednych codzienność, dla drugich nawet przyjemność, a dla innych przedsięwzięcie piekła. Niektórzy powiedzą – powiewa nudą, inni z pasją i wybitnym zainteresowaniem przykładają się do zajęć, przynajmniej do tych z domeny osobistych zainteresowań. Znajdą się nawet tacy, którzy chodzą, bo muszą. A przecież studia to okres wielu ważnych decyzji życiowych, kształtowania charakteru młodego człowieka oraz zdobywania wiedzy w wybranej dziedzinie i to „z tej wyższej półki”. Dla wielu osób okres nauczania wyświeżony utożsamiany jest z obecnością na zajęciach, zaangażowaniem się w kółka zainteresowań czy po prostu ze świetną zabawą, w której raz na pół roku trzeba nieco spuścić nogę z gazu.

A gdyby tak chwycić wiatr w żagle i spróbować czegoś innego, nowego i świeżego? Może edukacyjny wyjazd za granicę? Istnieją już takie programy. Na przykład Erasmus – kilkumiesięczna wymiana stypendialna. To jednak pół roku. A może na początek coś w ramach „oswojenia się”? Proszę bardzo – hasło CEEPUS.

CEEPUS (Central European Exchange Program for University Studies – środkowoeuropejski program wymiany studiów uniwersyteckich) został nazwany programem wielostronnej współpracy w dziedzinie edukacji krajów Europy Środkowej. Ustalono go na podstawie wielostronnej umowy międzynarodowej. Polska do programu przystąpiła 8 grudnia 1993 roku. Program posiada jasne założenie – wspomaganie wymiany akademickiej w zakresie kształcenia i doskonalenia zawodowego studentów i nauczycieli akademickich. Umożliwia on wymianę cennych kontaktów między szkołami wyższymi krajów, które są Stronami Porozumienia.

Funkcjonowanie CEEPUS

Program CEEPUS to spore możliwości dla studentów i doktorantów. Przede wszystkim kreowana jest sieć współpracy międzyuczelnianej (udział partnerów z co najmniej trzech krajów), przyznawane stypendia na staże krótkoterminowe, prowadzone seminaria doskonalące, kursy językowe i specjalistyczne.

Funkcjonowanie Programu CEEPUS oparte jest na dwóch kluczowych założeniach: współpracy bezdewizowej oraz braku dodatkowych struktur zarządzających. Współpraca bezdewizowa oznacza brak transferu pieniędzy, tzn. każdy kraj uczestniczący w programie CEEPUS zapewnia odpowiednią liczbę miesięcy stypendialnych i pokrywa koszty podróży swoich stypendystów do/z miejsca odbywania stażu. Na czele programu CEEPUS stoją Krajowe Biura Programu CEEPUS (ang. National CEEPUS Office – NCO). Poza tym uczelnie wchodzące do projektu jako uczelnie partnerskie posiadają wyznaczonych koordynatorów, którzy zarządzają ruchem wewnątrz danego projektu, przy uwzględnieniu przyznanych limitów stypendialnych. Warto zatem zapamiętać nazwisko prof. Stanisława Legutko z Wydziału Budowy Maszyn i Zarządzania Politechniki Poznańskiej, współpracującego z wieloma partnerami już od dwunastu lat w ramach programu CEEPUS. Szczegółowe informacje dostępne są na oficjalnej stronie internetowej Programu CEEPUS Politechniki Poznańskiej www.ceepus.put.poznan.pl. Tyle teorii. Jak to wygląda w praktyce?

Jak Zostać Stypendystą CEEPUS?

Na dzień obecny w programie CEEPUS uczestniczy 15 państw z Europy Środkowej. Narodowe biura są w Albanii, Austrii, Bośni-Hercegowinie, Bułgarii, Chorwacji, Republice Czech, na Węgrzech, Macedonii, Czarnogórze, Polsce, Rumunii, Serbii, Słowacji, Słowenii oraz Kosowie. Aby zostać stypendystą programu CEEPUS należy spełnić kilka warunków. Pierwszym z nich jest rejestracja na stronie internetowej Programu CEEPUS http://www.ceepus.info/login/register_1.aspx. Po otrzymaniu maila zwrotnego należy potwierdzić tożsamość i chęć rejestracji w programie CEEPUS (tutaj uwaga na niektóre mało znane serwery, które traktowane są jak spam). Studenci, doktoranci, jak również pracownicy naukowi wypełniają jeden wzór aplikacji w języku angielskim na stronie WWW. Po zalogowaniu na stronie <http://www.ceepus.info> należy wybrać okres stypendialny oraz zarejestrować propozycję wyjazdu stypendialnego (Register New Mobility). Aplikacje można sporządzać do 15 czerwca na semestr zimowy oraz do 15 listopada na semestr letni. Narodowe Biuro CEEPUS (NCO) przyznaje stypendia i potwierdza aplikacje w formie elektronicznej. Aplikant otrzymuje z zagranicznego NCO na zarejestrowany adres domowy niezbędne dokumenty:

1. Letter of Award (przyznanie stypendium),
2. Letter of Acceptance (druk, który aplikant powinien wypełnić i wysłać do zagranicznego NCO),
3. Obligations (druk z procedurą postępowania jw.),
4. Letter of Confirmation (druk z NCO, który podpisuje Koordynator lub Partner po odbytych przez aplikanta stażu).

Po odbytych stażach aplikant powinien przekazać do Koordynatora/Partnera następujące dokumenty:

1. Letter of Confirmation podpisany przez Partnera Zagranicznego,
2. Sprawozdanie z przebiegu stypendium (szczegóły u Koordynatora ze swojej uczelni),
3. Wypełniony dokument Mobility Reports Student lub Mobility Reports Teacher,
4. Inne dokumenty, które są wymagane przez uczelnię.

O szczegółach pobytów stypendialnych można przeczytać na stronie <http://www.ceepus.info> (prawy blok strony głównej) wybierając jedno z dostępnych Biur CEEPUS (National CEEPUS Office). Na podstronach poszczególnych państw można również zapoznać się z informacjami nt. wysokości przyznawanych stypendiów. Poniżej zaprezentowano schemat postępowania aplikacyjnego CEEPUS.

Jestem stypendystą – co dalej?

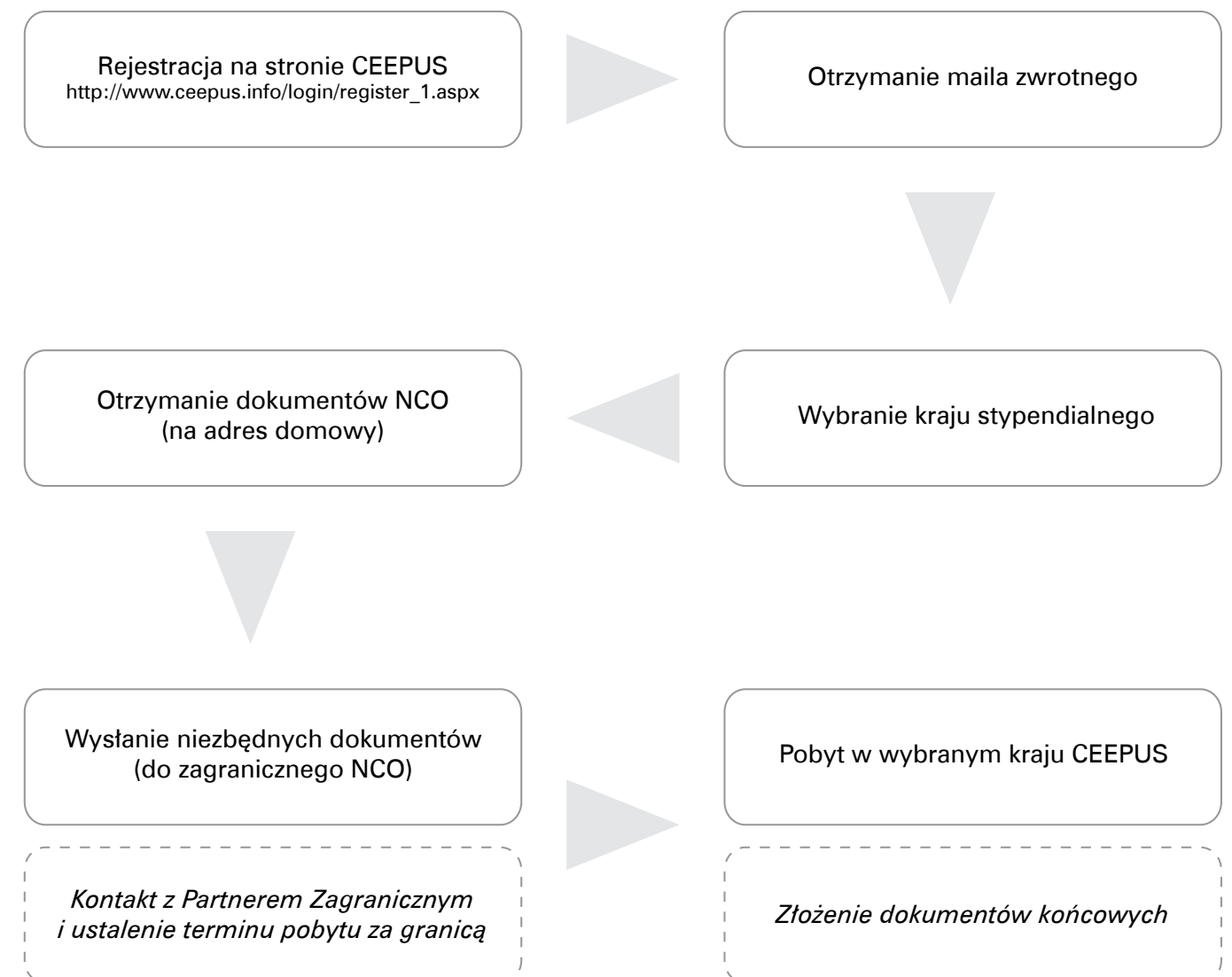
Rodzi się pytanie – czy mój angielski jest wystarczający? Czy trzeba ukończyć kurs minimum na poziomie FC? Oczywiście angielski, jako międzynarodowy obecnie język, jest wskazany. Nie jest to jednak regułą. Swoją kawałek kąta znajdą również adepci języka niemieckiego (Austria), czeskiego, słowackiego czy rumuńskiego.

Pobyt stypendialny doktoranta trwa minimum 24 dni. W przypadku pracownika naukowego są to dwa tygodnie. Podczas pobytu

w danym kraju stypendysta uczestniczy w wykładach, zajęciach ćwiczeniowych oraz laboratoriach w terminach wyznaczonych przez Koordynatora Zagranicznego. Poza częścią teoretyczną istnieje możliwość uczestniczenia w zajęciach praktycznych i przede wszystkim poznania „od kuchni” metod nauczania w zagranicznych uczelniach technicznych. Szczegóły nt. CEEPUS dostępne są na stronie <http://www.buwiwm.edu.pl/wym/ceepus.htm>.

Nie samą pracą człowiek żyje

CEEPUS to nie tylko uczestnictwo w zajęciach dydaktycznych. Program opracowany na miesiąc ma na celu przede wszystkim propagowanie kultury technicznej wśród uczelni krajów Europy Środkowej. Wymiana poglądów i obycia naukowego odbywa się również poza murami uczelni. Poza możliwością podszlifowania języka istnieje przede wszystkim możliwość nawiązania kontaktów zagranicznych, co może owocować przyszłą współpracą we wspólnych projektach.

LETNI KALEJDOSKOP KULTURALNY

Wakacyjny sezon koncertowy Poligrodzian rozpoczął się wyjazdem części tancerzy pierwszego składu i kapeli do Macau (04-14.07.2008 r.) na prestiżowy „International Youth Dance Festival” organizowany przez Macau Administrative Region Government – China.

Rzeczywiście festiwal był prestiżowy: pięciogwiazdkowy hotel, perfekcyjna organizacja i logistyka, szokujące swoim rozmachem materiały reklamowe i doskonała promocja imprezy w prasie i telewizji, a, co najważniejsze dla nas, ogromna teatralna scena z profesjonalną obsługą i wysokiej klasy sprzętem. W zamian organizatorzy postawili uczestnikom bardzo wysokie wymagania. Trzeba było stworzyć własną komputerową wizualizację do każdej prezentacji scenicznej i w ekspresowym

tempie wraz z innymi 18 grupami przygotować choreografię koncert uotwarcia i zamknięcia festiwalu. Wszystko pod okiem wytrawnego profesjonalisty i w dodatku głównie w technice modern. Nie tylko poziom organizacyjny imprezy był wysoki, również grupy taneczne z: Sri Lanki, Słowenii, Wielkiej Brytanii, Portugalii, Filipin, Singapuru, Hong Kongu, Czech, Tajlandii, Nowej Zelandii, Korei, USA oraz Macau przygotowały atrakcyjne i na wysokim poziomie technicznym programy artystyczne.

Poligrodzianie, prezentujący w Macau tańce góralskie z Beskidu Żywieckiego i Śląskiego oraz Pienin, wypadli w tej rywalizacji całkiem dobrze, a ponadto praca w tak profesjonalnych warunkach bardzo wzbogaciła nasz warsztat wykonawczy.

Co do samego Macau. To miasto kasyno. Bajka dla naiwnych, bogatych, szukających wrażeń. Cudownie wygląda, zwłaszcza nocą w lawinie kolorowych świateł i „tańczących” do muzyki fontann. Wspaniała kuchnia chińska i portugalska, degustowana w urządzonych z charakterem, przytulnych restauracjach,

Macau to miejsce gdzie kultura Wschodu i Zachodu współegzystuje bezkonfliktowo.

W 2005 roku historyczne centrum Macau wpisane zostało na Światową Listę Dziedzictwa Kulturowego. Ale Macau to nie tylko kasyna, świątynie (najbardziej znana A-Ma) i urokliwe ulicz-

ki. Wkrada się tu postępowo i cywilizacja. W 2001 roku wybudowano Tower of Macau (10 najwyższa w świecie budowla – 338 metrów wysokości) – centrum biznesowo-handlowo-kulturalne. Prędnie rozwija się sąsiednia wyspa Taipa, gdzie wybudowano nowoczesny University of Science and Technology wykłady w językach: chińskim, portugalskim i angielskim, port lotniczy i stadion olimpijski wraz z zapleczem. Coloane, zaś to pełna zieleni i ogrodów wyspa, stanowiąca dla mieszkańców miejsce wypoczynku i rekreacji. Tu również wybudowano największe kasyno na świecie „Venezia” czyli Wenecja w miniaturze. Też byliśmy i zwiedziliśmy, ale nie graliśmy!

Jeszcze nie ochłonęli uczestnicy pierwszego wyjazdu z wrażeń, a tancerze drugiego składu pakowali walizki do autobusu jadącego do Pragi (16-21.07.2008 r.) na Praskie Folklorini Dny, w którym do festiwalu uczestniczyło 48 zespołów folklorystycznych z 17 krajów Europy.

Mieszkańcy Pragi i turyści mieli możliwość obejrzenia festiwalowej prezentacji na trzech scenach: na Starym Rynku, Targu Owocowym i przed Pałacem Flora. Ponadto imprezie towarzyszyła wielka parada uczestników przez praskie stare miasto. Uroda miasta, a także rzesze oklaskujących występy widzów pozwoliły naszym początkującym tancerzom przeżyć niezapomniane chwile.

Ostatni zagranicznym etapem koncertowym była Brazylia, a bliżej Region Rio Grande do Sul. Poligrodzianie wzięli udział wraz z zespołami z Węgier, Belgii, Hiszpanii i Argentyny w 9a Festa Mundial do Folclore (19.07.-06.08.2008).

Centralnym punktem festiwalu było miasto Casapava zamieszkiwane przez prawdziwych Gaucho. Termin „Gaucho” oznacza pastery bydła pracujących na trawiastych równinach czyli „pampas” Argentyny, Urugwaju i Południowej Brazylii. Gaucho słyną z picia tzw.: „mate” czyli specjalnej, pobudzającej herbaty w przygotowanych do tego oryginalnych naczyniach. Gaucho przywitali Poligrodzian jak należy w oryginalnych strojach, w których chodzą na co dzień oraz wystrzelały z petard. Ponadto zaprosili na jedną z tradycyjnych farm (2000 hektarów), gdzie hacjenda wyglądała jak w typowej brazylijskiej telenowel. Skosztowaliśmy tradycyjnych potraw oraz co niektórzy pojeździli konno i wydoili krowy.

Co do samego festiwalu. Mieszkańcy Rio Grande mieli możliwość obejrzenia zespołów na trzech dużych koncertach (sala ok. 2000 miejsc), a także w telewizji, usłyszeć w lokalnym radio i poczytać w prasie. Trzeba przyznać, że Brazylijczycy przywiązują wielką wagę do kultywowania i podtrzymywania tradycji narodowych. Wielki aplauz widowni wzbudziła bardzo popularna piosenka pt. „Vira Viru”, wykonywana przez solistkę Poligrodzian – Magdalenę Howorską po portugalsku. A tak naprawdę to polski zespół bardzo się podobał.

Owacje na stojąco i dużo atrakcyjnych migawek telewizyjnych. Na koniec pobytu w Brazylii zaplanowaliśmy wyjazd do małego Rio de Janeiro. Poligrodzianie żądni wrażeń chcieli zobaczyć wszystko. Wizyta rozpoczęła się na wzgórzu zwanym „Głowa Cukru”, leżącym nad zatoką Guanabara. Pięknym, panoramicznym widokom rozciągającym się ze wzgórza nie są w stanie dorównać pocztówkowe zdjęcia. To trzeba zobaczyć. Kolejnym etapem była podróż na górę Corcovado, gdzie majestatycznie prezentuje się olbrzymi posąg

Chrystusa Zbawiciela. Dla laika zrobienie zdjęcia całej postaci jest wręcz nierealne, ale wytrawni podróżnicy znają punkt, z którego widać w obiektywie posąg w całej okazałości. Fanom futbolu zaś świeciły się oczy na widok słynnego stadionu Maracana. Zaś świetnym zwieńczeniem dnia była ekstremalna podróż starym tramwajem oraz wizyta w tradycyjnej brazylijskiej restauracji. Kolejny dzień w Rio upłynął na wylegiwaniu się na najsłynniejszej plaży świata Copacabana, duchowo zaś wzbogaciła nas wieczorna wizyta w największym klubie samby w Rio (600m²), gdzie przy dźwiękach fantastycznej muzyki wykonywanej na żywo, tańczyliśmy oryginalną brazylijską sambę.

Wiemy na pewno, że Rio de Janeiro to miasto, gdzie jeszcze wrócimy.

Sezon letni Poligrodzianie zakończyli organizacją II Europejskiego Festiwalu Sztuki Ludowej i 6 edycji Wesela Regionalnego (Wesele Krakowskie). Ale o tym w następnym numerze.

Przygotowały: m.b.h. & m.h..

ZESPÓŁ TAŃCA LUDOWEGO POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ „POLIGRODZIANIE” W TERMINIE 17-20 PAŹDZIERNIKA 2008 OBCHODZI 35-LECIE DZIAŁALNOŚCI

W programie obchodów:

- wystawa fotografii i rysunku pt. „Poznań – tu warto żyć” – Centrum Konferencyjno – Wykładowe Politechniki Poznańskiej ul. Piotrowo 2 – 17-20.10.2008
- koncert galowy pt.: „Od bitwy pod Grunwaldem po Powstanie Wielkopolskie” – Teatr Wielki w Poznaniu – 18.10.2008 godz. 19.00
- koncert edukacyjny dla uczniów poznańskich szkół – Centrum Konferencyjno – Wykładowe Politechniki Poznańskiej ul. Piotrowo 2 - 17.10.08. godz. 18.00
- seminarium pt. „A zaczęło się od Michała Drzymały...” – sala Uczelnianego Centrum Kultury, DS. nr 1 – 20.10.2008 godz.16.00

Newsletter

Nr 7/2008 (PAŹDZIERNIK 2008 r.)

Punktu Kontaktowego
7. Programu Ramowego UE
Politechniki Poznańskiej

AKTUALNOŚCI W 7.PR

Portal internetowy poświęcony Europejskim Infrastrukturalnym Badawczym (RIS)

Komisja Europejska we współpracy z Europejską Fundacją Nauki (ESF) uruchomiła pierwszy portal internetowy poświęcony Europejskim Infrastrukturalnym Badawczym (RIS). Informacje o urządzeniach badawczych, usługach oraz aparaturze stosowanych we wszystkich obszarach badawczych umożliwią dostęp do infrastruktury naukowcom z całej Europy. W portalu można przeszukiwać bazy danych, jak też zgłosić infrastrukturę, w celu udostępnienia badaczom z Europy.
<http://www.riportal.eu/public/index.cfm?fuseaction=ri.search>

Wyniki pierwszego konkursu w programie IDEAS dla doświadczonych naukowców

Europejska Rada Nauki ogłosiła rezultaty pierwszego konkursu w programie IDEAS dla doświadczonych naukowców w dziedzinie nauk fizycznych i inżynierskich (ERC Advanced Grants). Spośród prawie 1000 wniosków projektowych wyłoniono 105. Lista finansowanych projektów:
http://erc.europa.eu/pdf/AdG1_List_PE_2008-07-31final.pdf
Wśród wyłonionych jest jeden projekt z Polski.

Model Grant Agreement po polsku

W sierpniu Komisja Europejska opublikowała na stronie Cordisu tłumaczenie modelowej umowy o dotację (Model Grant Agreement) dla projektów przygotowywanych w ramach programu Ludzie oraz programu Pomysły. Umowa o dotacje została przetłumaczona na 21 oficjalnych języków Unii Europejskiej. W kwietniu ukazało się tłumaczenie Model Grant Agreement odnoszące się do programów Współpraca i Możliwości.
Tekst umowy wraz z aneksami dostępny jest pod adresem:
http://cordis.europa.eu/fp7/calls-grant-agreement_en.html

Program szczegółowy LUDZIE - Raport o konkursach z 2007 r.

Na stronie Krajowego Punktu Kontaktowego, w części dotyczącej programu „Ludzie” został zamieszczony raport pt „Wyniki konkursów Programu Szczegółowego „LUDZIE” w 2007 roku”, opracowany na podstawie danych Komisji Europejskiej.
www.kpk.gov.pl

Oferty współpracy w ramach tematu Energia w 7.PR

Na stronie KPK (zakładka: 7 Program Ramowy; poszukiwanie partnerów) umieszczane są na bieżąco propozycje współpracy i dołączenia do projektów w ramach tematu Energia.

Zachęcamy do zapoznania się z ofertą poszukiwania partnerów na stronie:
<http://www.kpk.gov.pl/7pr/pp/oferty.html?country=&query=energy&ac=szukaj>

AKTUALNE KONKURSY W 7. PR COOPERATION (Współpraca)

Security

FP7-SEC-2009-1
2008-12-04

Space

FP7-SPACE-2009-1
2008-12-04

Health

FP7-Health-2009-single-stage
2008-12-03

Health

FP7-Health-2009-two-stage
2008-12-03

Environment (including Climate Change)

FP7-ENV-2009-1
2009-01-08

Food, Agriculture and Fisheries, and Biotechnology

FP7-KBBE-2009-3
2009-01-15

ICT – FET Open scheme For full STREPs intermediate cut-off date

20.01.2009

ENERGIA

3 września Komisja Europejska ogłosiła

cztery nowe konkursy dotyczące Tematu Energia w 7. Programie Ramowym:

FP7-ENERGY-2009-1

(przygotowany przez DG RTD) ogólny konkurs skoncentrowany na działaniach badawczych o dłuższym horyzoncie czasowym, termin zakończenia składania wniosków 25.11.2008;

FP7-ENERGY-2009-2

(przygotowany przez DG TREN) ogólny konkurs skoncentrowany głównie na działaniach wdrożeniowych o krótkim lub średnim horyzoncie czasowym, termin zakończenia składania wniosków 29.04.2009;

FP7-ENERGY-2009-3

(przygotowany przez DG RTD) poświęcony działaniom koordynacyjnym i wspierającym, termin zakończenia składania wniosków 25.11.2008;

FP7-2009-BIOREFINERY

(przygotowany przez DG RTD) wspólny konkurs czterech Tematów 7PR (Tematu 2. KBBE, Tematu 4. NMP, Tematu 5. Energia i Tematu 6. Środowisko), termin zakończenia składania wniosków 2.12.2008.

Bliższe informacje na temat tych konkursów dostępne są na stronie:
<http://cordis.europa.eu/fp7/dc/index.cfm>

CAPACITIES (Możliwości)

Research for the benefit of SMEs

(projekty badawcze na rzecz stowarzyszeń)
FP7-SME-2008-2
2008-12-18

Activities of International Cooperation

(sieci współpracy z wybranymi obszarami)
FP7-INCO-2009-1
2009-01-12

Activities of International Cooperation

(współpraca dwustronna z wybranymi krajami)
FP7-INCO-2009-2
2009-01-12

Activities of International Cooperation

(działania wspierające – SA)
FP7-INCO-2009-5
2009-01-12

Science in Society

FP7-SCIENCE-IN-SOCIETY-2009-1
2009-01-13

Research for the benefit of SMEs

(tylko akcje wspierające - SA)
FP7-SME-2009-1
2009-01-27

Regions of Knowledge

FP7-REGIONS-2009-1
2009-01-27

W programie PEOPLE (stypendia Marie Curie)

ERG – European Reintegration

Grant dla doświadczonych naukowców (powyżej 4 lat doświadczenia badawczego), którzy po co najmniej 18 miesięcznym dowolnym stypendium Marie Curie chcą powrócić do kraju.

IRG – International Reintegration Grant

– również dla doświadczonych naukowców, którzy od co najmniej 3 lat pracują w krajach trzecich i chcą powrócić do Europy.

Termin zamknięcia obu konkursów:
31.12.2008

Krajowy konkurs na rozwiązanie innowacyjne opracowane przez młodych wynalazców

Firma Eurobusiness - Haller ogłasza trzecią edycję corocznego konkursu na rozwiązanie innowacyjne opracowane przez młodych twórców. Do konkursu mogą przystąpić osoby, które **nie ukończyły 30 roku życia**. Nagrodą Główną konkursu jest prezentacja zwycięskiego wynalazku na Światowych Targach Wynalazczości, Badań Naukowych i Nowych Technik „INNOVA” (BRUSSELS EUREKA).

Termin nadsyłania prac konkursowych:
25 października 2008.

Więcej: <http://www.kpk.gov.pl/aktualnosci/shownews.html?id=8984>

SZKOLENIA, KONFERENCJE

07.10.2008 Wrocław - Jak przygotować wnioski do 7. Programu Ramowego, obszar tematyczny Energia

Organizator: Politechnika Wroclawska, Wrocławskie Centrum Transferu Technologii
Miejsce: Politechnika Wroclawska, Wro-

clawskie Centrum Transferu Technologii, ul. Smoluchowskiego 48, 50-372 Wrocław, Bud. B11

Kontakt:
Katarzyna Banyś
tel.: (71) 320 21 89

15.10.2008 Warszawa - Dzień Informatyczny w tematyce technologii przyszłościowych FET (Future and Emerging Technologies)

Organizator: Krajowy Punkt Kontaktowy Programów Badawczych UE Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Kontakt:
Małgorzata Gliniecka
tel.: (48 22) 828 74 83
e-mail: malgorzata.gliniecka@kpk.gov.pl

POSZUKIWANIE PARTNERÓW, PREZENTOWANIE SWOICH OFERT

<http://partners-service.cordis.lu/>
<http://www.kpk.gov.pl/7pr/pp/index.html>

Małgorzata Niespodziana Specjalista ds. funduszy unijnych

Wszelkie uwagi na temat treści, zawartości Newslettera oraz tego, co jeszcze chcielibyście Państwo przeczytać na jego łamach prosimy kierować pod adresem: malgorzata.niespodziana@put.poznan.pl lub dzial.badan@put.poznan.pl

6 Przystanek Poznań akademicki
 Sobota, 17 maja 2008 r. • Czwarta Wycieczka • www.poznan.gazeta.pl

Poznańska dolina Węglarza

Pierwszy informatyk kraju. Polskiego Nobla złożył jako wotum Matce Boskiej
 Monika Lamęcka-Pastawska

2001 roku Jan Węglarz otrzymał nagrodę im. J. Piłsudskiego. W 2002 roku został laureatem Nagrody im. J. Piłsudskiego. W 2003 roku został laureatem Nagrody im. J. Piłsudskiego.

Węglerka to polski informatyk, który w 1964 roku został pierwszym informatykiem w Polsce. W 1968 roku został laureatem Nagrody im. J. Piłsudskiego. W 1970 roku został laureatem Nagrody im. J. Piłsudskiego.

Kijewski trenerem w Politechnice, czyli Politechnika w ekstraklasie

Eugene Kijewski, trener Politechniki w ekstraklasie.

Kijewski mówi, że opanował bardzo szybko. Będziemy ją budować w ekstraklasie. Wskazano, że na początku w ekstraklasie. A jak się uda, co więcej, to tym lepiej - przyznaje. Trener Politechniki mówi, że do polscy zawodnicy chcieli mieć zamknięty skład. A przyspieszając jego 80 proc. - zaznacza.

Kijewski nie przyznaje się tym, że ostatnio pracował w drużynach, które walczyły o mistrzostwo Polski, a teraz ma dopiero budować drużynę. Jak przychodził do Anwilu, to był na II miejscu. Gdy przyszedłem do Prokoma, też był II. Właściwie taka jest moja rola, by dopiero budować silne zespoły - zaznacza Kijewski. Przy transferach pomagał mu będzie trener Kijewski, który jako zawodnik grał w Kijowie i Lechu Poznań i Andrzeju Wysockim. Nasz zespół nie będzie wyglądał tak, że jest to zbiorowiska dwóch Polaków. Chcemy mieć zespół, w którym będą Polacy i zawodnicy z zagranicy.

Miasto będzie rozdawać karty

Już za pół roku każdy poznaniank będzie mógł odebrać swoją PEK-ę - kartę aglomeracyjną, która zastąpi komkartę, portmonek, czy kartę biblioteczną

PEKA prezidenta Poznania

W ede mógł swobodnie wchodzić do wydziału architektury. Do tej pory, aby się tam dostać, trzeba było mieć komkartę, portmonek, czy kartę biblioteczną. W poniedziałek Ryszard PEK-ę Poznańska Aglomeracyjną Karta Aglomeracyjną, którą zastąpią wszystkie wydane dotychczas przez Centrum Personalizacji Kart i działające w Politechnice Poznańskiej. "Nożycy" w polskiej polityce i bibliotekę i opłata - wznacza prof. Adam Hamro, rektor politechniki.

Ważnym przełomem lub wpłynięcie pieniędzy w banku. Z takiej portmonek płaci się łatwo i szybko, bo jeśli opłata nie przekracza 50 zł, nie musimy podawać PIN-u. Już dziś tzw. misie Euro-Apple przyjmują McDonald's i misie Euro-Apple. Można też specjalnych terminali interesują się poznaniacy takimi kartami.

PEKA ma pełnić rolę elektronicznego podpisu. Zamiast podpisywać się na drukach i wysyłać go do urzędu, na ekranie komputera wystarczy będzie autoryzować się swoimi danymi. Najważniejszą rolę w tym procesie odegra Urząd Miejski, który będzie wydawał karty. Urząd Miejski musi wydać w sprawie przepisy, które będą wdrażane w Urzędzie Miejskim.

PEKA ma zastąpić przynajmniej w portfelu. To PEK-ę nie komkartę MPK (a wkrótce w w parcie MPK). Na jej miejsce w bilanie komunikacji miejskiej i przynajmniej kilka lat. Ale karta aglomeracyjna wprowadzi przynajmniej jedną zmianę. Mieszkańcy nie będą musieli mieć w portfelu komkartę, portmonek, czy kartę biblioteczną.

System PEKA będzie kosztował miasto 8 mln euro, przy czym pieniądze te pochodzą z unijnej dotacji.

Projekt przebudowy Ogródka Jordanowskiego numer 2 jest już gotowy

Miejsce dla małych i dużych dzieci

Projekt przebudowy Ogródka Jordanowskiego numer 2 jest już gotowy

Na koniec będzie można zapisać kartę lojalnościową ulubionego przedszkola. Karta będzie miała w sobie miejsce na zdjęcie i adres. W ten sposób rodzice będą mogli zapisać swoje dzieci do przedszkola. Karta będzie miała w sobie miejsce na zdjęcie i adres. W ten sposób rodzice będą mogli zapisać swoje dzieci do przedszkola.

Browarek i Oldskull powalczą w sumo

Kolorowe kółka Oldskulla to dzieło dziewczyny Wojtki

Najoryginalniej wygląda Browarek. Ma zielone kółka w kolorze kopytki. Te kółka to wkład w produkcję drożdży. Zapisalem się razem z dziewczyną - wyjątkiem Wojtek. Lutować jej nie pozwolił, ale z dekorowaniem nie pozwolił. Będą powstały przez wiele miesięcy, koszt produkcji czasem sięga kilkuset tysięcy złotych. - Przyznaję, że drażnią mnie zawodnicy - przyznaję, że drażnią mnie zawodnicy - przyznaję, że drażnią mnie zawodnicy.

W sobotę na Politechnice Poznańskiej odbyły się zawodki w dożynkach. W zawodkach wzięli udział Browarek i Oldskull. W zawodkach wzięli udział Browarek i Oldskull.

W zawodkach wzięli udział Browarek i Oldskull. W zawodkach wzięli udział Browarek i Oldskull.

W zawodkach wzięli udział Browarek i Oldskull. W zawodkach wzięli udział Browarek i Oldskull.

W zawodkach wzięli udział Browarek i Oldskull. W zawodkach wzięli udział Browarek i Oldskull.

SEZON 2008/2009

DATA	SALA	GODZINA	PRZECIWNIK
25.09	WYJAZD		ENERGA CZARNI SŁUPSK
01.10	ARENA	19.30	PGE TURÓW ZGORZELEC
4-5.10	WYJAZD		ATLAS OSTRÓW WLKP.
8.10	ARENA	18.00	POLPHARMA STAROG GD
11.10	ARENA	17.00	ZNICZ JAROSŁAW
18-19.10	WYJAZD		KOTWICA KOŁOBRZEG
25-26.10	WYJAZD		ANWIL WŁOCŁAWEK
29.10	ARENA	19.00	GÓRNIK WAŁBRZYCH
7-8.11	WYJAZD		POLONIA WARSZAWA
11.11	ARENA	19.00	ŚLĄSK WROCŁAW
15-16.11	WYJAZD		AZS KOSZALIN
19.11	WYJAZD		SPORTINO INOWROCŁAW
22.11	ARENA	19.00	BASKET KWIDZYN
7.12	ARENA		ASSECO PROKOM SOPOT
14.12	ARENA/WWF	19.00	ENERGA CZARNI SŁUPSK
22.12	WYJAZD		TURÓW ZGORZELEC
27.12	ARENA	19.00	ATLAS OSTRÓW WLKP
3-4.01	WYJAZD		POLPHARMA STAROG GD
10-11.01	WYJAZD		ZNICZ JAROSŁAW
17.01	ARENA	19.00	KOTWICA KOŁOBRZEG
21.01	ARENA	19.00	ANWIL WŁOCŁAWEK
24-25.01	WYJAZD		GÓRNIK WAŁBRZYCH
31.01	ARENA	19.00	POLONIA WARSZAWA
7-8.02	WYJAZD		ŚLĄSK WROCŁAW
14.02	AWF/ARENA	18.00	AZS KOSZALIN
18.02	ARENA	19.00	SPORTINO INOWROCŁAW
21-22.02	WYJAZD		BASKET KWIDZYN
7-8.03	WYJAZD		ASSECO PROKOM SOPOT

*godziny meczów mogą ulec zmianie.

ROZPRAWY – habilitacje

- Radosław BAREK: *Architektura środowiska mieszkaniowego tworzonego z udziałem środków publicznych*
 Tadeusz GRACZYK: *Zagadnienia projektowania na przykładzie bezałogowych pojazdów głębinowych*
 Mieczysław JESSA: *Generatory ciągów liter alfabetu skończonego*
 Marian MEDWID: *Studium tworzenia intermodalnych środków technicznych transportu lądowego*
 Anita UŚCIŁOWSKA: *Rozwiązywanie wybranych zagadnień nieliniowych mechaniki metodą rozwiązań podstawowych*

MONOGRAFIE

- Piotr ROSIK i in.: *Rozbudowa infrastruktury transportowej a gospodarka regionów,*

SKRYPTY

- Arkadiusz BOROWIEC: *Zamówienia publiczne jako instrument wspierania małych i średnich przedsiębiorstw w Polsce*
 Andrzej JASIAK: *Przewodnik do ćwiczeń terenowych z geodezji (dodruk)*
 Józef JASICZAK i in.: *Obliczanie izolacyjności termicznej i nosności murowanych ścian zewnętrznych (wyd. 3 popr)*
 Stefan Jan KOWALSKI: *Teoria procesów przepływowych, cieplnych i dyfuzyjnych (wyd 2 poprawione)*
 Zdzisław KURZAWA: *Projektowanie konstrukcji stalowych Cz. 1 Po łączeniach i elementy*
 Maciej KUPCZYK: *Inżynieria powierzchni. Powłoki przeciwzużyciowe na ostrza skrawające (wyd. II.)*
 Marian OSTWALD: *Wytrzymałość materiałów, Zbiór zadań*

ZESZYTY NAUKOWE

- Zeszyt Naukowy Architektura i Urbanistyka Nr 14
 Zeszyt Naukowy Elektryka nr 57
 Zeszyt Naukowy Fasciculi Mathematici nr 39
 Zeszyt Naukowy Organizacja i Zarządzanie nr 50
 Zeszyt Naukowy Foundations of Computing and Decision Sciences vol. 33 no. 1
 Zeszyt Naukowy Foundations of Computing and Decision Sciences vol. 33 no. 2
 Zeszyt Naukowy Archiwum Instytutu Inżynierii Lądowej Nr 4